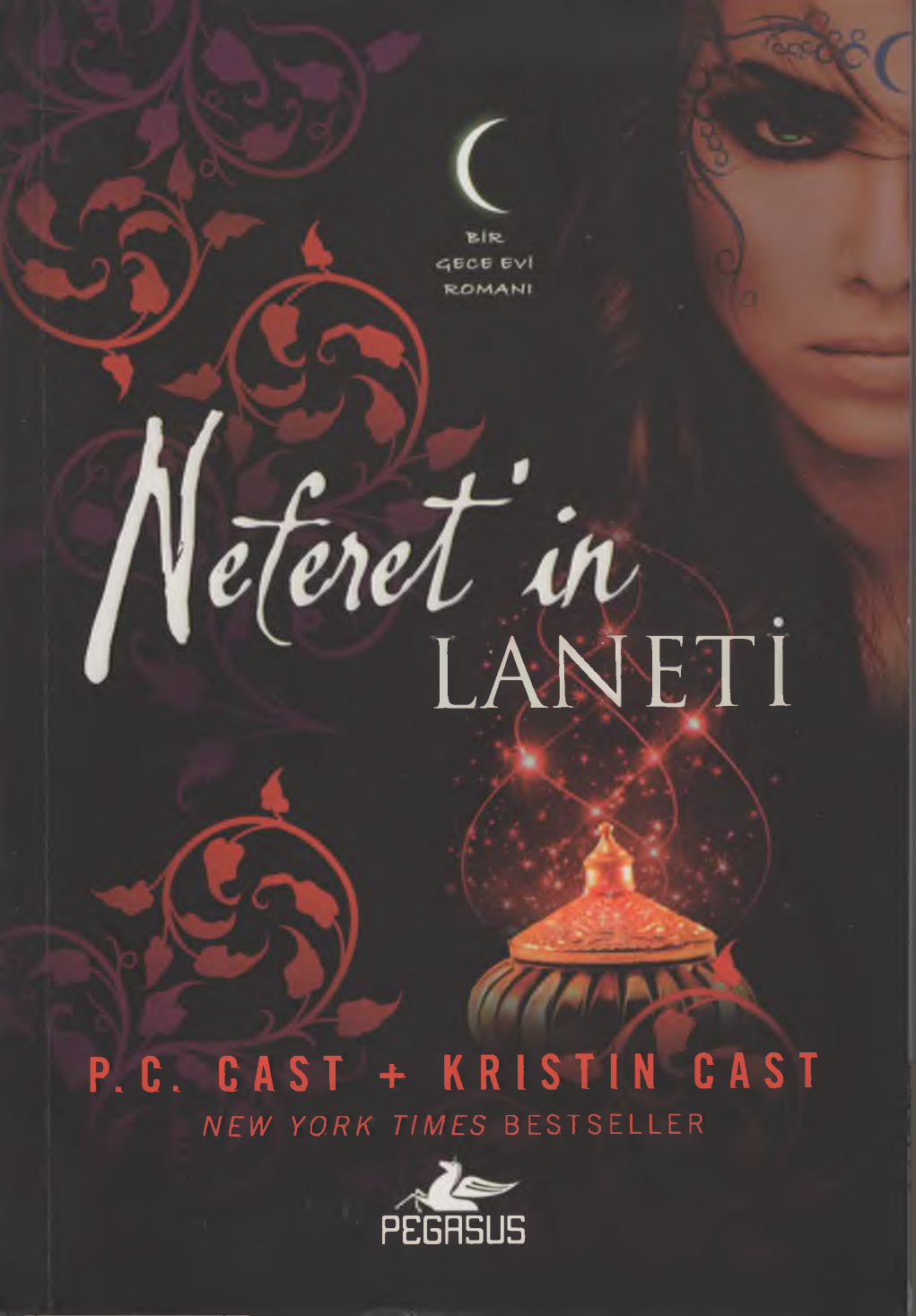

BİR
GECE EVİ
ROMANI
Neferet'in
LANETİ
P.C. CAST + KRISTIN CAST
NEW YORK TIMES BESTSELLER
PEGASUS

KURBANDAN YÜKSEK RAHİBEYE GENÇ KIZDAN BAŞTAN ÇIKARICI KADINA NEFERET'İN YOLCULUĞU BAŞLIYOR..

Şikago, yıl 1893. Annesi ölen Emily Wheiler, gençlik ve güzelliğinin keyfini çıkaramadan Wheiler Malikânesi'nin hanımı haline gelir. Babası, gelişen şehrin önde gelen isimlerindendir ve Emily'den annesinin tüm görevlerini üstlenmesini beklemektedir.

Emily ise âşık olmak ve kendine ait bir yaşam kurmak istemektedir. Babasının partilerinden birinde yakışıklı bir genç, Emily'yi fark edince genç kızın hayalleri gerçekleşecekmiş gibi görünür. Ta ki babası, Emily'nin herkesle görüşmesini yasaklayana ve hiddet dolu yanını ortaya çıkarana kadar.

Böylece Emily en çok güvendiği adamdan intikam alma arzusuna kapılacak ve bu hisler karanlık günlerin başlangıcı olacaktır…

Zoey'nin en büyük düşmanının gizli geçmişini keşfedin…

Karanlık Her Zaman Yolunu Bulur.

Gece Evi Novella Dizisi

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-343-304-0
9 786053 433040

Kapak Tasarımı: Elsie Lyons
Kapak Görseli: © Jasmina/Getty Images
İllüstrasyonlar: Kim Doner

Pegasus Yayınları: 849
Gençlik: 136

Neferet'in Laneti
P. C. Cast - Kristin Cast
Özgün Adı: Neferet's Curse

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2014
ISBN: 978-605-343-304-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © P. C. Cast & Kristin Cast, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları St. Martin's Press, LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST + KRISTIN CAST

NEFERET'İN LANETİ

İngilizceden Çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Gece Evi Serisi
P. C. CAST ve KRISTIN CAST

İşaret
İhanet
Seçilmiş
Vahşi
Av
Baştan Çıkarılmış
Yanmış
Uyanmış
Kader
Saklanmış
İntikam

Çaylak El Kitabı 101

Ejderha'nın Yemini
Lenobia'nın Yemini

TEŞEKKÜRLER

Müthiş yetenekli arkadaşım Kim Doner'a çizimleri için teşekkür ederim. Bu kitapla ilgili yoğun program yüzünden benim (çılgın) zihnime girip (çoğu zaman dengesiz) beyin fırtınalarımdan yola çıkarak çalışması gerekti. Hem inanılmaz bir iş ortaya koydu hem de yaptığımız toplantılardan çıkan bazı güzel fikirleri Emily'nin hikâyesine kattım. Kim, sana bayılıyorum!

SMP aileme, özellikle de canı çıkan prodüksiyon ve tasarım takımlarına teşekkür ederim. Hepinize şampanya borçluyum. Hem de iyisinden.

Arkadaşım Robin Green Tilly'ye yardımlarından ötürü teşekkür ederim.

Yayın hakları temsilcim ve arkadaşım Meredith Bernstein'a teşekkür ederim. O olmadan Gece Evi olmazdı.

15 Ocak 1893

Emily Wheeler'in Güncesi

İlk girdi

Bu bir günlük değil. Düşünce ve eylemlerimi derleme ve kıymetli mücevherler gibi bir deftere kilitleyip sır gibi saklama fikrinden nefret ediyorum.

Düşüncelerimin kıymetli mücevherler olmadığını biliyorum.

Hayli delice olduklarından şüphe duymaya başladım.

Bu yüzden, onları kaydetme mecburiyeti hissediyorum. Gelecekte bir zamanda, yeniden okuduğum zaman bu dehşet verici şeylerin neden benim başıma geldiğini anlayabilirim.

Ya da belki gerçekten aklımı yitirdiğimi keşfederim.

Öyle olursa, bu defter, paranoyamın ve deliliğimin çıkış noktasının, bir tedavinin keşfine temel oluşturacak kaydı olarak hizmet edecektir.

Tedavi edilmek istiyor muyum?

Belki de bu, şimdilik bir kenara bırakılması gereken bir soru.

Anlatmaya her şeyin değiştiği zamandan başlayayım. O gün bugün, yani güncemdeki ilk tarih değildi. Bundan iki buçuk ay önce, 1892 yılının kasım ayının ilk günüydü. Annemin öldüğü sabah.

O berbat sabahı, bu güncenin sessiz sayfalarında bile hatırlamaya tereddüt ediyorum. Annem adını babamdan alan kardeşim Barrett'ın küçük, cansız bedeninin doğumunun ardından, içinden boşalan bir kan seliyle can verdi. O zaman da bugün olduğu gibi, annemin Barrett'ın nefes alamadığını gördüğü anda pes ettiğini düşünmüştüm. Onu hayatta tutan yaşama gücü bile biricik oğlunun kaybına dayanamamıştı sanki.

Yoksa işin aslı, annemin biricik oğlunun ölümünden sonra babamla yüzleşmeye dayanamayacak olması mıydı?

O sabahtan önce bu soru aklımın ucundan bile geçmezdi. Annem ölene kadar aklımdan geçen soruların çoğu annemi son moda bisiklet pantolonlarından bir tane daha almama izin vermeye nasıl ikna ederim ya da saçlarımın bir Gibson Kızı[1] gibi görünmesini nasıl sağlarım gibi şeylerdi.

Annemin öldüğü sabahın öncesinde, babamı nadiren, pek çok kızın babasını düşündüğü gibi –mesafeli ve biraz sinir bozucu bir baba olarak– düşünürdüm. Bizim örneğimizde, babam beni sadece annemin yorumları aracılığıyla överdi. Aslında annem ölmeden önce, babam beni nadiren fark eder gibiydi.

1 1890'lı yıllarda ideal güzellik anlayışını temsil eden, Charles Dana Gibson'ın çizimlerinde hayat bulan karakter. (ed.n.)

Annem öldüğünde, babam odada değildi. Doktor doğum sürecinin bir erkeğin, hele Şikago'nun İlk Ulusal Bankası'nın başkanı Barrett H. Wheiler gibi önemli bir şahsiyetin şahitlik etmesi için fazla hoyrat olacağını beyan etmişti.

Ya ben? Barrett ve Alice Wheiler'ın kızı? Doktor bana doğumun ne kadar hoyrat olduğundan hiç bahsetmedi. Aslında doktor annem ölene ve babam beni onun gözüne sokana kadar, varlığımı nadiren fark ederdi.

"Emily, beni bırakmayacaksın. Doktor gelene kadar benimle bekleyecek, sonra da pencerenin önündeki sırada kalacaksın. Bir eş ve anne olmanın ne demek olduğunu öğrenmelisin. Bu işe, benim gibi körü körüne girmemelisin." Annem bu talimatı onu gerçekten tanımayan herkesi yumuşak başlı ve babamın kolundaki güzel, itaatkâr bir süs bebeği olduğuna inandıran o yumuşacık sesiyle vermişti.

Başımı eğerek, "Evet, anne," demiş ve isteğini yerine getirmiştim.

Annemin gösterişli yatak odasında, karyolanın karşısında kalan ışıksız pencerenin içindeki oturma yerinde, bir gölge gibi hareketsiz oturduğumu hatırlıyorum. Her şeyi gördüm. Ölmesi fazla sürmedi.

O kadar çok kan vardı ki. Barrett küçük, hareketsiz ve irin kaplı bir yaratık olarak kanın içine doğmuştu. Çirkin, kırık bir oyuncak bebeğe benziyordu. Onu annemin bacak arasından çıkaran sancının ardından kan durmamıştı. Annem oğlu kadar

sessiz gözyaşları dökerken, kan akmaya devam etmişti. Ağladığını biliyordum çünkü ölü bebeği çarşaflara saran doktoru görmemek için kafasını çevirince göz göze gelmiştik.

Pencere içindeki yerimde kalamazdım. Annemin yanına koşmuş ve doktor ile hemşire içinden çağlayan kıpkırmızı dereyi durdurmak için sonuçsuz bir çaba harcarken, elini sımsıkı tutup ıslak saçlarını alnından itmiştim. Gözyaşlarım ve korkumun arasında, onu yatıştıracak sözler mırıldanmaya ve dinlenince her şeyin iyi olacağını anlatmaya çalışmıştım.

Annem elimi sıkarak, "Sonuna kadar yanımda olduğun için mutluyum," diye fısıldamıştı.

"Hayır. Anne, sen iyileşeceksin!" diye itiraz etmiştim.

Beni yatıştırmak için, "Şişşt," demişti. "Sadece elimi tut." Ve sonra sesi duyulmaz olmuş ama herkesin benimkilere çok benzediğini söylediği zümrüt yeşili gözleri, kan ter içindeki yüzü insanı şok edecek kadar beyazlaşıp nefesi yumuşayana, tıkanana ve sonunda bir iç çekişle tamamen kesilene kadar, benden bir an ayrılmamıştı.

Elini öptüm ve sendeleyerek pencere içindeki yerime döndüm. Hemşire sırılsıklam çarşafları değiştirip annemi, babamın görebileceği bir şekle sokma işiyle uğraşırken, sessiz sessiz, fark edilmeden ağladım. Fakat babam, annemin onun için hazırlanmasını beklememiş, doktorun itirazlarını duymazdan gelmişti.

"Erkek mi dediniz?" Babam yataktan tarafa bakmamıştı bile. Telaşla, Barrett'ın kefenlenmiş bedeninin durduğu beşiğe yönelmişti.

Doktor kasvetli bir sesle, "Erkekti, efendim," demişti. "Söylediğim gibi, çok erken doğdu. Yapılacak bir şey yoktu. Ciğerleri çok güçsüzdü. Tek nefes bile almadı. Ağlamadı bile."

"Ölü... sessiz." Babam elini yorgun yüzünde dolaştırdı. "Emily'nin, doğduğunda sesini aşağıdaki çalışma odasından duyup erkek olduğuna inanacağım kadar güçlü ağladığını biliyor muydunuz?"

"Şey, Bay Wheiler, bir eş ve bir erkek evlat kaybetmenizin ardından çok küçük bir teselli olduğunu biliyorum ama bir kızınız var; onun üzerinden mirasçı edinmeniz mümkün."

Sonunda anneme dönen babam, "Karım bana vâris vadetmişti!" diye haykırdı.

Küçük, yaralı bir ses çıkarmış olmalıydım, çünkü babamın bakışları bir anda benim pencere içindeki yerime çevrildi. Gözleri kısıldı ve bir an, beni tanımıyormuş gibi baktı. Sonra rahatsız edici bir şeyi teninden atmaya çalışır gibi silkindi.

"Emily, sen neden buradasın?" Babamın sesi, sorusu aslında o anda o odada olma nedenimden daha fazlasını içeriyormuş gibi öfkeli çıkmıştı.

"An... annem, kalmamı istedi..." diye kekelemiştim.

Babam acı gerçeğe indirgenmiş bir öfkeyle, "Annen öldü," dedi.

"Ve burası bir genç hanım için uygun bir yer değil." Doktor, babama dönerken kan ter içindeydi. "Affınıza sığınıyorum, Bay Wheiler. Kendimi doğuma kaptırdığım için kızı fark etmemişim."

"Hata sizin değil, Doktor Fisher. Karım sık sık beni hayrete düşüren şeyler yapar ve söylerdi. Bu sadece onlardan biri." Babam doktoru, hizmetkârları ve beni içine alan bir el hareketi yaptı. "Şimdi, hepiniz beni Bayan Wheiler'la baş başa bırakın."

Odadan koşarak kaçmak, bir an önce uzaklaşmak istiyordum ama çok uzun süre oturmaktan ayaklarım uyuştuğu ve soğuduğu için, babamın yanından geçerken sendeledim. Eli dirseğimi kavrayınca şaşkın gözlerle baktım.

Bana bakarken, ifadesi bir anda yumuşamıştı sanki. "Gözlerin tıpkı anneninkilere benziyor."

"Evet." Nefesim kesildiği ve başım döndüğü için bütün söyleyebildiğim bundan ibaretti.

"Öyle de olması gerek. Artık Wheiler Malikânesi'nin hanımı sensin." Sonra beni bırakıp yavaş ve ağır adımlarla yatağa yaklaştı.

Kapıyı arkamdan kapatırken, ağlamaya başladığını duydum.

Böylece, tuhaf ve yalnız yas dönemim başlamış oldu. Cenazeyi uyuşturulmuş gibi atlattıktan sonra, çöktüm. Uyku beni esir almıştı sanki. Kendimi bir türlü kurtaramıyordum. Tam iki ay boyunca yatağımdan neredeyse hiç çıkmadım. Zayıflamam ve

benzimin solması umurumda değildi. Annemin arkadaşları ve onların kızlarının taziye ziyaretlerinin cevapsız kalması umurumda değildi. Noel ve yeni yılın geçip gitmesini fark etmedim bile. Annemden bana miras kalan oda hizmetçisi Mary yalvarıyor, beni tatlı sözlerle ikna etmeye çalışıyor ve azarlıyordu. Hiçbiri umurumda değildi.

Beş Ocak günü babam beni uykudan uyandırdı. Odam titreyerek uyanacağım kadar soğumuştu. Şöminemdeki ateş sönmüş ve yeniden yakılmamıştı. Mary'yi çağırmak için evin derinliklerindeki hizmetkâr odalarına kadar çınlayan zilin püskülüne asıldım ama çağrıma cevap alamadım. Üzerime geçirdiğim sabahlığımın bir an fazla büyük geldiğini ve içinde kaybolduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Mary'yi bulmak için titreyerek üçüncü kattaki odamdan çıkıp geniş, ahşap basamağa doğru yürüdüm. En alt basamaklara ulaşırken, babam çalışma odasından çıktı. Beni ilk gördüğü anda boş bakan gözleri, hemen sonra şaşkınlıkla doldu. Tiksinti olduğundan neredeyse emin olduğum bir şeyin izlediği bir şaşkınlık.

"Emily, berbat görünüyorsun! Zayıf ve solgun! Hasta mısın?"

Ben cevap veremeden, Mary telaşlı adımlarla antrede göründü. "Size söylemiştim, Bay Wheiler. Hiçbir şey yemiyor. Uyumaktan başka bir şey yapmadığını söylemiştim. Eriyip gidiyor." Mary, İrlanda aksanını her zamankinden daha fazla ortaya seren bir canlılıkla konuşmuştu.

Babam katı bir sesle, "Pekâlâ, bu tavır derhal son bulmalı," dedi. "Emily, yatağından çıkacaksın. Yemek yiyeceksin. Bahçelerde her gün yürüyüş yapacaksın. Bir deri bir kemik kalmana izin veremem. Ne de olsa, sen Wheiler Malikânesi'nin hanımısın ve benim evimin hanımı açlıktan ölmek üzere olan bir sokak serserisi gibi görünemez."

Bakışları sertti. Öfkesi sinir bozucuydu, hele annemin dikkat dağıtıcı enerjisiyle salonundan çıkagelip bir dokunuş ve gülümsemeyle babamı sakinleştirirken beni oradan kışkışlamayacağını bilmek daha beterdi.

Fark etmeden bir adım uzaklaşmam, ifadesinin daha da kararmasına neden oldu. "Annenin gözlerini almışsın ama yürekliliğini alamamışsın. Zaman zaman sinir bozucu olsa da, yürekliliğine hayrandım. Özlüyorum."

Kendimi, "Annemi ben... ben de özlüyorum," derken buldum.

Mary beni yatıştırmak için, "Tabii ki özlüyorsun, güvercinim," dedi. "Daha iki aycık oldu."

"Demek ortak bir noktamız var." Babam, Mary Ellen'ı duymazdan geldi ve o yokmuş gibi konuşurken, gergin bir tavırla saçlarıma dokunup sabahlığımı düzeltti. "Alice Wheiler'ın ölümü, aramızda ortak bir nokta yarattı." Sonra kafasını çevirip beni süzdü. "Ona benziyorsun." Babam koyu renk sakalını sıvazladı; bakışları sert, sinir bozucu halinden çıkmıştı. "Yokluğunda, elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız, biliyorsun."

"Evet, baba." Sesinin yumuşaklığı beni rahatlatmıştı.

"İyi. Bu duruda eskiden annenle yaptığınız gibi, akşam yemeklerinde bana eşlik etmeni bekliyorum. Artık odanda saklanmak ve açlıktan kurumak yok."

İşte o zaman gülümsedim. Gerçekten gülümsedim. "Çok hoşuma gider," dedim.

Babam bir homurtu eşliğinde, elindeki gazeteyle koluma vurdu ve başını eğerek, "O zaman akşam yemeğinde görüşürüz," dedikten sonra yanımdan geçip evin batı kanadında gözden kayboldu.

Ayıplar gibi dilini şaklatarak merdivenleri çıkmama yardım eden Mary'ye, "Belki bu akşam biraz acıkırım," dedim.

Mutlulukla, "Seninle ilgilendiğini görmek çok güzel," diye fısıldadı.

Ona aldırmadım bile. Tek düşüncem, bir aydan uzun bir süre sonra, uyku ve hüzün dışında bekleyecek bir şeyimin olmasıydı. Artık babamla ortak bir noktamız vardı!

O akşam yemek için özenle giyinirken, siyah yas elbisemin sakil bir halde üstümden düşmemesi için iğneyle daraltılması gerekince, ne kadar zayıfladığımı ilk kez anladım. Mary saçlarımı tarayıp incecik yüzümün on beş yaşımdan çok daha yaşlı görünmesine neden olan kalın bir topuza dönüştürdü.

Yemek odasına girip iki kişilik servisi görünce nasıl irkildiğimi asla unutmayacağım. Babam, her zaman olduğu gibi masanın başındaydı. Benim içinse babamın sağ tarafına, annemin eski yeri hazırlanmıştı.

Babam ayağa kalktı ve oturmam için annemin sandalyesini çekti. Otururken, annemin saçlarının kızıl-kestane gölgelerini ortaya çıkarmak için kullandığı limonlu su ile gül suyu karışımının kokusunu duyduğumdan emindim.

Akşam yemeğimizi servis eden George adındaki zenci, sebzeli yahniyi tabaklarımıza doldurmaya başladı. Sessizliğin korkunç olmasından endişe duymuştum ama babam yemekle birlikte, tanıdık sözlerine de başladı.

"Dünya Fuarı Komitesi, hep birlikte Burnham'ın arkasında toplandı, onu tamamen destekliyoruz. Önce adamın biraz deli olduğunu, elde edilemez bir şeye yeltendiğini düşündüm ama Şikago'nun Dünya Fuarı vizyonunun Paris'in ihtişamını gölgede bırakması olası görünüyor. En azından tasarımı sağlam görünüyor. Müsrifçe ama sağlam." Boş çorba kâsesinin yerini alan biftek ve patatesinden bir lokma almak için duraksadı ve o duraksamada, annemin sesini duyar gibi oldum.

"İsraf herkesin talep ettiği şey değil mi?" Ve babam kafasını kaldırıp bakana kadar konuşanın, annemin hayaleti değil, ben olduğumu fark etmedim. Keskin ve dikkatli bakışları altında donup kalırken, susmadığım ve geçmişte defalarca yaptığım gibi, yemek boyunca gündüz düşlerine dalmadığıma pişman olmuştum.

"Herkesin ne talep ettiğini sen nereden biliyorsun?" Dikkatli ve koyu renk bakışları keskindi ama dudaklarının uçları, tıpkı

eskiden anneme neredeyse gülümsediği zamanlarda olduğu gibi, yukarı doğru kıvrılmıştı.

Bir rahatlama hissiyle dolduğumu ve içten bir gülümsemeyle karşılık verdiğimi hatırlıyorum. Sorusu anneme sayamayacağım kadar sık sorduğuna şahit olduğum soruydu. Annemin sözlerinin benim adıma cevap vermesine izin verdim. "Kadınların yaptığı tek şeyin konuşmak olduğuna inandığını biliyorum ama kadınlar dinler de." Annemden daha hızlı ve yumuşak bir sesle konuşmuştum ama onayını ve keyif duyduğunu gösterirken, babamın göz kenarları kırışmıştı.

Kanlı etinden bir parça kesip açlıktan ölmek üzereymiş gibi bir iştahla etinden akan sıvı kadar kırmızı ve koyu renk bir şarap eşliğinde yutarken, kıkırdayarak, "Öyle," dedi. "Ama Burnham'ı yakından izlemeliyim. Ve tabii mimarlar sürüsünü. Bütçeyi fena halde aştılar. Hele o işçiler... hep sorun, hep sorun." Babam annemin nefret ettiğini ve babamı sık sık azarladığını bildiğim bir alışkanlıkla, çiğnerken konuşuyor, sakalına yiyecek ve şarap parçaları akıtıyordu.

Ben babamı ne azarladım ne de içine işlemiş bu alışkanlıktan nefret ettim. Kendimi yemeğe ve babam vergi sorumluluğunun önemi ve başmimarlardan birinin hassas sağlığının, kurulda neden olduğu endişe konusunda hiç durmadan konuşurken uygun onay sesleri çıkarmaya zorladım. Ne de olsa, Bay Root zatürreye yenik düşmüştü. Kimileri bütün projenin arkasındaki itici gücün Bay Burnham değil, Bay Root olduğunu söylüyordu.

Babam karnını iyice doyurup içindekileri dökerken, yemek son hızla akıp gitti. Sonra ayağa kalktı ve sayısız kez anneme söylerken duyduğum cümlelerle, "Bir puro ve viskiyle kütüphaneme çekiliyorum. Hoş bir akşam geçir, hayatım ve yakında yine görüşürüz," dedi. *Bana yetişkin bir kadın, evin gerçek hanımı gibi davranıyor,* diye düşünürken içimden babama karşı sıcacık duygular geçtiğini hatırlıyorum.

Biraz sallanmasına ve bariz çakır keyif olmasına rağmen, "Emily," diye devam etti. "Başladığımız yeni yılın, ikimiz için de yeni bir başlangıca işaret ettiğini düşünelim. Birlikte, hayatımıza kaldığımız yerden devam etmeye ne dersin, hayatım?"

Gözlerim yaşlarla dolmuş ve titrek bir gülümsemeyle, "Evet, baba," dedim. "Çok hoşuma gider."

Sonra babam hiç beklemediğim bir anda zayıf elimi kocaman avcunun içine aldı, tıpkı ayrılırken anneme de yaptığı gibi eğilip öptü. Dudakları ve sakalı yemek ve şaraptan nemli olsa da babam elimi elinde tutup gözlerime bakarken, ona gülümsüyor ve kendimi tam bir hanımefendi gibi hissediyordum.

İşte daha sonra yakıcı bakış olarak adlandıracağım şeyi ilk kez o zaman gördüm. Gözleri benimkilere öyle bir şiddetle odaklanmıştı ki bir an hararetten infilak etmeme neden olacaklar sandım.

"Gözlerin, annenin gözleri," dedi. Dili sürçüyor, nefesinin şarabın ağırlığını taşıyan keskin kokusunu duyabiliyordum.

Nutkumun tutulduğunu fark ettim. Ürpererek başımı eğmekle yetindim.

Sonra elimi bıraktı ve odadan yalpalayarak çıktı. George masayı toplamaya başlamadan önce kumaş peçetemi alıp elimin üstünde kalan ıslaklığı temizlerken, midemdeki huzursuzluğun nedenini kestirmeye çalışıyordum.

Madeleine Elcott ve kızı Camille, iki gün sonra ziyarete gelen ilk misafirlerim oldu. Bay Elcott babamın bankasının yönetim kurulundaydı ve nedenini hiçbir zaman gerçekten anlamasam da Bayan Elcott annemin çok iyi dostuydu. Annem güzel, çekici ve takdir edilen bir hanımefendiydi. İkisini karşılaştırdığınızda Bayan Elcott kırıcı, dedikoducu ve pinti görünürdü. Akşam yemeği davetlerinde yan yana oturduklarında Bayan Elcott'un bir güvercinin yanına düşmüş, gıdaklayan bir tavuğa benzediğini düşünürdüm ama bir şekilde annemi güldürmeyi başarırdı ve annemin nedenini önemsiz kılacak kadar sihirli bir kahkahası vardı. Bir keresinde babamın anneme, Bayan Elcott'un daha fazla

eğlence yaratması gerektiğini, çünkü Elcott Malikânesi'ndeki davetlerin içki ve yemek açısından cılız, sohbet açısından dolgun olduğunu söylediğine kulak misafiri olmuştum. Fikrimi soran olsaydı ki elbette olmadı, babama bütün kalbimle katılırdım. Elcott Malikânesi ile bizimkinin arasındaki mesafe çok kısaydı; dışarıdan bakılınca gösterişli ve derli toplu görünürdü. Oysa içi sade, süssüz ve hayli kasvetliydi. Camille'in beni ziyarete gelmeye bayılmasına şaşmamak gerekirdi.

Camille benim en yakın arkadaşımdı. Yaşça da yakındık, benden sadece altı ay küçüktü. Çok konuşurdu ama annesi gibi acımasız ve dedikoducu değildi. Anne ve babalarımızın yakınlığı nedeniyle, birlikte büyümemiz sayesinde iki yakın arkadaştan çok, kız kardeş gibi olmuştuk.

Camille hızla annemin oturma odasına girip beni kucaklarken, "Ah, benim zavallı, hüzünlü Emily'm! Ne kadar zayıf ve soluk görünüyorsun," dedi.

"Elbette zayıf ve solgun görünecek." Bayan Elcott kızını kenara itmiş ve beyaz deri eldivenlerini bile çıkarmadan ellerimi kaskatı tutmuştu. Şimdi dokunuşunu hatırlayınca ne kadar soğuk ve sürüngen gibi geldiğini anlıyorum. "Emily annesini kaybetti, Camille. Beni kaybetsen hayatın ne kadar kepaze bir hal alır, bir düşünsene. Senin de en az zavallı Emily kadar berbat görünmeni beklerim. Sevgili Alice'in, kızını anlayış ve takdirle izlediğinden eminim."

Annemin ölümünden bu kadar rahat bahsetmesini beklemediğim için, Bayan Elcott'un sözleri bende şok etkisi yaratmıştı. Divana ve takımı oluşturan koltuklara yerleşmek için birbirimizden ayrılırken, Camille'le göz göze geldik. Annelerin bazen utanç verici şeyler söyleyebildikleri konusunda hemfikir olduğumuzu söyleyen eski bakışımızı paylaşmak istemiştim ama Camille benim dışımda her yere bakar gibiydi.

Pişmanlık içinde, "Evet, anne, elbette," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

Birden bana çok yabancı gelen bu yeni sosyal dünyada yolumu el yordamıyla bulmaya çalışırken, hizmetçi çay ve pastalarla içeri girince derin bir nefes aldım. Çayları doldurdum. Bayan Elcott ve Camille beni süzüyorlardı.

Camille sonunda, "Gerçekten çok zayıflamışsın," dedi.

"Yakında daha iyi olacağım," derken ona güven verici bir gülümsemeyle baktım. "İlk başlarda içimden uyumaktan başka bir şey gelmiyordu ama babam iyileşmem konusunda ısrar etti. Bana Wheiler Malikânesi'nin yeni hanımı olduğumu hatırlattı."

Camille'in bakışları annesine kayıvermişti. Bayan Elcott'un gözlerindeki sert bakışa anlam verememiştim ama kızını susturmaya yetmişti.

Bayan Elcott sessizliği, "Çok cesurca, Emily," diyerek bozdu. "Babanı çok rahatlattığından eminim."

Çayını doldururken, Camille, "Seni iki aydır görmeye çalışıyoruz ama Noel'de bile bizi kabul etmedin. Ortadan kaybolmuştun sanki!" deyiverdi. "Sen de öldün sandım."

"Özür dilerim." Başta, sözleri pişmanlıkla dolmama neden oldu. "Niyetim sizi üzmek değildi."

Bayan Elcott çatık kaşlarla bakarak, "Elbette değildi," dedi. "Camille, Emily ortadan kaybolmadı. Yas tutuyordu."

"Hâlâ da tutuyorum," dedim usulca. Camille beni duydu ve gözlerini kurulayarak başını eğdi ama annesi kendine kremalı pasta almakla meşgul olduğu için ikimizi de fark etmemişti.

Çaylarımızı yudumlayıp ben tabağımdaki küçük, beyaz pastayı didiklerken, fazla uzun gelen bir sessizlik oldu. Sonra Bayan Elcott yüksek ve heyecanlı bir sesle, "Emily, gerçekten orada mıydın?" diye sordu. "Alice ölürken, odada, yanında mıydın?"

Bir an annesini susturabilmesini umarak Camillee baktım ancak bu, elbette aptalca ve işe yaramaz bir dilekti. Her ne kadar annesinin mahremiyete saygısızlığına şaşırmış gibi görünmese de, arkadaşımın yüzü rahatsızlığıma ayna tutuyordu. İşte o zaman, Camille'in annesinin beni sorguya çekeceğini bildiğini anladım. Gücümü toplamak için derin bir nefes aldım ve biraz tereddütle de olsa, dürüstçe yanıtladım. "Evet, oradaydım."

Camile çabucak, "Dehşet verici olmalı," dedi.

"Evet," dedim. Ellerimin titrediğini görmelerine fırsat vermemek için, çay fincanımı dikkatle tabağına bıraktım.

Bayan Elcott cevabımı peşinen tasdikler gibi kafasını sallayarak, "Çok kan olmuştur diye tahmin ediyorum," dedi.

"Oldu." Kucağımdaki ellerimi sımsıkı kenetledim.

Camille yumuşacık, tereddütlü bir sesle, "Öldüğünde odada olduğunu duyunca senin için çok üzüldük," dedi.

Şaşkınlığın getirdiği sessizlikte, annemin keskin sesinin, *hizmetkârlar ve dedikoduları!* dediğini duyar gibiydim. Annemin ölümünün dedikodu konusu olması beni dehşete düşürmüştü ama ben de Camille'le konuşmak ve ona ne kadar korktuğumu anlatmak için can atıyordum. Ama daha ben kendimi konuşabilecek kadar toplayamadan, annesinin keskin sesi araya girdi.

"Aslında, haftalar boyunca herkesin tek konusu buydu. Zavallı anneciğin duysa dehşete düşerdi. Noel Balosu'nu kaçırman çok kötüydü ama gece boyunca tek konu korkunç ölümüne şahit olmandı..." Bayan Elcott ürperdi. "Alice de korkunç bulurdu."

Yanaklarım alev alevdi. Noel Balosu'nu ve on altıncı yaş günümü tamamen unutmuştum. İkisi de aralık ayında, uykunun beni hayattan kopardığı günlerdeydi.

"Baloda herkes benden mi bahsediyordu?" Odama kaçmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyordum.

Camille'in sözleri hızla devreye girdi ve sohbetin benim için ne kadar zorlaştığını anladığını belli eden belli belirsiz bir hareketle konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Nancy, Evelyn ve Elizabeth de senin için endişelendi. Hepimiz endişelendik, hâlâ da endişeliyiz."

"Özellikle endişelenen birini atladın. Arthur Simpton. Seninle vals yaparken bile, hiç durmadan Emily için ne kadar korkunç olduğunu tekrarlayıp durduğunu söylemiştin, hatırlasana." Bayan Elcott hiç de endişeli görünmüyordu. Sesi öfkeli çıkmıştı.

Gözlerimi kırpıştırmıştım; kendimi derin, çamurlu sulardan yukarı yüzmeye çalışır gibi hissediyordum. "Arthur Simpton mı? Benden mi bahsediyordu?"

"Evet, Camille'le dans ederken." Bayan Elcott'un sesinde hoşnutsuzluğun sertliği vardı. Birden nedenini anladım: Arthur Simpton, Bay Pullman'la yakın iş ilişkileri nedeniyle, yakın zamanda New York'tan Şikago'ya taşınmış zengin bir demiryolcu ailenin en büyük oğluydu. Zengin, iyi yetiştirilmiş ve seçkin olmasının yanı sıra, son derece yakışıklıydı. Ailesi Güney Prairie Caddesi'ndeki malikânelerine taşınınca Arthur'un bisiklet sırtında sokaktan geçişini izlerken, Camille'le fısıldaştığımız olmuştu. Yeni bisikletlerimizi almamızın ve Hermes Bisiklet Kulübü'ne katılmamızın arkasındaki tek itici güç Arthur'du. Ayrıca Camille'in, babasının annesine bisiklet pantolonlarının bir kadını tehlikeli şehvet merakına yönlendirebileceğini söylediğine tanık olmasına rağmen her ikimizin annesinin, babalarımıza bize izin vermeleri için baskı yapmasının başlıca nedenlerinden biri yine Arthur olmuştu. Çok net hatırlıyordum çünkü Camille babasının kusursuz taklidiyle beni kıkır kıkır güldürmüştü. Ben gülerken, Arthur Simpton'la olacaksa, tehlikeli şehvet merakıyla dolu bir hayata seve seve gireceğini söylemişti.

O zaman hiçbir şey dememiştim. Gerekli görünmemişti. Arthur sık sık bizden tarafa bakardı ama şapkasını eğerken benimle göz göze geldiğini ve "Aydınlık bir sabah olsun, Bayan Emily," derken, benim adımı andığını ikimiz de biliyorduk.

Sersem ve ağır hissederek kafamı salladım. Camille'e döndüm. "Arthur Simpton mı? Seninle dans mı etti?"

"Akşam boyunca." Bayan Elcott kafasını onu iyice tavuğa benzeten şapkasındaki kuş tüylerini rahatsız edici bir şekilde savuracak kadar hızlı sallayarak kızının yerine konuşmuştu. "Aslında, Camille ve ben, Arthur Simpton'ın çok yakında Bay Elcott'a yaklaşıp Camille'le resmen flört etmek için iznini isteyeceğine inanıyoruz."

Midemde berbat bir boşluk hissi uyanmıştı. Arthur, Camille'le nasıl flört edebilirdi? Daha iki ay öncesine kadar, günaydın derken bile adını anmıyordu. Bu kadar kısa süre, onda bu kadar çarpıcı bir değişikliğe neden olabilir miydi?

Sessizce ve hızla, olabileceğine karar verdim. Evet, kısacık bir süre bir insanı çarpıcı bir şekilde değiştirebilirdi. Beni değiştirdiği ortadaydı.

Ne diyeceğimden emin olmasam da konuşmak için ağzımı açtığım anda, babam yorgun bir görüntüyle, ceketsiz içeri dalmıştı.

"Ah, Emily, demek buradasın." Dalgın bir tavırla Bayan Elcott ve Camille'i selamlayıp, "İyi günler, hanımlar," dedi. Sonra bütün dikkatini bana çevirdi. "Emily, bu akşam hangi yeleği giymeliyim? Siyah mı, bordo mu? Kurul yine o baş belası mi-

marlarla toplantı yapıyor ve sert görünmem lazım. Doğru tavır takınılmalı. Bütçeleri kontrolden çıktı ve vakit dar. Fuar mayısın ilk günü açılmalı. Hazır olmadıkları ortada. Boylarından büyük işlerle uğraşıyorlar!"

Bu tuhaf sahneye konsantre olma gayretiyle gözlerimi kırpıştırdım. Arthur Simpton'ın adı Camille'inkiyle ilintili halde havada asılı durmaya devam ederken, babam uçları dışarıda, düğmeleri kısmen açık gömleğiyle, iki elindeki yelekleri bayrak gibi sallayarak karşıma dikilmişti. Bayan Elcott ve Camille ona aklını kaçırmış birine bakar gibi bakıyorlardı.

Birden öfkeye kapılıp otomatik olarak babamı savunmaya geçtim.

"Annem her zaman siyahın daha resmî ama bordonun daha zengin durduğunu söylerdi. Bordoyu giy, baba. Mimarlar seni parayı, dolayısıyla geleceklerini kontrol edecek kadar zengin görmeli." Annemin sakinleştirici ses tonunu taklit etmek için sesime olabildiğince yumuşak bir tını katmaya gayret etmiştim.

Babam kafasını salladı. "Evet, evet, annenin dediği gibi olmalı. Daha zengin, daha iyidir. Evet, iyi oldu." Diğer iki kadına kısa bir selam verip iyi günler diledikten sonra, telaşla çıktı. Kapı kapanmadan önce uşağı Carson'ın koridorda ona katıldığını ve üzerine doğru atılan siyah yeleği havada yakaladığını gördüm.

Elcott kadınlarına dönerken, çenemi dikleştirdim. "Gördüğünüz gibi, babamın bana ihtiyacı vardı."

Bayan Elcott tek kaşını kaldırarak burnunu çekti. "Görüyorum. Baban şanslı bir adam ve bir gün seninle evlenecek olan adam da böyle iyi eğitimli bir eşi olduğu için çok şanslı olacak." Bakışları kendi kızına çevrildi ve sözlerine devam ederken, ipeksi bir sesle, "Gerçi babanın senden uzun seneler boyunca ayrılmayacağını tahmin ediyorum," dedi. "Bu yüzden yakın zamanda evleneceğini sanmıyorum."

"Evlilik mi?" Bu kelime içimde bir şimşek çakmasına neden olmuştu. Camille ve ben elbette evlilikten bahsetmiştik ama evliliğin kendisinden değil, daha çok flörtten, nişanlılıktan, görkemli düğünlerden konuşurduk. Birden hafızamda annemin sesi yankılandı. *Emily, beni bırakmayacaksın. Doktor gelene kadar benimle bekleyecek, sonra da pencerenin önündeki sırada kalacaksın. Bir eş ve anne olmanın ne demek olduğunu öğrenmelisin. Bu işe, benim gibi körü körüne girmemelisin.* Panikle sarsılarak, "Ah, şu anda evliliği düşünmem imkânsız!" diye eklemiştim.

"Elbette şu anda evliliği düşünemezsin. İkimiz de düşünmemeliyiz, gerçekten. On altı yaşındayız. Fazlasıyla genç bir yaş. Hep öyle demez miydin, anne?" Camille'in sesi sıkıntılı, neredeyse korkmuş gibiydi.

"Bir şeyi düşünmek ve bir şeye hazırlanmak aynı şey değildir, Camille. Fırsatlar gözden kaçırılmamalı. Benim hep söylediğim buydu." Bayan Elcott küçümseyici bir ses tonuyla konuşurken, uzun burnunun üstünden bana bakıyordu.

Kendimi dehşet rahatsız hissederek ve başka ne diyeceğimi bilemeyerek, "Şey, sanırım kendimi babama adamış olmam iyi bir şey," dedim.

Bayan Elcott'un cevabı, "Ah, bu konuda hepimiz hemfikiriz," oldu.

Babamın boy göstermesinin ardından çok fazla kalmadılar. Bayan Elcott, Camille'i, bize baş başa konuşma fırsatı bile vermeden, telaşla alıp götürdü. Sanki geliş amacını elde etmiş ve evden tatmin olarak ayrılmıştı.

Ya ben? Ben ne elde etmiştim?

Tasdik edilmeyi umuyordum. Yakışıklı Arthur Simpton'ın ilgisi benden arkadaşıma kaymış bile olsa, bir kız evlat olarak babama göz kulak olmanın benim görevim olduğuna inanıyordum. Camille ve annesinin, annemden sonra hayata devam edebilmek için elimden geleni yaptığımı ve iki aydan kısa süre içinde, bir genç kızdan kadına dönüştüğümü görebileceklerini hissetmiştim. Bir şekilde, annemin yokluğunu katlanılır kılabileceğimi sanmıştım.

Ancak ziyaretlerini izleyen uzun, sessiz saatler boyunca zihnim olayları yeniden canlandırmaya ve farklı yönlerini görmeye başladı. Geriye dönüp bakınca ikinci görüşümün ilkinden daha geçerli olduğu hissine kapıldım. Bayan Elcott dedikoduları doğrulamak istemiş ve amacına ulaşmıştı. Ayrıca, Arthur Simpton'ın artık geleceğimde bir yerinin olmadığını ve babam dışında hiçbir

erkeğin öngörülebilir geleceğimde yer almayacağını açıkça göstermek istemişti. Her iki görevini de başarıyla yerine getirmişti.

O gece uyumadan babamın dönmesini bekledim. Şimdi bile sonrasında olanları kâğıda dökerken, eylemlerimden ötürü kendimde kusur bulamıyorum. Wheiler Malikânesi'nin hanımı olarak babama iyi bakılması, annemin geç saatlere kadar süren iş yemeklerinin dönüşünde sık sık yaptığını hayal ettiğim gibi, bir fincan çay ya da bir kadeh brendiyle onu beklemek benim vazifemdi. Babamın yorgun olacağını tahmin etmiş, her zamanki gibi ilgisiz, aksi ve üstünlük taslayıcı ancak nazik ve sadakatimden ötürü takdirle dolu olmasını beklemiştim.

Sarhoş olmasını beklemiyordum.

Babamı şarapla dolu görmüştüm. Onu kırmızı burnuyla, akşamları resmî kıyafetler içinde lavanta, limon ve üzüm kokuları saçarak dışarı çıkarlarken, annemin güzelliğine coşkuyla övgüler yağdırırken görmüştüm. Geri dönüşlerini gördüğümü hatırlamıyordum bile. Yatağımda uykuda olmadığım zamanlarda ya saçlarımı fırçalıyor ya da en yeni günlük elbisemin korse kısmına ince detaylı menekşe nakışları işlemekle meşgul oluyordum.

Annemle babamın benim için gençliğimin kendi kendimde kaybolma halinin yörüngesinde dönen uzak aylardan farksız olduklarını şimdi anlıyordum.

Babam o gece ay olmaktan çıkıp yakıcı güneşliğe geçiş yaptı.

Yüksek sesle uşağı Carson'a seslenerek antreye daldı. Bense annemin salonunda, Emily Brontë'nin gotik romanı *Uğultulu Tepeler*'i yeniden okuyarak gözlerimi açık tutmaya çabalıyordum. Babamın sesini duyunca kitabımı bir kenara bırakıp ona koşmuştum. Kokusu, kendisinden önce geldi. Brendi, ter ve puro karışımı pis koku karşısında bocalayarak elimi burnuma bastırdığımı hatırlıyordum. Bunu yazarken bile o üç kokunun benim için sonsuza dek erkeklerin ve kâbuslarımın kokusu olarak kalacağından korkuyorum.

Yanına koşmuş ve nefesinin pis kokusu karşısında dudaklarımı büzerken iyi olamayacağını düşünmüştüm.

"Baba, iyi misin? Doktoru çağırayım mı?"

"Doktoru mu? Hayır, hayır, hayır. Turp gibiyim. Turp gibi. Sadece Alice'in odasına ulaşmak için yardıma ihtiyacım var. Eskisi kadar genç değilim, hem de hiç. Ama görevimi hâlâ yerine getirebilirim. Daha ona bir erkek evlat doğurtacağım." Babam konuşurken sallanıyordu; dengesini sağlamak için elini bütün ağırlığıyla omzuma yasladı.

Ağırlığının altında sendeledim; onu geniş merdivenlere yönlendirirken, hasta olmasından o kadar endişeliydim ki söylediklerini anlamıyordum bile. Sürekli, "Ben buradayım. Sana yardım ederim," diye fısıldıyordum. Sarsak hareketlerle ikinci kata çıkıp nihayet yatak odasının kapısına ulaştığımızda bana iyiden iyiye yaslanmıştı. Kafasını sağa sola sallayarak, "Burası onun odası değil," diye mırıldandı.

Uşağının ya da *herhangi birinin* ortaya çıkmasını dileyerek, "Burası senin odan," dedim.

Bana odaklanmakta güçlük çeker gibi, gözlerini kısarak baktı. Uyuşuk ve sarhoş ifadesi değişmişti. "Alice? Demek sonunda frijit kurallarını yıkmaya ve bu gece yatağımda bana eşlik etmeye karar verdin."

İnce kumaş geceliğimin omzunda duran eli sıcak ve nemliydi.

"Baba, benim Emily."

"Baba mı?" Gözlerini kırpıştırıp yüzünü benimkine yaklaştırmıştı. Nefesi neredeyse öğürmeme neden olacaktı. "Emily. Tabii. Sensin. Evet, sen. Seni tanıdım. Sen Alice olamazsın, o öldü." Yüzünü yüzümden uzaklaştırmadan, "Çok zayıfsın ama gözlerin, onun gözleri," diye ekledi. Sonra uzanıp gecelik bonemden firar eden kızıl-kestane rengi kalın bir tutamı tuttu. "Ve saçları. Saçların, onun saçları." Saçlarımı parmaklarının arasında ovalarken, "Daha çok yemek yemelisin," dedi. "Bu kadar zayıf olmamalısın." Sonra yardım etmesi için Carson'a seslenerek saçımı bıraktı, beni kenara itip yalpalayarak odasına girdi.

İşte o anda odama çekilmeliydim ama korkunç bir huzursuzlukla dolmuştum ve ayaklarımın beni istedikleri yere götürmelerine izin vererek koştum. Nihayet nefes nefese durunca kör uçuşumun beni evimizin arka tarafında beş dönüm boyunca uzanan bahçelere götürdüğünü gördüm. Orada kocaman bir söğüt ağacının perdesi altına gizlenmiş, taş bir banka oturdum ve yüzümü ellerimin arasına alıp ağladım.

Sonra sihirli bir şey oldu. Ilık gece esintisi söğüdün dallarını havalandırdı, dağılan bulutların ardından ay yüzünü gösterdi. Ay incecik bir hilalden ibaret olmasına rağmen, neredeyse gümüşü aratmayan parlaklığıyla bahçeye metalik bir ışık saçıyor, bahçenin tam ortasında duran büyük beyaz mermer fıskiyenin ışıldamasına neden oluyordu. Fıskiyenin ortasında, açık ağzından su fışkırtan, bakire Europa'yı kandırıp kaçıran boğa biçimindeki Yunan Tanrısı Zeus duruyordu. Fıskiye babamın anneme düğün armağanıydı ve en eski anılarımdan itibaren annemin geniş bahçesinin tam kalbinde dururdu.

Belki çeşmenin anneme ait olmasından, belki de köpüren suyun ezgisine duyduğum gıptadan ötürü, çeşmeyi izlerken, gözyaşlarım dindi. Bir süre sonra kalp atışım yavaşladı, nefesim normale döndü. Ve ay bir kez daha bulutların arkasına gizlenirken, uyuyabileceğimi hissedene dek suyun sesini dinleyerek ve sığındığım söğüt gölgesiyle birlikte beni yatıştırmasına izin vererek ağacın altında oturmayı sürdürdüm. Sonra ağır adımlarla üçüncü kattaki odama döndüm. O gece rüyamda Europa olduğumu ve beyaz boğanın beni hiç kimsenin ölmediği ve benim sonsuza dek genç ve tasasız kaldığım beyaz bir çayıra taşıdığını gördüm.

15 Nisan 1893

Emily Wheeler'in Güncesi

Günlüğüme çok önceden yazmam gerekirdi ama son girişimden bu yana geçen aylar o kadar kafa karıştırıcı ve zordu ki kendimde değildim. Çocuk gibi, yazmazsam, gelişen olayları kâğıda dökmezsem hiç olmamış, olmaya devam etmeyecekmiş gibi görünmelerini sağlayabilirim diye düşündüm.

O kadar yanılmışım ki.

Her şey değişti ve bu günceyi kanıt olarak kullanmalıyım. Aklımı kaybediyorsam bile, bir deliliğin ortaya çıkışını sergileyecek ve ilk başta umduğum gibi, tedavimin yolunu açacak. Ve şüphelenmeye başladığım gibi deli değilsem, bu olayların kâğıda dökülmesi yeni bir gelecek seçmem halinde bana bir şekilde yardım edebilir ve etmeli de.

En baştan başlayayım.

Babamın eve sarhoş döndüğü o soğuk ocak gecesinden sonra, onu bir daha hiç beklemedim. Çok fazla düşünmemeye, nefesini, elinin sıcaklığını ve ağırlığını ve söylediklerini hatırlamamaya çalıştım.

Aksine, geç iş yemekleri için evden ayrılırken ona güzel bir akşam diledim ve döndüğünde Carson'ın onunla ilgilenmesini sağlayacağımı söyledim.

Bu, başlangıçta yakıcı bakışlarına son verdi. Wheiler Malikânesi'nin idaresi beni o kadar meşgul tutuyordu ki birlikte yediğimiz akşam yemekleri dışında, babamı çok az görüyordum.

Ancak aylar içinde, akşam yemeklerimiz değişti. Daha doğrusu akşam yemekleri değil, babamın tükettiği şarap miktarı değişti. İçtiği miktar arttıkça, bana iyi geceler dilerken gözleriyle beni yakma sıklığı da arttı.

Şarabına büyük bir dikkatle su katmaya başladım. Şimdilik, farkına varmış değil.

Sonra bütün dikkatimi Wheiler Malikânesi'ni idare etme sorumluluğunu tamamen üstlenmeye verdim. Elbette Mary ve Carson da bana yardım ediyor, akıl veriyorlardı. Aşçı alışveriş listelerini hazırlıyor fakat menüleri ben onaylıyordum. Mary'nin söylediği gibi, sanki annemin ruhu içime girmişti. Artık küçük bir kız değildim.

Kendime bunun iyi bir şey, hoş bir iltifat olduğunu söylemeye çalıştım. İşin aslı bugün neyse o gün de öyleydi; görevimi yaptığımı sanıyor ve görevimi yapmaya devam ediyorum ama bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim.

Beni bu kadar değiştiren tek şey, Wheiler Malikânesi'nin hanımı olmak değildi. İnsanların bana karşı tavırlarını değiştirmeye başlamalarıydı. Evet, ilk başta annemin görevlerinin

çokluğu karşısında şaşırmıştım. Annemin sadece evi idare etmekle kalmadığını, hizmetkârları yönetip babamın günlük rutininin bütün detaylarını hallettiğini, bana göz kulak olduğunu ve Şikago'daki evsiz kadın ve çocukların karınlarının doyurulup bakılmalarına yardım eden Kadınlar Kulübü Federasyonu'nda haftada iki kez gönüllü çalıştığını bilmiyordum. Annem öleli beş ay olmuştu ve bu süre boyunca ben kendimi sadece Wheiler Malikânesi'nin hanımı olmaya adamıştım. Bu yüzden geçen ayın başlarında bir sabah Evelyn Field ve Camille, onlarla birlikte bisiklet gezisine çıkmaya ve sahilde piknik yapmaya davet edince, özellikle babamın bankaya gitmek üzere evden çoktan ayrıldığını düşündüğüm için, anın sağladığı özgürlüğün sevinciyle düpedüz kendimden geçtim.

Dolma kalemimi bırakıp üstünden geçmekte olduğum alışveriş listesini kenara iterken mutlulukla, "Ah, evet," dedim. Evet dememin Evelyn ve Camille'i ne kadar sevindirdiğini hatırlıyorum. Üçümüz aynı anda gülmeye başladık.

"Emily, bizimle gelecek olmana o kadar sevindim ki." Camille beni kucakladı. "Hem, çok iyi görünüyorsun. Zayıflığından ve solgunluğundan eser kalmamış."

Evelyn, "Hem de hiç!" diye onayladı. "Eskisi kadar güzelsin."

"Teşekkürler, Evelyn. Herkesi çok özledim." Hizmetkâr ya da babam dışında birileriyle sırrımı paylaşma ihtiyacıyla duraksadım. "Annem gittiğinden beri çok zorlandım. Gerçekten zordu." Camille dudağını ısırdı. Evelyn ağlamaklıydı. Yanaklarımı

elimin tersiyle çabucak kuruladım ve tekrar gülümsedim. "Ama artık ikiniz de burada olduğunuz için, haftalardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyorum."

"Niyetimiz buydu. Annem bisiklet gezisiyle rahatsız edilmeyecek kadar meşgul olduğunu söylemeye çalıştı ama onu dinlememeye yemin ettim ve ne olursa olsun sana uğradım," dedi Camille.

"Annen her zaman fazla ciddi," dedi Evelyn gözlerini devirerek. "Bunu hepimiz biliyoruz."

Camille, "Bence annem hiç genç olmamış," diyerek bizi kıkır kıkır güldürdü.

Kafamda üst kata koşup bisiklet pantolonumu giyme fikriyle oturma odasından fırladığımda, hâlâ kıkırdıyordum. Birden babamla burun buruna geldim.

Bir *off* sesiyle nefesim kesildi ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Emily, böyle medeniyetten uzak bir tavırla salondan fırlamanın nedenini sorabilir miyim?" Babam yaklaşmakta olan bir fırtına bulutundan farksızdı.

"Ö... özür dilerim, baba," diye kekeledim. "Camille Elcott ve Evelyn Field uğradılar ve öğle yemeği için bisikletle göle gitmemizi teklif ettiler. Üstümü değiştirmek için acele ediyordum."

"Bisiklet kalp için mükemmeldir. Güçlü bir yapı sağlar. Gerçi ben genç insanların yanlarında bir yetişkin olmadan birlikte bisiklete binmelerini onaylamıyorum."

Holde babamın karşısında duran uzun boylu kadını konuşana dek fark etmemiştim. Beni hazırlıksız yakalamıştı, ne diyeceğimi bilemeden bakakaldım. Koyu mavi elbisesi ve tavus kuşu tüylü şapkasıyla, tanımasam da hayli azametli bir görüntü yaratmıştı. Yaşlı kadınların çılgınca tüylü şapkalar giymesini onaylamadığımı söylemek istedim ama elbette çenemi tuttum.

Babam beni harekete geçirmek için, "Emily, Bayan Armour'ı hatırlamadın mı?" dedi. "Kadınlar Kulübü Federasyon başkanı."

"Ah, evet, Bayan Armour. Sizi tanımadığım için özür dilerim." Babam söyleyince adını hatırlamıştım ama kadının kendisini hatırlayamıyordum. Aceleyle "Ve salondan fırladığım için de özür dilerim," diye devam ettim. "Kabalık etmek istememiştim." Döndüm ve beni bariz bir merakla izleyen Evelyn ve Camille'i de içine alan bir hareket yaptım. "Ama gördüğünüz gibi, arkadaşlarım beni bekliyor. Baba, Bayan Armour'ı çalışma odanda ağırlıyorsan, Mary'den çay servisi yapmasını isteyeyim."

"Beni yanlış anladınız, Bayan Wheiler. Ziyaret etmek istediğim, babanız değil, sizsiniz."

Kafam karışmıştı. Sanırım yaşlı kadına açık bir ağız ve aptal bir ifadeyle bakıyordum.

Babam benim gibi şaşkın görünmüyordu. "Emily, Bayan Armour seninle KKF'deki, annenden sana kalan yeri konuşmak için uğramış. KKF annenin tutkusuydu ve ben senin de tutkun olacağını umuyorum."

Armour adının neden tanıdık geldiğini fark edince, kafamdaki dumanlar dağıldı. Philip Armour, Şikago'nun en varlıklı adamlarından biriydi ve parasının büyük kısmını babamın bankasında tutardı. Bayan Armour'a döndüm ve sesimin anneminki gibi yumuşacık ve rahatlatıcı çıkmasına özen göstererek, "Annemin KKF'deki yerini almaktan onur duyarım," dedim. "Belki bir tarih belirleyebilirsek, Market Binası'na gelip sizinle..."

Birden, babamın kocaman eli dirseğimi kavradı ve kolumu sıkarken, "Bayan Armour'la şimdi görüşeceksin, Emily," diye emretti. Benim nezaketimin yanında babam savaş alanındaki bir komutan gibi kalıyordu. Zorlayıcı tavrı karşısında, Evelyn ve Camille'in nefeslerini tuttuklarını duyar gibiydim.

Sonra, Camille yanımda belirdi ve "Biz yine uğrarız, Emily," dedi. "Lütfen, annenin işi bizim saçma sapan bisiklet gezimizden daha önemli."

Arkadaşlarım telaşla kapıya doğru ilerlerken, Evelyn, "Evet, gerçekten," diye ekledi. "Yine uğrarız."

Kapının arkalarından kapanış sesi bana bir mezar kapağının mühürlenmesini hatırlattı.

Babam dirseğimi tutan elini gevşetirken, "Ah, pekâlâ, böylesi daha iyi. Bu saçmalık yeterdi zaten," dedi.

"Bayan Armour, lütfen salona buyurun. Ben de çay için Mary'yi çağırayım," dedim.

Babam aksi bir tavırla, "İyi. İşine bak, Emily, akşam yemeğinde görüşürüz. Aferin kızım, aferin kızım," dedi. Bayan Armour'ı selamladıktan sonra, bizi antrede baş başa bıraktı.

Kaskatı bir halde, salona buyur ettiğim Bayan Armour, "Mükemmel karakterli bir genç kız olduğunuz belli," dedi. "Annenizle olduğu gibi, sizinle de çok iyi anlaşacağımızdan eminim."

Başımla onayladım ve yaşlı kadının imkân sahibi kadınların gönüllü hizmetler aracılığıyla toplumu iyileştirmek amacıyla bir araya gelmelerinin önemi hakkında bitmek bilmeyen konuşmasını dinledim.

Bunu izleyen haftalarda, kadınların birliği konusunda hiç durmadan vaaz veren Bayan Armour'ın beni kendi yaşıtım kadınlardan ayıran başlıca araca dönüşmesinin ne kadar ironik olduğunu fark edecektim. Evelyn ve Camille beni birlikte bisiklete binmeye davet etmek için bir daha uğramadılar. Evelyn o sabahtan sonra hiç uğramadı. Camille ise farklıydı. Onu bir arkadaş olarak kaybetmek için fazlası, çok daha fazlası gerekirdi.

Mart yerini nisana bıraktı. Kış soğuğu ışıkla ve can veren sağanak yağmurlarla yumuşadı. Hayatım uyuşturucu bir ritimle hiza bulmuştu. Evi idare ediyordum. Acınacak durumdaki Market Binası'nda gönüllü çalışıyor, bir yandan kısa bir süre sonra dünyanın gözünün bize ve Dünya Fuarı'na çevrileceği ve kaynaklarımızı Şikago'yu barbar bir oluşumdan, modern bir şehre dönüştürmek için kullanmamız gerektiği konusunda hiç durmadan nutuk çeken yaşlı kadınlara kafa sallarken, bir yandan fakirlerin karnını doyuruyordum. Babamla akşam yemekleri yiyordum. İzliyor ve öğreniyordum.

Babamın sözünü kesmemeyi öğrenmiştim. Yemek sırasında konuşmayı seviyordu. Sohbeti değil, konuşmayı. Babam ve ben sohbet etmiyorduk. O konuşuyor, ben dinliyordum. Annemin evdeki ve akşam yemeğindeki yerini üstlenmemin, anısını onurlandırmak olduğuna inanmak istiyordum ve başlangıçta inandım da. Ama kısa süre sonra, babamın dünyaya dair yakıcı görüşlerini akıttığı bir kap görevi görmekten başka hiçbir şey yapmadığımı fark ettim. Akşam yemeklerimiz onun öfke ve küçümseme monologlarına sahne oluyordu.

Babamın şarabına gizlice su katmayı sürdürüyordum. Ayıkken, aniden parlayan, patronluk taslayan ve hoyrat biriydi. Sarhoşken ise korkutucuydu. Beni dövmüyordu, hiç dövmemişti ama neredeyse dövmesini tercih edecektim. En azından tacizinin kesin ve dışa dönük bir işareti olurdu. Babamın yaptığı, beni

bakışlarıyla yakmaktı. Sıcak ve insanın içine işleyen bakışlarından nefret eder olmuştum.

Bu nasıl olabilirdi ki? Ya da daha doğrusu, neden? Basit bir bakıştan neden nefret eder olmuştum? Cevabın, bu günlüğün sayfalarında açığa çıkacağını umuyor, bunun için dua ediyorum.

Daha az ve daha nadir olsa da Camille ziyarete gelmeyi sürdürüyordu. Sorun arkadaşlığımızın bitmesi değildi. Hem de hiç! O ve ben birlikteyken hâlâ iki kardeş kadar yakındık. Sorun daha az bir arada olabilmemizdi. Bayan Armour ve babam, annemin işine devam etmem gerektiğine karar vermişti. Bu yüzden haftanın üç günü, sefil derecede aç insanlara çorba doldurup leş gibi kokan evsizlere kıyafet dağıtıyordum. Babamın çalıştığı beş günden geriye Camille'in beni ziyaret edebileceği iki gün kalıyordu. Ve her ne kadar kaçışımın mümkün olmadığı her geçen gün biraz daha açıklık kazansa da benim kaçabileceğim gün sayısı da ikiyle sınırlıydı.

Wheiler Malikânesi'nden kaçıp annemin ölümünden önce yaptığım gibi, Camille'i ziyaret etmeyi denedim. Dört kez yeltendim; her defasında babam tarafından geri püskürtüldüm. İlk defasında bankadaki görevinin başına gitmek için evden geç ayrılan babam beni ihmal ettiğim bisikletimin sırtında son hız uzaklaşırken gözetledi. Beni geri çağırmak için sokağa çıkmadı. Hayır. Carson'ı arkamdan gönderdi. Zavallı, yaşlı uşak bana yetişmek için Güney Prairie Caddesi boyunca koşarken, elma gibi kıpkırmızı kesilmişti.

Carson'ın peşinden istemeyerek ev döndüğümde babam, "Bisiklet bir hanımefendiye yakışacak bir şey değil!" diye kükredi.

"Ama annem bisiklete binmemi sorun etmezdi. Hatta Camille ve diğer kızlarla birlikte Hermes Bisiklet Kulübü'ne katılmama izin verdi," diye itiraz ettim.

"Annen öldü ve artık diğer kızlardan biri değilsin." Babamın gözleri vücudumdan aşağı kaydı ve mütevazı bisiklet pantolonum ile kullanışlı, süssüz, düz tabanlı deri ayakkabılarımda dolaştı. "Üstündekiler çok uygunsuz."

"Baba, bütün kızlar bisikletçi pantolonu giyiyor."

Gözleri bana belimden aşağısını yakarak bakmayı sürdürdü. Kendimi örtmemek için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

"Vücudunun biçimini, bacaklarını görebiliyorum." Sesi tuhaf, nefesi kesilmiş gibiydi.

Midem ağzıma geldi. "Bir daha giymem," dediğimi duydum.

"Giymeyeceğinden emin ol. Uygun değil, hem de hiç." Sıcak bakışları beni sonunda terk etti. Şapkasını başına iyice yerleştirdi ve alaycı bir baş selamı verdi. "Evimin hanımı olarak konumuna layık, medeni bir hanımefendiye yakışır şekilde davranacağın ve giyineceğin akşam yemeğinde görüşürüz. Beni anladın mı?"

"Evet, baba."

"Carson!"

"Evet, efendim!" Antrenin bir köşesinde gergin bir şekilde bekleyen uşak, babamın şiddetli ses tonuyla yerinden sıçradı ve bana kocaman, yaşlı bir böceği anımsatarak onun yanına seğirtti.

"Bugün Bayan Wheiler'ın ait olduğu yerde, evde kaldığından emin ol. Ve o lanet bisikletten kurtul!"

"Elbette, efendim. Emrinizi yerine getireceğim." Babam seri adımlarla evden ayrılırken, yaşlı sefil, yapmacık bir gülümsemeyle iki büklüm eğildi.

Yalnız kalınca Carson'ın gözleri benimkilerden hızla uzaklaşarak duvardaki halıda, avizede ve sonra olarak yerde dolaştı. Benimle göz göze gelmemek için çaba harcıyordu. "Lütfen, küçük hanım. Gitmenize izin veremeyeceğimi biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum." Dudağımı dişledim ve tereddütle, "Carson, bisikletimden kurtulmak yerine, binanın dışından arazinin arka tarafındaki bahçe barakasına taşıyabilir misin?" diye ekledim. "Babam oraya hiç gitmez, haberi olamaz. Yakın zamanda sakinleşip kulübüme dönmeme izin vereceğinden eminim."

"Bunu çok isterdim, hanımefendi. Ama Bay Wheiler'a itaatsizlik edemem. Asla."

Arkamı döndüm ve artık benim olan salonun kapısını çarparak kapattım. Carson'a gerçekten kızmadığım gibi, onu suçlayamazdım da. Babamın kuklası olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi anlıyordum.

O gece akşam yemeği için en mütevazı elbisemi büyük bir dikkatle giydim. Babam banka, şehirdeki finans piyasasının istikrarsız durumu ve yaklaşan Dünya Fuarı hakkında hiç durmadan konuşurken benden tarafa bakmadı bile. Ben çok az konuştum. Ölçülü bir şekilde kafa sallıyor ve babam durakssayınca onaylayan sesler çıkarıyordum. Gizlice sulandırılmış şarabından kadehlerce içti ve koca tepsi az pişmiş kuzu etinin tamamını mideye indirdi.

Ayağa kalkıp iyi geceler dilerken, gözleri gözlerime takıldı. Suyla seyreltilmiş şaraba rağmen, yanaklarının al al olmasına yetecek kadar içmişti.

Aceleyle, "İyi geceler, baba," dedim.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı. Daha az dolgun ve daha az pembe olmamalarına hayıflanarak birbirine bastırdım.

Sonra bakışları dudaklarımdan elbisemin üst kısmına indi. Sonra bir anda, yeniden gözlerime baktı.

"Aşçıya daha sık kuzu pişirmesini söyle. Ve bu akşamki gibi az pişmiş olmasını sağlamasını tembihle. Hoşuma gittiğini fark ettim," dedi.

Sesimin yumuşak ve alçak kalmasına özen göstererek, "Evet, baba," dedim. Ve "İyi geceler," diye tekrar ettim.

"Gözlerin anneninkilerin aynısı, biliyorsun değil mi?"

Yüreğim ağzıma geldi. "Evet, biliyorum." Üçüncü kez, "İyi geceler, baba," dedim.

Sonunda, bir kelime daha etmeden, odadan ayrıldı.

Yatak odama gittim, kucağımda itinayla katlanmış bisiklet pantolonumla pencerenin karşısına oturdum. Ayın doğmasını ve gökyüzünde tırmanmasını seyrettim ve gecenin en karanlık anında, merdivenleri dikkatle, sessizce indim ve geniş bahçelerimize uzanan patikaya açılan arka kapıdan çıktım. Büyük boğa çeşmesinin yanından geçerken, yaşayan bir varlık, yakalanabilecek bir genç kız değil, etrafındaki gölgelerden herhangi biriymişim gibi yaptım

Malzeme barakasının yolunu bulup bir kürek aldım. Barakanın arkasında, mülkümüzün dış sınırında işçilerin gübre olarak kullandıkları çürümeye yüz tutmuş bitki yığınına gittim. Kokuya aldırmadan güvende olacağından emin olana kadar kazmaya devam ettim ve pantolonumu gömdüm.

Sonrasında küreği yerine bıraktım ve ellerimi yağmur suyuyla dolu varilde yıkadım. Sonra söğüt ağacının altındaki taş sırama gittim. Midemdeki hareketlilik yatışana ve kusmayacağımdan emin olana dek ağacın karanlık ve insanı rahatlatan perdesinin altında oturdum. Sonra biraz daha oturup gölgelerin ve gecenin karanlığında sakinleşmeyi bekledim.

Bisikletle olmasa da –bir daha hiç bisiklete binmedim– Camille'in evine Güney Prairie Caddesi'nden Elcott Malikânesi'ne uzanan kısa yolu yürüyerek üç kez daha gittim. Üç kerenin ikisinde, birlikte bataklık ve kumdan yaratılan ve bütün şehri gürültüye boğan sihirli dünyayı görmek için göle doğru yürümeyi başardık.

Her iki defada da gezimiz Bayan Elcott'un hizmetçisi tarafından bana evde ihtiyaç olduğu mesajıyla kesintiye uğradı. Eve döndüğümde, ilgilenmem gereken bir şey mutlaka oluyordu ama o şey asla acil değildi. Ve her iki akşamda da çok fazla içen babamın yakıcı bakışlarının bana daha sık odaklandığını hissettim.

Bu yüzden, anlayacağınız gibi, Camille'in evine üçüncü kez gidişim delilikti. Delilik aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç almayı beklemek değil midir? Bu beni deli yapmaz mı?

Ama deli gibi hissetmiyorum. Fazlasıyla kendim gibi hissediyorum. Zihnim açık. Düşüncelerim kendi düşüncelerim. Annemi hatırlıyorum ama yasın uyuşukluğu beni terk etti. Ye-

rini bir bekleme ve korkulu bir merak aldı. Korkuyla mücadele etmek için eski hayatımın normalliğinin hasretini sözcüklere dökmenin becerilerimi aşacağı kadar çaresizce çeker oldum.

Belki de bir histeri krizi yaşıyorum.

Ama nefesim kesilmiyor, bayılmıyorum ve abartılı gözyaşlarına boğulmuyorum. Bu durumda, mizacımın sakinliği, deli olduğumun kanıtı sayılmaz mı? Yoksa hissettiğim, annesinin ölümü bu kadar zamansız gelen herhangi bir kızın hissedeceği türde bir şey olabilir mi? Babamın yakıcı bakışı sadece dul bir erkek olmanın kederinin belirtisi mi? Gözlerim gerçekten de anneminkilerin aynısı.

Hangisi doğruysa doğru, Camille'den ve çok özlediğim hayattan uzak duramadım. Bu öğleden sonra, Camille'i bir kez daha ziyaret ettim. Bu kez Elcott'ların evinden ayrılmaya yeltenmedik. Ziyaretimizin Carson'ın aniden gelip beni eve götürmesiyle sona ereceğini bilmemiz, aramızda dile getirilmeyen bir anlaşma gibiydi. Camille beni kucakladı ve Elcott kızları için gül desenli duvar kâğıtlarıyla salona dönüştürülen eski çocuk odasına çay istedi. Yalnız kalınca elimi sıkıca tuttu.

"Emily seni yeniden gördüğüme o kadar sevindim ki! Çok endişelendim. Geçen çarşamba uğradığımda, babamın uşağı müsait olmadığını söyledi. Bir önceki cumartesi de aynısını söylemişti."

"Müsait değildim." İki kelimeyi dudağımı bükerek ve üstüne basarak söylemiştim. "İki gün de korkunç Market Binası'nda, Şikago'nun evsizlerine hizmetkârlık ediyordum," dedim.

Camille'in pürüzsüz alnı kırıştı. "Demek hasta değildin."

Bir homurtu çıkardım. "Bedenen değil ama zihnen ve kalben, öyleyim. Babam her şeyde annemin yerini almamı bekliyor sanki."

Camille narin parmaklarıyla yüzünü yelpazeledi. "Çok rahatladım. Zatürre oldun diye korktum. Biliyorsun, Evelyn geçen hafta zatürreden öldü."

Şokla sarsıldım. "Bilmiyordum. Kimse söylemedi. Ne kadar korkunç... Ne kadar korkunç."

"Korkma. Sen güçlü ve her zamanki kadar güzel görünüyorsun."

Kafamı salladım. "Güzel ve güçlü ha? Kendimi bin yaşında, bütün dünyayı ıskalamışım gibi hissediyorum. Seni ve eski hayatımı o kadar çok özlüyorum ki."

"Annem yaptığın şeyin eskiden oynadığımız kız oyunlarından daha önemli olduğunu söylüyor. Haklı olması gerektiğini biliyorum. Büyük bir malikânenin hanımefendisi olmak çok önemlidir."

"Ama ben büyük bir malikânenin hanımefendisi değilim! Her şeyden çok bir hizmetçiyim." İnfilak etmek ister gibi hissediyordum. "Bir yudum özgürlüğe bile hakkım yok."

Camille yaşadığım değişimler karşısında neşeli bir ifade takınmaya çalıştı. "Nisanın ortasındayız. İki hafta sonra, annenin ölümünün üstünden altı ay geçmiş olacak. O zaman yas tutmaktan kurtulacak ve topluma karışabileceksin."

"Her şeyin bu kadar kasvetli ve sıkıcı olabileceği iki haftaya daha tahammül edebileceğimden emin değilim." Camille'in şaşkın bakışları altında dudağımı ısırdım ve açıklamak için aceleyle, "Wheiler Malikânesi'nin hanımı olmak bir iş, korkunç ciddi bir iş," dedim. "Her şey doğru olmalı ve doğru, birebir babamın istediği, yani annemin yaptığı gibi demek. Bir eş olmanın bu kadar zor ve ağır bir şey olduğunu anlamamışım." Derin bir nefes aldım ve "Annem bana anlatmaya çalışmıştı," dedim. "Öldüğü gün. Doğum odasında yanında olmamın nedeni buydu. Annem iyi bir eş olmanın ne demek olduğunu anlamamı ve bu işe onun gibi körü körüne girmememi istediğini söyledi. Ben de izledim. Camille, annemin bir kan selinin ortasında, yanında elini tutan ve acı çeken sevgi dolu bir koca olmadan ölmesini izledim. Eş olmak bu demek; yalnızlık ve ölüm. Camille, asla evlenmemeliyiz!"

Ben biriyle paylaşmak için yanıp tutuştuğum düşüncelerimin yükünü üstümden atarken, Camille çayını çılgın gibi karıştırıyordu. Son çıkışımla, kaşığını düşürdü. Gergin bakışlarının önce salonun kapısına, sonra bana çevrildiğini gördüm. "Emily, annenin ölümüne böyle takılı kalmanın iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu, sağlıklı bir şey olamaz."

Şimdi konuşmamızı kâğıda dökerken, Camille'in katlanabileceğinden daha fazlasını söylemeye başladığımı ve konuyu kapatıp düşüncelerimi kendime ve bu sessiz, insanı yargılamayan günceye saklamam gerektiğini anlıyorum. Ancak o anda istediğim tek şey konuşabileceğim, gittikçe artan korkularımı ve sıkıntılarımı paylaşabileceğim biri olduğu için durmadım. "Ölümüne takılı kalmalıyım. Bunu annem kendisi istedi. Orada olmam için ısrar eden oydu. Gerçeği öğrenmemi isteyen. Sanırım, belki de, annem ölümünün yaklaştığını anladı ve beni uyarmaya çalıştı. Eş ve anne olmanın dışında, farklı bir yol seçmem gerektiğini göstermeye çalıştı."

"Farklı bir yol mu? Ne demek bu? Dinî işler gibi mi?"

Bu konuda zihinleri tamamen benzer çalışan Camille ve ben burun büktük.

"Alakası yok! KKF'de gönüllü çalışan, evde kalmış yaşlı kilise kadınlarını görmelisin. Hayatın kırıntılarını gagalayıp duran aç güvercinler gibi, o kadar içe dönük ve acınası durumdalar ki. Hayır, benim aklımda Loop civarında açılan o küçük, hoş dükkânlar var. Wheiler Malikânesini idare edebiliyorsam, basit bir şapka dükkânını da idare edebilirim."

"Baban buna asla izin vermez."

"Kendim yolumu bulabilirsem, iznine ihtiyacım kalmaz," dedim kararlılıkla.

Camille endişeli ve biraz korkmuş gibi, "Emily," demişti. "Evden ayrılmayı düşünüyor olamazsın. Ailesi ve parası olmayan kızların

başına bir sürü korkunç şey geliyor." Sesini alçaltıp bana iyice sokuldu. "Vampirler yakın zamanda büyük malikâneye taşındı, biliyorsun. Korkunç okulları için Grant Park'ı satın almışlar."

Önemsemeyerek omuz silktim. "Evet, evet, para aktarımını babamın bankası halletti. Onlardan ve paralarından bahsedip durdu. Okula Gece Evi diyorlarmış. Babam okulun şehrin geri kalanından tamamen tecrit edildiğini ve kendi savaşçıları tarafından sürekli korunduğunu söyledi."

"Ama kan içiyorlar! Onlar vampir!"

Hayatımın sefilliği mevzusunun babamın müşterilerinden birinin gölgesinde kalması beni müthiş sinirlendirmişti. "Camille, vampirler zengindir. Bunu herkes bilir. Avrupa'nın pek çok başkentinin yanı sıra bir sürü Amerikan şehrinde okulları var. Hatta Paris'teki Dünya Fuarı için, Eyfel Kulesi'nin inşa edilmesine yardım ettiler."

Camille yine salon kapısına bakarak ve fısıldayarak, "Annemi vampir kadınların toplumlarında söz sahibi olduklarını söylerken duydum," dedi.

"Bu doğruysa, aferin onlara. Vampir olsaydım, babam tarafından annemmişim gibi davranmak zorunda bırakılmamayı seçebilirdim."

Camille'in gözleri irileşmişti. Konuyu yeniden kendi sorunlarıma getirmeyi başarmanın yolunu bulmuştum. "Emily, baban senden annen gibi davranmanı bekleyemez. Bu hiç mantıklı değil."

"Mantıklı ya da değil, öyle görünüyor."

"Olaya farklı gözle bakmalısın, Emily. Bu zor zamanda, zavallı babanın senin yardımına ihtiyacı var, hepsi bu." İçimin kaynamaya başladığını hissediyordum; sözlerime mani olamadım. "Bundan nefret ediyorum, Camille. Annemin yerini almaya uğraşmaktan nefret ediyorum."

Camille üzgün bir tavırla başını sallayarak, "Elbette annenin yokluğunu telafi etmek mecburiyetinde olduğunu hissetmekten nefret edersin," dedi. "Yapman gereken onca şeyi hayal bile edemiyorum. Ama bir evin büyük hanımı olduğun zaman, satın alınacak mücevherler, diktirilecek elbiseler, ev sahipliği yapılacak ışıltılı partiler olur." Fincanıma çay doldururken, gülümsemesi geri gelmişti. "Yastan çıkar çıkmaz, bütün bunlar senin sorumluluğun olacak." Kıkırdayınca ona anlatmaya çalıştıklarımın tek kelimesini bile anlamadığını fark ederek dik dik baktım. Ben bir şey demeyince ikimiz de tasasız kızlarmışız gibi, mutlu mutlu gevezelik etmeyi sürdürdü. "Fuar iki haftaya açılıyor; tam yas sürecin dolarken. Bir düşünsene! Baban büyük olasılıkla seçkin yabancılar için akşam yemeği davetlerine ev sahipliği yapmana ihtiyaç duyacak."

"Camille, babam bisiklete binmeme izin vermiyor. Sana ziyaretlerimi kısa kesiyor. Yabancılara yemek davetlerine ev sahipliği yapmama izin vereceğini hiç sanmam." Anlaması için açıklamaya çalışıyordum.

"Ama annen olsa, ev sahipliğini o yapardı ve senin de söylediğin gibi, baban onun evin idaresindeki yeri senin üstlendiğini açıkça ortaya koyuyor."

"Açıkça ortaya koyduğu tek şey, kölesi ve hayalî karısı olarak kapana kısıldığım!" diye bağırdım. "Kendime ayırabildiğim tek zaman, seninle olmak için çaldığım ve annemin bahçesinde ve sadece geceleri geçirebildiğim birkaç dakika. Gündüz vakitlerinde hizmetkârlara beni gözetletiyor ve gittiğim yerden ya da yaptığım şeyden hoşlanmazsa onları peşime salıyor. Bunu biliyorsun! Buradayken bile hapishaneden kaçmış bir mahkûmmuşum gibi beni almaya geliyorlar. Bir evin hanımı olmak bir hayalin gerçekleşmesi değil, uyanıkken görülen bir kâbus!"

"Ah, Emily! Seni böyle aklı başından gitmiş görmekten nefret ediyorum. Annenin aylar önce söylediklerini hatırla, babana gösterdiğin ilgi kocan olacak adamı çok mutlu edecek. Sana gıpta ediyorum, Emily."

"Bana gıpta etme." Sesimdeki soğukluğun onu incittiği gördüm ama elimde değildi. "Benim annem yok ve bakışlarıyla beni yakan bir adamın elinde tutsak kaldım!" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz sustum ve elimin arkasını ağzıma bastırdım.

Yüzündeki ifadenin önce kaygıdan şaşkınlığa, sonra da hayrete dönüştüğünü görünce gerçeği olduğu gibi dile getirmekle büyük bir hata yaptığımı anladım.

"Emily, ne demeye çalışıyorsun?"

"Hiç," dedim. "Yorgunum, hepsi bu. Yanlış konuştum. Ve birlikte geçireceğimiz zamanın tamamını kendimden bahsederek tüketmemeliyim. Senin havadislerini dinlemek istiyorum. Söylesene, Arthur Simpton seninle flörtüne resmîyet kazandırdı mı?"

Tahmin ettiğim gibi, Arthur'un adının anılması Camille'in aklındaki diğer bütün düşünceleri siliverdi. Arthur babasıyla konuşmasa da Camille, Hermes Kulübü'nün göl kıyısında düzenlediği sabah gezilerinde defalarca onunla yan yana pedal çevirmişti. Hatta daha bir önceki gün, Arthur fuar arazisinin ortasına dikilen devasa dönme dolabın nasıl ilgisini çektiği konusunda onunla sohbet etmişti.

Camille'e onun adına sevindiğimi ve Arthur'la mutluluklar dilediğimi söyleyecektim ama kelimeler ağzımdan çıkmak bilmedi. Bencillik ya da gıpta ediyor değildim. Sadece kendimi Arthur'un Camille'le flört etmesi durumunda, çok da uzak gelecekte olmayan günün birinde, arkadaşımın kendini kan seli içinde ölmeyi bekleyerek ona kölelik ederken bulacağı gerçeğini düşünmekten alamıyordum.

"Çok özür dilerim, Bayan Elcott. Bay Wheiler'ın uşağı, Bayan Wheiler'ı almaya geldi." Camille'in hizmetçisi sözünü kesince arkadaşımın son birkaç dakikadır anlattıklarını dinlemediğimi fark ettim.

Hızla ayağa kalkarken, "Teşekkürler," dedim. "Gerçekten eve dönmeliyim."

"Bayan Wheiler, uşak bu notu size iletmemi, sizin de Bayan Elcott'a vermenizi istedi."

Camille, "Not mu? Bana mı? Ne heyecan verici!" dedi. Korkudan yanan bir mideyle notu Camille'in heyecanlı parmaklarına bıraktım. Hemen açtı, okudu, gözlerini kırpıştırdı ve yüzünü hoştan güzele çeviren ışıl ışıl bir gülümsemeyle, "Ah, Emily," dedi. "Not babandan. Her fırsatta buraya gelmen yerine, benim seni Wheiler Malikânesi'nde ziyaret etmemi ve resmî salonda görüşmemizi istiyor." Elimi mutlulukla sıktı. "Evden çıkmana gerek kalmayacak. Görüyor musun, büyük bir hanımefendiymişsin gibi! Haftaya mutlaka geleceğim. Belki Elizabeth Ryerson da bana eşik eder."

Carson'ın peşinden dışarıda bekleyen siyah atlı arabaya yürümeden önce, "Çok hoş olur," dedim. Carson kapıyı arkamdan kapatınca nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Wheiler Malikânesi'ne dönüş yolculuğu boyunca sudan çıkmış bir balık gibi, nefes alabilmek için kıvranıp durdum.

Aylardır günceme yazdığım ilk cümlelerin sonuna gelirken, kendime Camille'in ona açtığım sırrıma nasıl karşılık verdiğini hiç unutmamam gerektiğini hatırlatıyorum. Şok ve kafa karışıklığıyla tepki verdi ve genç kız hülyalarımıza geri döndü.

Deliysem, düşüncelerimi kimsenin anla*ya*mayacağından korktuğum için kendime saklamalıyım.

Eğer deli değilsem ve artık iyice inandığım gibi gerçekten tutsaksam, düşüncelerimi başka kimsenin anlamayacağı korkusuyla kendime saklamalıyım.

Her iki senaryoda da tek bir değişmez var. Benim için kurtuluş diye bir şey varsa eğer, kendimi kurtarmak için bir yol planlarken, sadece kendime güvenebilir ve sadece kendi zekâma bel bağlayabilirim.

Hayır! Bu melankoliye düşmeyeceğim. Modern dünyada yaşıyorum. Genç hanımlar evlerinden ayrılıp yeni hayatlar, farklı gelecekler bulabilirler. Zekâmı kullanmalıyım. Kendi hayatımın kondüktörü olmanın bir yolunu bulacağım! Bunu yapacağım!

Tek gerçek kaçışımı gerçekleştirmek, bahçenin kuytulukları ile orada bulduğum rahatlamaya sığınmak için ayın doğmasını ve gecenin en koyu karanlığını müjdelemesini beklerken, kendimi bir kez daha en mahrem düşüncelerimi kâğıda dökerken buldum. Gece benim güvenliğim, kalkanım ve rahatım oldu. Umarım bir gün kefenim olmaz.

19 Nisan 1893

Emily Wheiler'in Güncesi

Yazarken ellerim titriyor.

Onları durdurmalıyım! Olup bitenleri olduğu gibi yazmalıyım. Geriye okunabilir bir kayıt bırakabilirsem, son birkaç gündür yaşananlara zihnim daha net, daha aklıselim olduğunda bakabilir, keşfin ve hayretin her kırıntısını yeniden yaşayabilirim. Hem de deli olabileceğime inandığım için değil! Hayır, asla! Hatırladıklarımı daha farklı, daha neşeli bir nedenden kâğıda dökebilmeyi isterdim. Geleceğe uzanan yepyeni bir yol keşfettim. Ya da o beni keşfetti demek daha doğru olur. Biliyorum, günün birinde beni içine alan, bir şaşkınlık ve neşe –ve evet, itiraf ediyorum belki de aşk– dalgasıyla alıp götüren olaylar ağında süzülmeyi dileyeceğimi biliyorum. Günün birinde, kendi çocuklarım büyüdüğünde –evet, eş ve annelik yolunu gerçekten kucaklayabilirim– bunu tekrar okuyabilir ve onlara biricik babalarıyla yaşadığım aşkın hikâyesini ve beni kölelik ve korkudan nasıl kurtardığını anlatabilirim.

Zihnim ve kalbim Arthur Simpton'la dopdolu! O kadar dolu ki tiksinti uyandıran babama nefretim bile neşemi bozamaz. Çünkü kendimi ona ve Wheiler Malikânesi'ne köleliğimden kurtarmanın yolunu buldum!

Ama fazla hızlı gidiyorum. Geri dönmeli ve yapboz parçalarının bu geceyi sonlandıran güzel sahneyi yaratmak üzere nasıl bir araya geldiğini göstermeliyim. Ah, ne mutlu bir gece!

Camille'in evinden döndüğüm öğleden sonra babam beni annemin salonunda bekliyordu. Ben üçüncü kattaki yatak odama çekilmek için telaşla merdivenlere yönelirken, "Emily, seninle konuşmak istiyorum," diye seslendi.

Ellerim titredi, kusacakmışım gibi hissettim ama beni yanına çağırınca ayak diremedim. Salona gittim ve yumruklarım iki yanımda sıkılı, ifadem sakin ve gözü kara, baston gibi, dimdik durdum. Her şeyin ötesinde bildiğim bir şey varsa o da babamın korkumun ve ona olan nefretimin derinliğini anlamaması gerektiğiydi. O, halinden hoşnut bir kız istiyordu.

Yeni yeni istediğine sahip olduğuna inanmasına izin vermeye karar vermiştim. Özgürlüğe ilk adımımın o anda başlamasını kafaya koymuştum. Babam eski arkadaşlarımla sosyalleşmemi istemiyordu. Bu yüzden ben de teslim olacak, bekleyecektim ve babam bütün taleplerine itaatkârlıkla boyun eğdiğimden emin oldukça, odağı başka yöne kayacaktı.

Annemin tatlı, yumuşacık tonlamasını taklit ederek, "Baba, Camille'le bir daha görüşmeyeceğim," dedim. "Seni rahatsız ediyorsa, görüşmem."

Sözlerimi ani bir savuşturma hareketiyle geçiştirdi. "Kaygımız o kız değil. Israr ediyorsan, annenin sosyal amaçlı ziyaretleri kabul ettiği gibi, sen de onu burada görebilirsin. Tartışacak çok daha önemli meselelerimiz var." Divanı işaret ederek emretti. "Otur!" Ardından, hizmetkârlardan çay ve brendi istedi.

"Bu saate brendi mi?" Daha konuştuğum anda pişman oldum. Ne kadar aptaldım! Sözcüklerimi, ifademi, duruşumu her zaman kontrol etmeyi öğrenmeliydim.

"Yoksa beni sorgulamaya cüret mi ediyorsun?"

Ancak hizmetçi odadan çıkınca konuşmuştu. Sesini yükseltmemişti ama sessiz öfkesindeki tehlike tenimi karıncalandırmaya yetti.

"Hayır! Ben sadece saati sorguladım. Daha üç. Yanılıyor muyum, baba? Brendiyi bir akşam içkisi sanırdım."

Omuzları gevşedi ve geniş ağızlı kristalden bir yudum alırken kıkırdadı. "Ah, çok genç olduğunu ve öğrenecek çok şeyinin

olduğunu unutuyorum. Emily, brendi bir erkek içkisidir, gerçek erkeklerin canları ne zaman isterse içebilecekleri bir içki. Kadınların, toplumun dikte ettiği şekilde davranmaları gerektiğini anlamalısın. Nedeni sizin daha güçsüz cins olmanız, gelenekler ile daha bilge ve ayakları yere basan insanlar tarafından korunmanız gerekmesi. Bana gelince, ben toplumun dayattığı hiçbir âdete köle olmayacak erkeklerdenim." Kadehinden büyükçe bir yudum daha aldı ve konuşurken içkisini tazeledi. "Ve bu da beni esas konuya getiriyor. Âdetler, annen için en az altı ay boyunca yas tutmamızı dayatıyor ve bu süreyi neredeyse doldurduk. Bizi sorgulayan olursa, Dünya Fuarı'na karşı, o sosyal âdetin canı cehenneme diyorum!"

Ona anlamayan gözlerle bakmayı sürdürdüm.

Babam bir kahkaha attı. "Tıpkı annenin onu ilk kez öpüşümden sonraki haline benziyorsun. Tanıştığımız o ilk gece. O zaman da sosyal âdetlere karşı gelmiştim."

"Özür dilerim, baba. Anlamıyorum."

"Bugünden itibaren yas sürecimizi sonlandırıyorum." Ben sessizce iç geçirince bir camdaki isi siler gibi bir hareket yaptı. "Ah, kimileri buna şaşıracak ama çoğu Dünya Fuarı açılışının büyük bir aciliyet arz ettiğini anlayacaktır. Fuar komitesinin fonlarını yöneten bankanın başkanı topluma yeniden katılmalı. Şu ana kadarki gibi, toplumdan ve bize katılacak olan dünyadan kendimizi soyutlayarak devam etmemiz modern düşünceye hiç

uygun değil. Ve Şikago modern bir şehre dönüşüyor!" Yumruğunu masaya vurdu. "Şimdi anladın mı?"

"Affedersin, baba. Anlamadım. Bana öğretmen gerekecek," dedim dürüstçe.

İtirafım hoşuna gitmişe benziyordu. "Elbette anlayamazsın. Sana anlatılması gereken o kadar çok şey var ki." O zaman öne eğilip kucağımda kenetli duran ellerimi, beceriksiz bir dokunuşla sıvazladı. Bakışları bakışlarımın içine işlerken, sıcak, ağır eli gereğinden uzun süre elimin üstünde kaldı. "Neyse ki sana rehberlik etmeye istekliyim. Bütün babalar böyle olmazdı, biliyorsun."

Kalbimin çılgın gibi çarpışını yatıştırmaya çalışarak ezber cevabımı tekrarladım. "Evet, baba. Sana biraz daha brendi doldurabilir miyim?"

O zaman elimi bıraktı ve kafasını sallayarak, "Evet, aslında," dedi. "Görüyorsun ya, öğrenmeye açıksın."

Bütün dikkatimi brendiyi doldururken dökmemeye versem de, kristal şişesi bardağa çarparak kehribar içkinin az kalsın dökülmesine neden oluyordu. Şişeyi çabucak bıraktım.

"Özrür dilerim baba, sakarlık ettim."

"Önemi yok. Zamanla daha becerikli olacaksın." Kadife divana oturdu ve beni süzerek içkisinden bir yudum aldı. "Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Daha bu sabah *Tribune*'de okudum. Kadınlarda histeri artıştaymış ve senin de bu hastalıktan muzdarip olduğun ortada."

Onu fitillemeyecek bir itiraz cümlesi kurmama fırsat bırakmadan, ayağa kalktı ve biraz sallanarak annemin, duvara yaslı duran küçük büfe masasına yöneldi. O sabah özenle sulandırdığım kırmızı şarap şişesinden bir kadeh doldurdu. Kristal şarap kadehini bana getirdi ve kaba bir hareketle elime tutuşturarak, "İç," dedi. "Takdire layık bir doktor olan Doktor Weinstein tarafından yazılan makalede kadınlarda histerisinin tedavisi olarak günde bir ya da iki kadeh şarap içilmesi gerektiği anlatılıyor."

İsterik olmadığımı, yalnız, aklı karışık ve ürkmüş ve evet, öfkeli olduğumu söylemek isterdim. Oysa şaraptan bir yudum aldım, ifademi kontrol ettim ve sakin bir şekilde kafamı sallayarak, "Evet, baba," cevabımı bir papağan gibi tekrarladım.

"Gördün mü, böylesi daha iyi. Artık ellerinde o saçma titreme olmayacak." Mucizevi bir tedavi uygulamış gibi konuşuyordu.

Sulandırılmış şarabını içerek kendinden hoşnut bir tavırla kıkırdamasını izlerken, şarabı pembe suratına boca edip odadan, evden ve bana dayatmaya çalıştığı hayattan hışımla fırlayıp gittiğimi hayal ettim.

Sonraki sözleri uyurken gördüğüm düşüme son noktayı koydu.

"Bundan iki akşam sonra, çarşamba akşamı, saat tam sekizde, Wheiler Malikânesi'nin yeniden açılışı gerçekleşecek. Davetiyeleri çoktan gönderdim ve herkesin katılacağına dair güvence aldım."

Kafam patlayacak gibiydi. "Katılmak mı? Evin yeniden açılışı mı?"

"Evet, evet, lütfen dikkatini vermeye çalış, Emily. Elbette tam bir yemekli davet olmayacak. Onun için cumartesiyi bekliyorum. Çarşamba günü, samimi bir grupla başlayacağız. Sadece birkaç arkadaş, bankada kâr payının yanı sıra Dünya Fuarı'nda yatırımı olanlar; Burnham, Elcott, Olmsted, Pullman ve Simpton. Hafif bir yemek için davet ettiğim beş adam. Toplumdaki yeni yerine yumuşak geçiş yapmak için mükemmel bir fırsat ve aslına bakarsan, annenin standartlarına göre çok cılız bir davet."

"Bundan iki gün sonra mı? Bu çarşamba mı?" Kontrolümü korumak için büyük çaba harcıyordum.

"Aynen öyle! Etrafımızdaki olaylar girdabından kendimizi dışlayarak yeterince zaman kaybettik. Fuar iki hafta sonra açılıyor. Wheiler Malikânesi yeni Şikago'yu oluşturacak çemberin tam merkezinde olmalı."

"Ama benim bunu nasıl..."

"Ah, o kadar zor değil. Ve henüz çok genç olsan da, sen de bir kadınsın. Misafir ağırlamak ve davetler vermek kadınların doğasında, özellikle seninkinde var olan bir şey."

Yüzüm alev alev yanıyordu. "Özellikle benimkinde mi?"

"Elbette. Annene o kadar benziyorsun ki."

"Ne ikram etmeliyim? Ne giymeliyim? Nasıl?.."

"Aşçıya danış. Öyle on bir korstan ibaret bir yemek olmayacak. O işi cumartesiye ertelemeyi başardığımı söyledim. Çarşamba için üç yemekli bir menü kâfi gelecektir. Ancak en iyi Fransız Cabernet ve porto şaraplarının mahzenden çıkarıldığından emin ol. Ve Carson'ı puro almaya gönder. Pullman purolarıma özellikle bayılır. Gerçi kendine puro alacağına benimkileri içmeyi tercih eder ya! Ha! Cimri milyoner!" Brendinin dibini getirip terli avuçlarını bacağına vurdu. "Ah, ne giymen gerektiği konusuna gelince. Sen Wheiler Malikânesi'nin hanımısın ve annenin gardırobu elinin altında. İyi kullanmaya bak." Koca cüssesini kanepeden kaldırdı ve tam odadan çıkmak üzereyken duraksayıp, "Alice'in zümrüt yeşili, kadife elbiselerinden birini giy," dedi. "Gözlerini öne çıkaracaktır."

Keşke o güne dönebilsem ve kendimi bütün bu olanların, geleceğimin resminin tamamlanabilmesi için hayatımın eksik parçalarının doldurulduğu anlamına geldiğine inandırabilseydim. Bu

kadar korkmama ve etkilenmeme gerek yoktu. Her şey yolunda gidecekti ve her şey, olağanüstü bir şekilde iyiden de öte olacaktı.

Ancak o gece, topluma yeniden girişimin hayatımı hızla ve tamamen değiştireceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Korkum ve yalnızlığımda, yolumu kaybetmiştim.

İki gün benim için çılgınca bir pus perdesinin arkasında geçti. Aşçıyla birlikte, kremalı ıstakoz çorbası, bu mevsimde bulunması hayli zor olan kuşkonmazlı kızarmış ördek göğsü ve babamın çok sevdiği, yemek sonrası vanilya dondurmalı pastanın sunulacağı bir menü hazırladık.

Mary bana annemin zümrüt yeşili, kadife tuvalet koleksiyonunu getirdi. Bir düzineden fazlaydılar. Bir yeşil kumaş çağlayanı misali, yatağımın üstüne yaydı. İçlerinden en tutucu olanı seçtim. Mütevazı kesimli, beden kısmına ve kollarına işlenmiş inciler dışında hiçbir süsü olmayan bir tuvaletti. Mary altın biyeli tuvaletin daha çarpıcı bir etki yaratacağını mırıldanarak hoşnutsuzluğunu ifade etti. Onu duymazdan geldim ve giymeme yardım etmesi için, kollarımı başımın üstüne kaldırdım.

Sonra tadilat başladı. Annemden birazcık daha kısa boyluyum ve belim daha dar. Gerçi göğüslerim daha iri ve Mary nihayet elbisemin bağcıklarını bağlamama yardım etmesinin ardından, boy aynasının karşısına geçince söylenmeye ve beni kumaşın içine sığdırmak için dikişleri açmaya koyuldu.

Ağzı iğnelerle dolu halde, "Elbiselerin hepsinin açılması gerekecek," dedi.

Kendimi, "Annemin elbiselerini giymek istemiyorum," derken buldum ki bu doğruydu.

"Ama neden? Çok güzeller ve sen annene üzerinde en az onun kadar iyi duracakları kadar çok benziyorsun. Çoğu, bundan daha iyi olacak." Bir an durdu ve kalçalarıma ve orada gerilen kumaşa bakarak düşünceli bir tavırla, "Elbette hepsi şimdi yapıldıkları kadar uygun olmayacak ama oraya buraya eklemek için biraz dantel ya da ipek bulabilirim," dedi.

İğnelemeyi ve dikmeyi sürdürürken, gözlerim aynadan yatağımın üstündeki bana ait elbise yığınına kaydı. Krem rengi, dantelli, kırmızıya çalan pembe tomurcuk gül desenli elbiseler, annemin şık kadife elbiselerinden, tıpkı Mary'nin kahverengi keten üniformasının Leydi Astor'un tuvaletlerinden farklı olduğu kadar farklıydı.

Evet, elbette o zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi, gardırobuma yapılan bu büyük ekleme yüzünden havalara uçmam gerektiğini biliyordum. Annem Şikago'nun en şık giyinen kadınları arasındaydı. Ancak gözlerim yeniden aynaya kayınca annesinin elbisesinin içinden bana bakan genç kız benim için bir yabancıydı ve ben, Emily, yabancının yansımasının bir yerinde kaybolmuş gibiydim.

Aşçıyla konuşmadığım ya da değişiklikleri onaylamadığım veya annemin hiç çaba harcamaz görünerek altından kalktığı misafir ağırlamaların sonu gelmeyen detaylarını hatırlamak için kafa yormadığım zamanlarda, büyük malikânemizde babamdan

ve birileriyle konuşmaktan kaçınmaya çalışarak dolaşıyordum. Annem artık içini dolduramaz olana dek, evimizin büyüklüğünü idrak edememiş olmam çok tuhaftı. Ancak annem gidince, ev bir kadının topladığı, hayattaki tek çocuğunun da aralarında olduğu güzel şeylerle dolu kocaman bir kafese dönüşmüştü.

Hayattaki çocuk mu? O çarşamba akşamından önce yaşamayı terk ettiğime, vücudumun bana ayak uydurmasını ve çoktan öldüğümü fark etmesini bekleyerek bir kabuktan ibaret yaşadığıma inanmaya başlamıştım.

Bir mucize eseri, Arthur Simpton'ın beni hayata döndürmesi, işte tam o zamana denk geldi.

Bu akşam, nisanın on dokuzu, çarşamba günü, Mary beni Wheiler Malikânesi'nin hanımefendisi olarak ilk sosyal organizasyonuma hazırlarken, babam odama bir kadeh şarap gönderdi. Şarabın, babamın şarap mahzeninden sipariş ettiği özel şişelerden gelme, sert, sulandırılmamış bir şarap olduğunu biliyordum. Mary kızıl-

kestane rengi gür saçlarımı tarayıp tokalarla tuttururken, şarabı yudumladım.

"Baban, düşünceli bir adam," diye kıkırdadı Mary. "Sana gösterdiği ilgi ve alaka kalbimi ısıtıyor."

Hiçbir şey demedim. Ne diyebilirdim ki? Onun gözlerinden bana ve babama kolayca bakabilirdim. Babam dış dünyaya karşı elbette bana karşı dikkatli ve düşünceli bir görüntü veriyordu. Onlar, babamın yakıcı bakışlarını hiç görmemiş ya da elinin katlanılmaz sıcaklığını hiç hissetmemişlerdi.

Saçlarım yapılınca Mary geri çekildi. Tuvalet masamdaki sandalyemden kalktım ve boy aynama yürüdüm. Kendimi yetişkin bir kadın olarak gördüğüm o ilk anı asla unutmayacağım. Yanaklarım şarap yüzünden al al olmuştu. Anneminki gibi, benim tenim de çok açık renk olduğu için, kızarmam an meselesiydi. Elbise, hep benimmiş gibi üzerime tam oturmuştu. Gözlerimizle birebir aynı renkti.

Gözlerimi boşluğa dikip çaresizlik içinde, *annem oldum*, diye düşünürken, Mary kulağıma, "Ona o kadar çok benziyorsun ki hayalet görmüş gibi oldum," dedi.

Soyunma odamın kapısı vuruldu ve Carson'ın sesi duyuldu. "Bayan Wheiler, babanız beyefendilerin gelmeye başladığını iletmemi istedi."

"Evet. Tamam. Hemen geliyorum." Gerçi yerimden kıpırdamamıştım. Mary elimi usulca sıkıp, "Haydi, bakalım, öyle konuşmam aptallıktı," demese vücudumu harekete geçiremez-

dim sanırım. "Sen annenin hayaleti değilsin. Hiç alakası yok. Annenin anısının hakkını veren hoş bir kızsın. Bu gece senin için bir mum yakacak ve ruhunun sana göz kulak olması ve güç vermesi için dua edeceğim." Sonra kapıyı açtı. Bana odadan çıkmaktan ve çocukluğumu arkada bırakmaktan başka seçenek kalmamıştı.

Üçüncü kattaki, başlangıçta hiç doğmayacak çocuklar için geniş bir çocuk odası olarak düşünülen yatak odam ve özel salonum hayli uzak kalıyordu ama aşağıdaki birinci kat antresine açılan en alt sahanlığa ulaşmam bir dakikadan fazla sürmemiş gibiydi. Orada duraksadım. Bana kadar gelen derin erkek sesleri, aylardır çok sessiz olan bir evde tuhaf ve yersiz kaçıyordu.

"Ah, demek geldin, Emily." Babam aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp sahanlığa, yanıma geldi. Resmî bir tavırla eğildi ve anneme defalarca yaptığına şahit olduğum gibi, kolunu bana uzattı. Otomatik olarak elimi koluna yerleştirdim ve basamakların kalan kısmını babamın yanında indim.

Bakışlarını üzerimde hissediyordum. "Tablo gibisin, hayatım. Tablo gibi." Anneme defalarca ettiği tanıdık iltifatı duyduğuma şaşırarak ona baktım.

Bana bakış şeklinden nefret ediyordum. Gecenin kalan kısmının bana yaşattığı sevince rağmen, o nefret zihnimde tazeliğini hâlâ koruyor. Beni aç gözlerle süzüyordu. Kendimi her zaman tıkınırcasına yuttuğu az pişmiş kuzu parçalarından biri gibi hissettim.

Bekleyen erkekler arasında babamın korkunç bakışlarını hisseden oldu mu diye hâlâ merak ediyorum. Ve düşüncesi bile midemin ağzıma gelmesine yetiyor.

Babamın bakışları beni terk etti ve altımızdaki küçük erkek topluluğuna coşkuyla gülümsedi. "Görüyorsun ya, Simpton. Endişelenecek bir şey yok. Emily turp gibi. Turp gibi."

Saçları aklaşmış, gözlerinin altı şişmiş, fırça bıyıklı, fıçı gibi yuvarlak göğüslü bir adam görmeyi bekleyerek aşağı baktım ama gözlerim bana sevecenlikle gülümseyen müthiş yakışıklı genç bir adamın berrak mavi gözleriyle buluştu.

"Arthur!" İsmi ağzımdan, ben sözcükleri kontrol edemeden çıkıvermişti bile.

Gülümsemesiyle parlak mavi gözlerinin kenarları kırıştı ama o tepki veremeden, babam aksi bir tavırla araya girdi. "Emily, bu akşam aşırı samimiyet olmayacak. Özellikle Simpton bu akşam burada babasını temsilen bulunduğu için."

Yüzümün alev alev yandığını hissettim.

"Bay Wheiler, sanırım kızınızın bu kadar samimi konuşmasına şaşkınlığı neden oldu. Ne de olsa ben, babam gibi bir adam değilim." Arthur şakalaşmak için yanaklarını şişirip babasının kalıbını taklit etmek için göğsünü öne itti. "Ya da en azından şimdilik!"

Bay Pullman olduğunu hemen anladığım bir adam, Arthur'un sırtına bir şaplak indirirken içten bir kahkaha attı. "Baban iyi

yemekten anlıyor. Benim de aynı suçu paylaşmadığımı söyleyemem." Kendi heybetli göbeğini sıvazladı.

Carson kemerli kapıda belirmek için o anı seçti. "Yemek servisi hazır, Bayan Wheiler."

Carson'ın benimle konuştuğunu idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Gırtlağımın kuruluğunu gidermek için yutkundum ve "Beyler, yemek salonuna buyurma nezaketini gösterirseniz, babam ve ben bu akşamın mütevazı yemeğinde bizlere eşlik etmenizden onur duyacağız," dedim. Babam başını eğerek beni onayladığını gösterdi ve yemek salonuna doğru yürümeye başladık. Kendimi Arthur Simpton'a omzumun üstünden kaçamak bir bakış atmaktan alamadım.

Ve tökezleyip Bay Pullman'ın heybetli cüssesine doğru sendeledim.

Babam, "*Alice, adımını attığın yere iyi bak*!" diye çıkıştı.

O konuşurken, Bay Pullman'a bir özür hazırladığım için, babamın bana ölmüş annemin adıyla hitap ettiği anda yaşlı adamın yüzünün nasıl bir şekil aldığını gördüm. Kaygısı elle tutulur cinstendi. "Ah, Barrett, boşuna kafanı yorma! Güzel ve yetenekli kızın istediği gibi tökezleyip bana çarpabilir." Nazik adam elini babamın omzuna koyup onu benden kibarca uzaklaştırdı ve sohbet eşliğinde yemek odasına yönlendirerek duraksamam ve kendimi toparlamam için fırsat yarattı. "Şimdi Merkez İstasyon'a elektrikli aydınlatma eklemekle ilgili düşüncemi tartışalım. Dünya Fuarı'nın neden olacağı gece trafiğinin,

ek tren bileti satışlarıyla telafi edebileceğimiz masrafı makul kılacağına inanıyorum. İstasyonun söz hakkı sahibi hisselerinin bende olduğunu biliyorsun. Çok isterim ki..."

Babamla birlikte yemek odasına girerlerken, Pullman'ın sesi duyulmaz oldu. Zihnimde hiç durmadan tekrarlanan, *Alice, adımını attığın yere iyi bak*, sözcükleri karşısında donakalarak olduğum yerde durdum.

"Size eşlik edebilir miyim, Bayan Wheiler?"

Arthur Simpton'ın nazik mavi gözlerine baktım. "E... evet, efendim," demeyi başardım.

Bana uzattığı koluna girdim. Babamınkinin aksine, Arthur'un kolunun alt kısmı inceydi ve düğmeli smokin gömleğinin kol ağzından koyu renk bir tüy tutamı fışkırmıyordu. Ve o kadar uzun boyluydu ki!

Küçük gruba yemek odasına giden yolda eşlik ederken eğilip, "Endişelenme," diye fısıldadı. "Pullman ve benden başka kimse sana Alice dediğini duymadı."

Gözlerimi gözlerine çevirdim.

Sadece benim işitebileceğim bir sesle, hızlı hızlı konuşarak, "Anlaşılabilir bir hataydı," dedi. "Ama senin için acı verici olmasını anlıyorum."

Konuşmakta zorlandığım için, başımı sallamakla yetindim.

"Bu durumda, kafanı dağıtıp acını gidermeye gayret edeceğim."

Ve sonra muhteşem bir şey oldu. Arthur yemekte yanıma oturdu! Elbette babamın sağında oturuyordum ama dikkati –bu kez– benim yerime sol tarafında, Bay Pullman'ın yanına oturan Bay Burnham'a odaklanmıştı. Tartışmaları Merkez İstasyon'daki elektrikten fuarın panayır kısmının ışıklandırmasına kayınca mimar Frederick Law Olmsted de sohbete girerek tartışmayı iyice ateşledi. Arthur konuşmaların büyük kısmının dışında kalıyordu. İlk başta diğer erkekler gut hastalığına yakalanan babasının yerini doldurmakta yetersiz kaldığına dair şakalar yaptı fakat Arthur onları gülerek karşıladı ve tartışmaya döndüklerinde o da dikkatini bana yönlendirdi.

En azından iyi Cabernet şaraplarımızdan beşinci şişenin açılması talimatını vermemden sonra, hiç kimse, hatta babam bile, artık hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Gerçi Arthur'un zekâ ürünü esprilerinden birine gülecek olsam, babam anında ters bir bakış atıyordu. Kahkahamı bastırmayı ve tabağıma bakarak utangaç bir tavırla gülümsemeyi çabucak öğrendim.

Yine de cesaretimi topladıkça, kafamı kaldırıp ona bakıyordum. Arthur'un güzel mavi gözlerine bakmak ve beni izleyen kıvılcım ve inceliklerini görmek için can atıyordum.

Ancak ne babamın ne de Bay Elcott'un görmesini istiyordum.

Bay Elcott'un bakışlarında babamdaki yoğunluk yoktu ama o gece onu sık sık bana bakarken yakaladım. Bakışları bana Bayan Elcott'un, tıpkı Camille gibi, Arthur Simpton'ın kızlarına beslediği ciddi yakınlığı ilan etmeye yakın olduğunu beklediklerini

anımsatıyordu. Gerçi bütün dürüstlüğümle itiraf ediyorum ki herhangi bir hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Bunu yazarken, zavallı Camillee karşı bir miktar üzüntü ya da daha doğrusu acıma hissediyorum. Ancak onun da kendini kandırmaması gerekirdi. Gerçek, gerçektir. O gece Camille'in elinden, önce onun benden almaya yeltenmediği hiçbir şeyi almadım.

Ayrıca özgürce, neşeyle sunulmayan hiçbir şey de almadım.

Korkuyla beklediğim yemek, göz açıp kapatana kadar geçti. Babamın kızarmış bir yüz ve dolanan bir dille sandalyesini arkaya itmesi, ayağa kalkıp, "Brendi ve puro için çalışma odama geçelim," demesi çok sürmedi.

Babam ayağa kalkınca ben de kalktım, diğer beş erkek de derhal ayaklandı.

Bay Pullman, "Önce kadeh kaldıralım," dedi. Büyük kısmı boşalmış kadehini havaya kaldırınca diğerleri de aynısını yaptı. "Bu enfes yemek için Bayan Wheiler'a. Annenizin hakkını veriyorsunuz."

Kadehlerini bana kaldırarak, "Bayan Wheiler'a," dediler.

Bir gurur ve mutluluk seliyle dolduğumu itiraf etmekten utanmıyorum. "Teşekkürler, beyler. Hepiniz çok naziksiniz." Beni selamlarlarken, Arthur'a kaçamak bir bakış attım. Hızla göz kırparak bana bembeyaz dişlerini açığa çıkaran, yakışıklı bir gülümseme gönderdi.

Babam dili dolanarak, "Hayatım, bu gece tablo gibiydin," dedi. "Kütüphaneme brendi ve puro göndert."

Usulca, "Teşekkürler, baba," dedim. "George'un sizi kütüphanede brendi ve purolarla beklemesini ayarladım bile."

Elimi elinin içine aldı. Her zamanki gibi büyük ve nemli eliyle benimkini dudaklarına götürdü. "Bu akşam iyi iş çıkardın. Sana iyi geceler diliyorum, hayatım."

Ben elimin üstünü kabarık kadife eteğime silerek hızla odadan ayrılırken, konuklar da iyi geceler dileklerini tekrarladı. Yol boyunca babamın yakıcı gözlerini üstümde hissettiğim için, Arthur Simpton'a son bir bakış atmak için arkama dönme cesaretini gösteremedim.

Babam zil zurna sarhoş halde sendeleyerek odasına çekilirken ayak altında olmamak için, kendimi yatak odama gizleme niyetiyle merdivenlere yöneldim. Hatta ne kadar başarılı olduğum konusunda hiç durmadan gevezelik eden Mary'ye beni birkaç dakika yalnız bırakmasını ve yatmak için geceliğimi giymeden önce, annemin detaylı tuvaletinden çıkmama yardım etmesi için onu daha sonra çağıracağımı söyledim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu akşam bedenimin, hareketlerimin kontrolünü ele geçirdiğini ve zihnimin, bedenime ayak uydurmaktan başka bir şey yapamadığını daha iyi görebiliyorum.

Geniş basamaklarda U dönüşü yapan ayaklarım hizmetkârlar koridorundan sessizce geçip arka bahçeye çıktı. Annemin

eteklerini ellerimle toplayıp söğüt ağacının altındaki sahiplendiğim banka neredeyse uçarak gittim.

Özel yerimin karanlık güvenliğine ulaşınca zihnim yeniden işlemeye başladı. Evet, babam saatler boyunca diğerleriyle birlikte puro tüttürüp içki içeceği için, gecenin büyük kısmı boyunca orada gizlenmem mantıklıydı. Ama birkaç dakikadan daha uzun süre uzak kalmanın tehlikeli olacağını anlıyordum. Ya üst kata dönmeyi seçtiğim an, babamın kendini rahatlatmak ya da aşçıdan doymak bilmeyen iştahını tatmin edecek bir şeyler istemek için yalpalayarak kütüphanesinden çıkacağı ana denk gelirse?

Hayır. Hayır, bu işi şansa bırakamazdım. Ve elbette, bir de Mary vardı. Beni yatak odamda bulamazsa aramaya kalkışırdı ve sığınağımı Mary'nin bile keşfetmesini istemiyordum.

Yine de derin, hoşnut bir nefes alarak gecenin serin havasını içime çektim ve beni gizleyen gölgelerin huzurunu hissettim. Tek istediğim, kendime özel yerimde birkaç dakika çalmak ve Arthur Simpton'ı düşünmekti.

Bana öyle özel bir nezaket göstermişti ki! Gülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki kıkırtılarımı bastırmak zorunda kalsam da hissetmiştim. Arthur Simpton deli gibi korktuğum, tuhaf ve korkutucu bir akşamı, yaşadığım en sihirli olaya dönüştürmüştü.

Hiç bitmesin istemiştim. Hâlâ da bitmesin istiyorum.

Kendimi daha fazla tutamadığımı hatırlıyorum. Ayağa kalktım ve kollarımı iki yana iyice açarak söğüt dallarının oluşturduğu perdenin karanlığında kendi etrafımda döndüm ve alışık

olmadığım bir duygu selinden bitkin düşerek nefes nefese ve topuzumdan firar eden gür saçlarımı arkaya iterek taze çimlerin üstüne yığılana dek neşeyle güldüm.

"Gülmekten hiç vazgeçmemelisin. Güldüğün zaman güzelliğin sıradanlıktan ilahiliğe dönüyor ve dünyaya el sürülemez hoşluğunla bizi baştan çıkarmak için gelmiş bir tanrıçaya benziyorsun."

Arthur Simpton söğüt dallarını aralayarak ağacın altına adım atarken, şaşkınlıktan çok mutlulukla ayağa fırladım.

"Bay... Bay Simpton. Burada kimsenin."

"Bay Simpton mı?" Sıcacık, bulaşıcı bir gülümsemeyle sözümü kesti. "Herhalde baban bile burada çok resmî olmamız gerekmediği konusunda hemfikir olacaktır."

Sanırım kalbim sözlerime hâkim olup gülümsememi ve hızla içeri dönmemi söyleyen sağduyumu boğacak kadar yüksek sesle çarpmaya başladı ve bu üç akla yatkın şeyden birini yapmak yerine, "Size nasıl hitap edersem edeyim, babam bahçede yalnız olmamız konusunda hemfikir olmayacaktır," dedim.

Arthur'un gülümsemesi bir anda soldu. "Baban beni onaylamıyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. En azından sanmıyorum. Sadece, annemin ölümünden bu yana, babam hiçbir şeyi onaylamıyor sanki."

"Karısını çok kısa süre önce kaybettiği için olsa gerek."

"Tıpkı benim de çok kısa süre önce annemi kaybettiğim gibi!" Dudaklarımı sıkıp ona çıkışmama engel olacak kadar sağduyum kalmıştı. Gergin ve müthiş beceriksiz hissederek mermer sıraya yürüdüm ve oturup dağılan saçlarımı düzeltmeye çalışırken, "Lütfen, affedin, Bay Simpton. Sizinle böyle konuşmamalıydım," dedim.

"Ama neden? Arkadaş olamaz mıyız, Emily?" Arthur peşimden banka gelmiş ama yanıma oturmamıştı.

Asi saçlarımın yüzümü gizlemesinden memnuniyet duyarak yumuşak bir sesle, "Evet," dedim. "Arkadaş olmak isterim."

"O zaman bana Arthur demeli ve benimle bir arkadaşla konuşacağın gibi konuşmakta özgür hissetmelisin. Ben de babanın beni onaylamamasına neden olabilecek herhangi bir şey bulmayacağından emin olmalıyım. Ona seni bahçede bulduğumdan bile bahsetmeyeceğim."

Ellerim bir anda durup saçlarımdan kaydı. "Lütfen, Arthur. Arkadaşımsan, beni yemek odasından çıktıktan sonra gördüğünden asla bahsetmemelisin."

Koyu mavi gözlerinde şaşkınlığa benzer bir şey gördüğümü sandım ama yerini kısa sürede emin olmamı sağlayan, güven veren bir gülümsemeye bıraktı. "Emily, babana bu geceye dair, kızının ne hoş bir ev sahibesi olduğunu tekrarlamak dışında, hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkürler, Arthur."

Sonra yanıma oturdu. Çok yakına oturmasa da puro ve tatlı bir şeyin birbirine karıştığı kokusu bana kadar geldi. Geriye dönüp bakınca aptalca olduğunu anlıyorum. Bir erkek nasıl tatlı kokabilirdi ki? Ancak henüz onu babamın bozuk ve pis kokusunun ardından bana tatlı gelen şeyin, nefesinde sert içkilerin ve puronun kokusunun yokluğu olduğunu anlayacak kadar iyi tanımıyordum.

"Buraya sık gelir misin?" Sorusu cevaplanması çok kolay bir soruydu.

"Evet, gelirim."

"Ve baban geldiğini bilmiyor."

Sadece bir an duraksadım. Bakışları o kadar nazik, gözleri öylesine dürüsttü ki. Üstelik dostum olmak istediğini söylemişti. Ona sırrımı açabilirdim ama belki de bunu yaparken dikkat etmeliydim. Umursamaz bir tavırla omuz silktim ve hem belirsiz hem dürüst bir cevap buldum. "Ah, babam işleriyle o kadar meşgul ki bahçenin farkına bile varmıyor."

"Ama sen seviyorsun, öyle mi?"

Başımı evet der gibi salladım. "Güzeller."

"Geceleri mi? Ama çok karanlık ve sen çok yalnızsın."

"Şey, artık arkadaşım olduğuna göre bir hanımefendiye yakışmasa da sana bir sır verebilirim." Ona mahcup bir gülümsemeyle baktım.

Arthur'un dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Bir hanımefendiye yakışmayacak olan, sırrın mı, benimle paylaşman mı?"

"Korkarım, her ikisi de." Utangaçlığım kaybolmaya başlamıştı. Hatta kirpiklerimi cilveli bir edayla yere eğme cesaretini bile gösterdim.

"İşte şimdi merak ettim. Arkadaşın olarak bana söylemende ısrar ediyorum." Bana doğru hafifçe eğildi.

Gözlerinin içine baktım ve gerçeği onunla paylaştım. "Karanlığı seviyorum. Arkadaş canlısı ve rahatlatıcı."

Gülümsemesi kaybolunca sözlerimin gereğinden fazlasını ele vermiş olmasından endişe duydum. Ama sesi nezaketini kaybetmemişti. "Zavallı Emily, son aylarda teselli edilme ihtiyacı duyduğunu hayal edebiliyorum ve eğer seni bu bahçe teselli ediyorsa, gece ya da gündüz, gerçekten muhteşem bir yer olmalı!"

Anlayışı karşısında büyük bir rahatlama ve sevinçle doldum. "Evet, görüyorsun ya, burası benim kaçış yerim ve vaham. Gözlerini yum ve derin nefes al. Gece olduğunu unutacaksın."

"Şey, pekâlâ. Bunu yapacağım." Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Bu güzel koku ne? Şu ana kadar fark etmemişim."

Mutlulukla, "Göğebakan zambaklar. Daha yeni açmaya başladılar," diye açıkladım. "Hayır, gözlerini kapalı tut. Şimdi, dinle. Bana ne duyduğunu söyle."

"Bana leylakların kokusu kadar tatlı gelen sesini."

İltifatı başımı döndürmüştü ama yapmacık bir ciddiyetle azarladım. "Beni değil, Arthur. Sessizliği dinle ve bana içinde ne duyduğunu söyle."

Gözlerini kapalı tutarak başını yana eğdi ve "Su," dedi. "Çeşmeyi duyuyorum."

"Aynen öyle! Burada, bu söğüt ağacının altında gizlenip oturmak özellikle hoşuma gidiyor. Kendime ait, çeşmeden çağlayan suyun sesini dinleyerek saçlarımda rüzgârla göl kıyısında bisiklete bindiğimi ve kimsenin ya da hiçbir şeyin beni yakalamadığını hayal edebildiğim bir dünya bulmuş gibiyim."

Arthur gözlerini açtı ve bana bakarak, "Kimse mi? Hiç kimse?" dedi. "Özel bir arkadaş bile mi?" dedi.

Bütün bedenimin kızardığını hissederek, "Belki de artık bir arkadaşımın da bana eşlik ettiğini hayal edebilirim. Hem senin bisikleti ne kadar sevdiğini hatırlıyorum," diye cevap verdim.

Alnına bir şaplak indirerek beni şaşırttı. "Bisiklet! Seni bahçede nasıl bulduğumu hatırladım. Babamla yatmadan önce konuşmak için erkenden izin istedim. Bisikletle buraya kadar geldim, tek başınaydım ve eve dönmek için bisiklete binerken bir kahkaha duydum." Duraksadı, sesi derinleşmişti. "Hayatım boyunca duyduğum en güzel kahkahaydı. Evin arkasındaki araziden gelir gibiydi. Bahçe kapısını görünce açtım ve sesini takip ettim."

"Ah." Mutlulukla iç geçirirken, yüzümün daha da ısındığını hissettim. "Kahkahamın seni bana getirmesine sevindim."

"Emily, kahkahan beni sana getirmekle kalmadı. Beni sana çekti."

Kendimi, "Sana anlatabileceğim bir sırrım daha var," derken buldum."

"Saklayacağım ve kendi sırrımmış gibi sahip çıkacağım bir sır daha desene."

"Gülerken, senin de yemekte olmandan ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum. Sen yanıma oturmadan önce korkunç gergindim." Nefesimi tutarak tavrımın annemin fazla açık ve samimi diyeceği türden olmadığını umdum.

"Tamam o zaman, cumartesi günkü davet için geri geleceğimi ve kısa süre içinde yakın arkadaş olacağını umduğum hoş bir bayana eşlik edeceğimi ilan etmekten mutluluk duyarım."

Çoktan yaralanmış ve incinmiş kalbim, sözcükleri karşısında acıdı. Ama duygularımı saklama dersini iyi öğrenmiştim. Bu yüzden babamda kullandığım aynı ilgili ifade ve yumuşak sesi takındım. "Ah, ne hoş. Camille'i yine görmek çok güzel olacak. Zaten arkadaş olduğumuzu sen de biliyor olmalısın."

"Camille mi?" Çok şaşırmışa benziyordu. Sonra ifadesinin yerini anlayışa bıraktığını gördüm. "Ah, sen Samuel Elcott'un kızı Camille'i kastediyorsun."

"Şey, evet, elbette," dedim ama yaralı kalbim daha yavaş çarpmaya başlamıştı bile.

"Elbette mi? Neden elbette dedin?"

"Camille'le flört etmeyi tercih ettiğinden bahsettiğimi sanıyordum," dedim. Arthur başını sallayarak anlayışlı bir sesle, "Benim hakkında hiçbir bilgimin olmadığı bir şeyden bahsettiğimi nasıl düşündün bilmiyorum," deyince kalbimin iyice hafiflediğini hissettim. Arthur'un sözlerini duysa, Camille'in ne kadar utanacağını bildiğim için onu savunacak bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. "Sanırım bahsettiğimiz şey, Bayan Elcott'un umduğu şey."

Arthur'un koyu renk kaşları, dudak kenarlarıyla eş zamanlı olarak kalktı. "O zaman daha anlaşılır konuşsam iyi olacak. Cumartesi günkü davetinde, anneme eşlik ediyor olacağım. Babam gut hastalığı nedeniyle sıkıntı çekiyor ama annem sana destek vermek için ilk gerçek davetine katılmak istiyor. Arkadaşlık kuracağını umduğum kişi, annemdi."

Nefes nefese ama cesaretle, "Yani Camille'le birlikte olmayacak mısın?" diye sordum.

Arthur ayağa kalktı ve gülümseyerek önümde eğildi. Sıcaklık ve nezaket dolu bir sesle konuştu: "Bayan Emily Wheiler, flört edeceğim kişinin Camille Elcott olmayacağından emin olabilirsiniz. Şimdi, istemeyerek de olsa size cumartesi gününe kadar veda etmeliyim."

Döndü ve beni mutluluk ve heyecandan nefes nefese bıraktı. Etrafımdaki gölgeler bile, güzel ve her şeyin üstünü örten karanlık kabuklarıyla sevincimi yansıtır gibiydi.

Ancak kendimi gecenin sihirli olaylarının tadını çıkarmaya uzun süre kaptırmadım. Kalbim Arthur Simpton'la dolu olsa ve canım muhteşem sohbetimizi ve beni gelecekte flört edeceği kişinin ben olacağım vaadiyle baş başa bıraktığını düşünmekten başka bir şey istemese bile, zihnim Arthur'un bana sağladığı daha az romantik diğer bilgiyi kaydetmekle meşguldü.

Odama dönüp Arthur'la görüşmemi bu günce aracılığıyla tekrar yaşarken ellerim titrese ve onunla geleceğin neler getirebileceğini hayal etsem bile, bahçedeki sığınağımda, sessizliğimi korumam gerektiğini hatırlamalıyım.

Başka hiç kimseyi oraya çekmemeliyim.

27 Nisan 1893

Emily Wheeler'ın Güncesi

Bugün yazmaya ürpertiyle başlıyorum. Değiştiğimi hissedebiliyorum. Bu değişimin iyiye doğru olduğunu umuyorum ama itiraf ediyorum ki bundan emin değilim. Aslında, mutlak bir dürüstlükle yazmam gerekiyorsa, umudun bile anlamını değiştirdiğini itiraf etmeliyim.

Aklım o kadar karışık ki. Ve o kadar çok korkuyorum ki.

Emin olduğum bir şey varsa o da Wheiler Malikânesi'nden ne pahasına olursa olsun kaçmam gerektiği. Arthur Simpton bana mantıklı ve güvenli bir kaçış sağladı ve ben de onu kabul ettim.

Arthur'la konuştuğumuz o geceden sonraki, sekiz gün önceki heyecandan serseme dönmüş çocuk değilim. Onu hâlâ nazik ve büyüleyici ve elbette yakışıklı buluyorum. Onu sevebileceğime inanıyorum. Güzel bir gelecek uzanabileceğim kadar yakınken, içimde büyüyen bu soğukluk neden? Yoksa babama duyduğum korku ve nefret beni lekelemeye mi başladı?

Bu düşünce beni ürpertiyor.

Belki de son günlerde yaşananları gözden geçirirsem sorularımın cevaplarını bulabilirim.

Arthur'un bahçe ziyareti dünyamı değiştirdi. Bir anda, cumartesi akşamı vereceğimiz davet korktuğum bir şey olmaktan çıkıp saatleri saydığım bir şeye dönüştü. Kendimi menü, dekorasyon ve elbisemle ilgili en ince detaylara verdim.

Aşçıdan, hiç üzerinde durmadan, annemin eski parti defterlerinden birinden alıntı yapmasını istediğim beş servislik yemek, baştan sona değişti. Annemle babamın, annemin hamileliği nedeniyle toplumsal hayattan çekilmek zorunda kalmasından bir önceki yıl katıldıkları, özellikle gösterişli akşam yemeği davetleriyle ilgili konuşmalarına daha fazla –ya da en azından birazcık– kulak vermediğime hayıflanarak hafızamı zorladım. Sonunda babamın bile övgüler yağdırdığı, sponsorluğunu bankasının üstlendiği ve fuar mimarlarının onuruna Üniversite Kulübü'nde verilen daveti hatırladım. Kız kardeşi Üniversite Kulübü aşçılarının arasında yer alan Mary'yi menünün bir kopyasını edinmeye yolladım ve yemek adlarının yanı sıra yemeklere eşlik edecek şarapların listesini de getirince hoşnut bir şaşkınlık yaşadım. O ana kadar menü oluşturma girişimlerime genellikle acıyarak bakan ve dalga geçtiğine inandığım aşçı bana saygı duymaya başladı.

Bir sonraki adımım, masa düzenlemesini ve süslemeleri değiştirmek oldu. Bahçeyi içeri taşımak, Arthur'a birlikte geçirdiğimiz zamanı anımsatmak istediğim için, bahçıvanlardan, çeşmenin etrafındakiler hariç, bahçemizdeki mis kokulu göğe

bakan leylaklardan bol bol kesmelerini istedim. Ayrıca göl kıyısı çevresindeki bataklık alandan su kamışının yanı sıra sarmaşık dalları toplamaları için talimat verdim. Ardından, Arthur'un fark edeceğini umarak vazoları leylak ve su kamışlarıyla doldurmaya ve sarmaşıklarla süslemeler yapmaya başladım.

Ve kendi yarattığım bu faaliyet girdabının tam ortasındayken, bir şeyi fark ettim. Talepkârlığım arttıkça etrafımdaki insanlar da daha itaatkâr oluyordu. Bir zamanlar, utangaç bir hayalet misali parmaklarımın ucunda dolaştığım Wheiler Malikânesi'nde şimdi kararlı adımlarla yürüyor ve etrafa kendimden emin emirler yağdırıyordum.

Öğrenmeye devam ediyordum. Bu en önemli bulduğum ders. Etrafımdaki dünyaya hükmetmenin anneminkinden daha farklı bir yolu olabilir. Annem insanları ikna edip yatıştırmak ve dediğini yaptırmak için güzelliğini ve yumuşacık, hoşa giden sesini kullanırdı. Bense daha güçlü bir yaklaşımım olduğunu fark ediyorum.

Bu yanlış mı? İçime yayıldığını hissettiğim soğukluğun bir parçası mı? Özgüven ve kontrol kazanmanın nesi yanlış olabilir ki?

Doğru ya da yanlış, yeni keşfettiğim bilgiyi tuvaletimi seçerken de kullandım. Elbette, babam yine annemin yeşil kadifelerinden birini giymemi emretti.

Reddettim.

Ah, onu dosdoğru reddedecek kadar aptal değildim. Mary'nin bana teklif ettiği yeşil kadife elbiselerin her birini tek tek geri çevirdim. Daha önce taviz vermem konusunda ısrar ederdi ancak yeni tavrım ve duruşum onu da sersemletmişti.

Son bir kez itiraz etti. "Ama, yavrum, annenin tuvaletlerinden birini giymelisin. Baban bu konuda kesin kararlı."

"Babamın isteğine uyacağım ama kendi şartlarıma göre olacak. Ben giydirilecek bir oyuncak bebek değil, Wheiler Malikânesi'nin hanımıyım." Kendi dolabıma gidip derinliklerinden takdim balomda giymeyi planladığım tuvaleti çıkardım. Eteği yeşil sarmaşık işlemeleriyle süslü, krem rengi ipek bir tuvaletti. Tuvaletin üst kısmı, etek kısmı gibi mütevazı olmakla birlikte dolgundu ancak beli, bedenime kusursuz bir kum saati görüntüsü verecek kadar dardı. Ve kollarım cazibe uyandıracak ancak yakışık alacak bir şekilde açıkta kalıyordu. Tuvaleti Mary'ye uzattım. "Annemin tuvaletlerinden birinden kadife bir kuşak ve fiyonk al. Ve bana yeşil kadife saç kurdelelerinden birini getir. Boynuma bağlayacağım. Babam itiraz edecek olursa, istediği gibi, annemin yeşil kadifelerinden birini taktığımı söylemem yalan olmaz."

Mary kaşlarını çattı ve kendi kendine söylense de, isteğimi yerine getirdi. Herkes ben ne dersem onu yapıyordu. Babam bile çok meşgul olduğumu söyleyerek cuma günü KKF'ye gitmeye itiraz etmeme razı geldi.

"Pekâlâ, Emily, yarın her şey çok, çok düzgün olmalı. Bu haftanın gönüllü çalışmalarını atlaman kesinlikle anlayışla karşılanabilir. Wheiler Malikânesi'nin hanımı olarak sorumluluklarını yerine getirmen, takdire değer."

"Teşekkürler, baba." Ona daha önce sayısız kez kullandığım kelimelerle yanıt versem de ne ses tonumu yumuşattım ne de başımı eğdim. Aksine, doğrudan gözlerinin içine bakarak ekledim: "Ve bu akşam yemeğini seninle yiyemeyeceğim. Yapmam gereken çok fazla şey var ve zaman çok dar."

"Pekâlâ, pekâlâ. Ama vaktini iyi kullandığından emin ol, Emily."

"Ah, endişelenme, baba. Kullanacağım."

Kendi kendine kafa sallayan babam, odayı o çıkmamı söylemeden terk ettiğimin farkına bile varmadı.

Cuma akşamı George'dan oturma odama bir tepsi getirmesini istemek enfes bir lüks oldu. Yemeğimi kusursuz bir huzur içinde, bir kadeh şarap yudumlayarak yedim ve altın yaldızlı cevap kartlarını tekrar saydım. Yirmi davetin yirmisi de kabul görmüştü.

Simpton'ların cevap kartını yığının en üstüne koydum.

Sonra üçüncü kattaki küçük balkonumun önünde duran küçük kanepeme uzandım ve son Montgomery Ward kataloğunun sayfalarını çevirirken, altı mum yaktım. Wheiler Malikânesi'nin hanımı olmaktan keyif alabileceğime ilk kez inanmaya başlıyordum.

Heyecan, cumartesi akşamı Carson davetlilerin gelmeye başladığını ilan edince sinirlerimin baş döndürücü bir şekilde gerilmesine mani olmadı. Mary ince kadife kurdeleyi boynuma sararken, aynaya son bir bakış attım.

"Müthiş bir güzelliksin, yavrum," dedi. "Bu akşam büyük sükse yapacaksın."

Çenemi dikleştirdim ve annemin hayaletini kovarak aynadaki yansımama, "Evet, yapacağım," dedim.

Merdiven sahanlığına vardığımda babamın sırtı bana dönüktü. Bay Pullman ve Bay Ryerson'la hararetli bir sohbete dalmıştı. Carson çiftlere ön kapıyı açıyordu. Etine dolgun bir kadın olan Bayan Pullman ve yanında duran, ondan daha uzun boylu, daha güzel diğer hanım uzun saatlerimi harcadığım, leylak ve su kamışı aranjmanını ve sarmaşık süslemelerimi hayranlıkla süzüyorlardı. Hoşnutlukla yükselen sesleri bana kadar geliyordu.

Bayan Pullman, "Hayli hoş ve sıradışı," dedi.

Daha uzun boylu kadın başını beğeniyle sallayarak, "Bu leylakları kullanmak ne kusursuz bir seçim," dedi. "Antreye muhteşem bir koku salmışlar. Harika kokulu, kapalı bir bahçeye girmiş gibiyiz."

Kıpırdamadım. Hayalini kurduğum, bu kendime özel zevkli anın tadını çıkarmak istiyordum. Bir an bahçedeki söğüt dallarının altına, karanlığın ardına gizlenmiş mermer sırada olduğumu ve Arthur Simpton'ın yanında oturduğumu hayal ettim. Gözlerimi yumdum ve derin, yatıştırıcı bir nefes aldım. Nefesimi bırakırken, hayallerimin gücüyle taşınmış gibi Arthur'un sesi kulaklarıma doluverdi.

"İşte Bayan Wheiler'ın kendisi burada. Anne, sanırım hayranlıkla baktığın aranjmanlar, onun becerisinin kanıtı."

Gözlerimi açıp tanımadığım güzel kadının yanında duran Arthur'a baktım. Gülümseyerek, "İyi akşamlar, Bay Simpton," dedim ve son basamakları inmeye koyuldum. Babam beni karşılama telaşıyla onları hızla geçti. Çok hızlı hareket ettiği için, bana kolunu uzatırken, nefes nefese kalmıştı.

Beni takdim ederken, "Emily, Arthur'un annesi Bayan Simpton'la tanıştığınızı sanmıyorum," dedi.

"Bayan Wheiler, oğlumun tarif ettiğinden bile daha hoşsunuz," dedi. "Ve bu orta aranjmanı görülmeye değer. Oğlumun tahmin ettiği gibi, bizzat sizin eseriniz mi?"

"Evet, Bayan Simpton, ben yarattım. Ve beğenmenizden gurur duyum." Konuşurken, kendimi Arthur'a gülümsemekten

alamadım. Nazik mavi gözleri, kendi gülümsemesiyle aydınlanmıştı ve ben bu gülümsemeyi gittikçe daha aşina ve sevilesi buluyordum.

"Aranjmanın Emily'nin eseri olduğunu nereden bildiniz?" Etrafımızdaki herkesin, sesinin barındırdığı sahiplenişi duyabildiğinden emin olduğum için, babamın aksi tonlaması karşısında afallamıştım.

Hiç etkilenmeyen Arthur uysal bir tavırla güldü. "Şey, leylaklarınızı bahçe..."

Açıklamasının orta yerinde gözlerimdeki dehşeti görmüş olsa gerekti çünkü abartılı bir öksürükle, sözlerine son verdi.

"Oğlum, iyi misin?" Annesi kaygıyla koluna dokundu.

Arthur gırtlağını temizledi ve gülümsemesini geri takındı. "Ah, gayet iyiyim anneciğim. Boğazım kurudu, o kadar."

"Emily'nin çiçekleri hakkında ne diyordun?" Babam kemiğine kavuşmuş şişinen bir köpeği andırıyordu.

Arthur hiç sektirmeden pürüzsüz bir sesle "Emily'nin çiçekleri mi?" diye sordu. "O zaman mükemmel bir tahminde bulunmuşum demektir çünkü gördüğüm anda bana onu anımsattılar. Onlar da tatlı oldukları kadar olağanüstü bir güzelliğe sahip."

"Ah, Arthur. Her geçen gün biraz daha babana benziyorsun." Annesi belirgin bir şefkatle oğlunun kolunu sıktı.

"Arthur! Ah, Tanrım. Burada olacağını umuyordum." Camille, annesinden önce telaşla yanımıza ulaşırken, Bayan Elcott onu öne itenin kendisi olduğunu düşündürecek kadar yakınındaydı.

"Bayan Elcott." Arthur kaskatı ve resmî bir selamla eğildi. "Bayan Elcott, iyi akşamlar. Babam henüz iyileşmediği için anneme ben eşlik ediyorum."

"Ne tesadüf, Bay Elcott da bir soğuk algınlığı başlangıcı hissettiği için, bana da Camille eşlik ediyor. Ve elbette, Wheiler Malikânesi'nin hanımefendisi olarak ilk resmî akşam yemeğinde Emily'ye mutlaka destek vermek istediğim için, iptal etmeye dayanamazdım." Bayan Elcott açıklamasını tatlı bir ses tonuyla yapmıştı ancak bakışlarını Arthur'dan bana çevirirken yüzünün aldığı keyifsiz ifade sözlerini yalanlıyordu. "Gerçi, ne yazık ki sevgisini adamış bir oğlum yok, sadece kızlarım var. Çok şanslı bir annesiniz, Bayan Simpton."

Arthur'un annesi sevecen bir gülümsemeyle, "Ah, size içtenlikle katılıyorum, Bayan Elcott," dedi. "Arthur kendini adamış ve iyi gözlem yapan bir evlattır. Biz de tam bu güzel süslemeleri Bayan Wheiler'ın kendisinin yarattığını tahmin etmesini konuşuyorduk."

"Emily? Bunları sen mi yaptın?"

Camille'in sesi o kadar şaşkın çıkmıştı ki onu tokatlamak için ani bir istekle doldum. Çenemi kaldırdım ve annemin yapacağının aksine ne sesimi yumuşattım ne de tevazu gösterdim.

"Merhaba, Camille, seni görmek ne sürpriz. Ve evet, bu aranjmanı ben yaptım. Ayrıca babamın çalışma odasındakiler gibi, yemek masasındaki aranjmanları da ben yarattım."

Babam, "Benim için onur kaynağısın, hayatım," dedi.

Onu yok sayarak dikkatimi Camille'de tuttum ve çok net bir ifadeyle devam ettim: "Son ziyaretinizde senin ve annenin de gözlemlediğiniz gibi, büyük bir evin hanımı olmayı erkenden öğreniyorum." Bayan Elcott'un sözlerinin devamını –gelecekteki bir eşin çok hoşnut kalacağını– eklemedim. Buna ihtiyacım yoktu. Tek ihtiyacım, bakışlarımı Camille'den Arthur'a çevirmek ve bana ışık saçan gülümsemesine karşılık vermekti.

"Evet, pekâlâ, dediğim gibi, sen benim için onur kaynağısın." Babam bir kez daha kolunu uzattı. Girmek zorunda kaldım. Başıyla Simpton'ları ve Elcott'ları selamlarken, "Ve şimdi diğer misafirlerimizi de selamlamalıyız, Emily," dedi. "Şampanya ikramını göremiyorum."

"Çünkü bu akşam Üniversite Kulübü'nün menüsüne uymayı tercih ettim. George ilk yemekten önce, şampanya yerine amontillado şarabı ikram edecek. Taze istiridyelerle daha iyi uyum sağlayacak."

"Çok iyi, çok iyi. O amontillado şarabından biraz bulalım. Ah, Ayer'ler gelmiş. Bay Ayer'in Kızılderili yadigârlarından kalıcı bir sanat koleksiyonu sergilemeyi düşündüğüne dair bir söylenti var. Bankanın çok ilgisini çekecek..."

Babamın beni yanında götürmesine ses çıkarmasam da, dinlemeyi kesmiştim. Bütün bir gece boyunca ev sahibesi ve Wheiler Malikânesi'nin hanımı rolünü oynarken, zihnimde Arthur Simpton'ın farkımda olduğu umudunu taşıdım ve ona kaçamak bir bakış atma fırsatını her yakalayışımda göz göze geldik; *çünkü beni izliyordu.* Bakışları beni takdir ettiğini anlatır gibiydi.

Akşam ilerlerken, yemekten sonra erkeklerin her zamanki gibi bizden ayrılıp brendi ve puro için babamın kütüphanesine çekileceklerini anladım. Kadınlar salona çekilecek, buzlu şarap eşliğinde keklerini didikleyerek elbette dedikodu yapacaklardı. Bu ayrılıktan sadece Arthur orada olmayacağı için değil, annemin yaşındaki kadınlarla sohbet etme tecrübesine sahip olmadığım için de çekiniyordum. Camille'in yanında oturup herhangi bir genç kız gibi çene çalabilir ya da gerçekten Wheiler Malikânesi'nin hanımefendisi olmaya soyunabilirdim. Küçümsemeyle karşılanacağımı biliyordum. Ne de olsa Bayan Ryerson, Bayan Pullman ile Bayan Ayer oradaydı ve ben sadece on altı yaşında bir kızdım. Ancak hanımları salona buyur edip büyük bir özenle düzenlediğim leylakların tanıdık ve sakinleştirici kokusunu alınca tercihimi yaptım. Camille'le birlikte pencere içinde oturup çocukluğuma tutunmadım. Aksine, salonun tam ortasındaki divanda annemin yerini alıp Mary'nin hanımların şaraplarını tazelemesine göz kulak olurken, çenemi dik tutmaya ve büyüyen sessizliği bozacak bir şey –zekice bir şey– düşünmeye çalıştım.

İmdadıma Arthur'un annesi yetişti.

Bana oğlununkini anımsatan sıcacık bir gülümsemeyle, "Bayan Wheiler, odalarınızın hepsinde sergilediğiniz bu sıradışı buketler çok ilgimi çekti," dedi. "İlham kaynağınızı benimle paylaşır mısınız?"

Bayan Ayer'in, "Evet, hayatım," demesi beni şaşırtmıştı. "Süslemeler hayli zekice. Sırrını bizimle paylaşmalısın."

"İlhamımı bahçemizden ve ortasındaki çeşmeden aldım. Leylak kokusunu, su görüntüsünü ve en sevdiğim ağaç olan söğüdü bu geceye taşımak istedim."

"Ah, anlıyorum. Su kamışları, suyun varlığını çağrıştırıyordu," dedi Bayan Simpton.

Bayan Ayer belirgin bir hayranlıkla kafasını sallayarak "Ve sarkan sarmaşıklar bir söğüdün dallarını anımsatacak şekilde düzenlenmiş," dedi. "Mükemmel bir fikir."

"Emily, bahçeye özellikle meraklı olduğunu bilmezdim. Sen ve Camille'in bahçeden çok, bisiklet ve Gibson Kızı tarzıyla ilgilendiğinizi sanırdım." Bayan Elliot korkuyla beklediğim lütufkâr ses tonunun ta kendisiyle konuşmuştu.

Bir süre hiçbir şey demedim. Odada, evin kendisi bile benim cevabımı bekliyormuş gibi, nefeslerin tutulduğu bir sessizlik oldu. Bir genç kız mı olacaktım, bir hanımefendi mi?

Sırtımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım ve Bayan Elcott'un üstünlük taslayan bakışlarına karşılık vererek, "Aslında, Bayan

Elcott, bisiklete binmekten ve Gibson Kızı tarzından büyük keyif alırdım," dedim. "Ancak bu, sizin de arkadaşınız olan annemin Wheiler Malikânesi'nin hanımefendisi olduğu zamanda kaldı. Annem öldü. Onun rolünü üstlenmem gerekti ve kendimi o kadar da çocuksu olmayan şeylerle ilgilenmek zorunda hissediyorum." Endişeli cık cıklamalar ve kadınların çoğundan yükselen zavallıcık fısıltılarını duydum. Bu beni daha da cesaretlendirdi ve Bayan Elcott'un yukarıdan bakan tavrını kendi çıkarıma kullanabileceğime karar verdim. "Annem kadar harika bir hanımefendi olmayı umamayabileceğimi biliyorum ama elimden gelenin en iyisini yapmaya karar verdim. Tek umudum, annemin beni gururla izliyor olması." Usulca burnumu çektim ve göz kenarlarımı peçetemle kuruladım.

"Ah, tatlı kızım." Bayan Simpton omzumu sıvazladı. "Babanın daha önce söylediği gibi, ailen için gurur kaynağısın. Annenle birbirimizi çok iyi tanımazdık ama benim de kızlarım var ve annenin seninle gurur duyacağını, hem de çok gurur duyacağını inanarak söyleyebilirim."

Sonra hanımların hepsi beni tek tek teselli ederek hayranlıklarını ifade etti. Bayan Elcott ve kızı dışında, hepsi. Camille ve annesi gecenin kalan kısmında çok az konuştular ve evden ayrılan ilk misafirlerim oldular.

Bir saat kadar sonra, erkekler eşlerini almaya geldiklerinde salondaki sohbet, babamın kütüphanesindeki kanyak gibi öz-

gürce akıp gitmişti. Misafirlerimiz geceye dair her şeye övgüler yağdırarak bize coşkuyla veda etti.

Arthur ve annesi son gidenler oldular.

Bayan Simpton babama, "Bay Wheiler, uzun zamandır bu kadar hoş bir akşam geçirmemiştim," dedi. "Kocamın sağlık durumu için olağanüstü endişeliyim. Ama kızınızın ilgili ve özenli ev sahibeliğiyle moralimin düzeldiğini hissettim."

Antrede yanımda dururken, hafif hafif sallanan babam dili dolanarak, "Ne güzel söylediniz, ne güzel söylediniz," dedi.

"Lütfen, Bay Simpton'a çabuk iyileşmesi için en güzel dileklerimi iletin," dedim ve Bayan Simpton'ın sonraki sözcüklerini nefesimi tutarak heyecanla bekledim.

"Bay Simpton'a bizzat uğramalısın." Arthur'un annesi tam yapmasını dilediğim gibi coşkuyla haykırmıştı. "Özellikle iki kızımızı bu kadar özlerken ona oldukça iyi geleceksin. Kızlarımızın ikisi de evlenip kocalarının aileleriyle birlikte New York'ta kaldı."

"Uğramaktan keyif alırım," dedim ve babamın koluna dokunarak ekledim. "Baba, Bay ve Bayan Simpton'ı ziyaret etmemiz sence de çok hoş olmaz mı? Hele Bay Simpton son dönemde bu kadar kötü hissederken."

Babam geçiştirir gibi kafa sallayarak, "Evet, evet, elbette," dedi.

"Mükemmel. O zaman pazartesi günü, Arthur'u arabamızla birlikte göndereceğim."

Babam, "Arthur? Araba?" diyecek oldu ama Bayan Simpton, babamın dile getirmeye hazırlandığı her tür emre katılıyormuş gibi kafasını sallayarak araya girdi. "Genç insanların her yere bisikletle gitmeleri çılgınlığından ben de hiç hoşlanmıyorum. Ve kızların giydiği o bisiklet pantolonları korkunç!" Bayan Simpton bakışlarını oğluna dikmişti. "Arthur, bisikletine bayıldığını biliyorum ama Bay Wheiler ve ben kızının daha medeni bir şekilde yolculuk etmesinde ısrarcıyız. Öyle değil mi, Bay Wheiler?"

Babam, "Öyle," diye onayladı. "Bisikletler genç bayanlar için hiç uygun değil."

"Kesinlikle! Bu yüzden pazartesi öğleden sonra, oğlum arabayla Bayan Wheiler'ı almaya gelecek. Karar verilmiştir. İyi geceler!" Bay Simpton oğlunun koluna girdi. Arthur babamı resmî bir tavırla selamlayıp iyi geceler diledi. Bana döndüğünde selamı sadece resmîydi ancak gözleri gözlerimle buluştu ve hızlı göz kırpışı sadece bana özeldi.

Kapı kapanır kapanmaz harekete geçtim. Babamın sallanmasını ve dilinin dolanmasını iyi tanıyordum. Kalbim gecenin başarısı ve Arthur ile annesinin bana gösterdikleri ilgiyle dopdoluydu. Babamın alkollü nefesi, sıcak ve ağır elleri ile yakıcı bakışıyla mutluluğumu mahvetmesi riskini almak istemiyordum.

Hızlı bir reverans eşliğinde, "Sana iyi geceler diliyorum, baba," dedim. "Bu gece her şeyin yerli yerinde kaldırıldığından emin olmalıyım. Ve çok geç oldu. Carson!" diye seslendim

ve babamın uşağı telaşla antreye girince rahat bir nefes aldım. "Lütfen odasına çekilirken babama eşlik et."

Sonra döndüm ve kararlı kendinden emin adımlarla uzaklaştım.

Ve babam beni geri çağırmadı!

Öyle büyük bir zafer sarhoşluğu yaşıyordum ki George'un daha önce verdiğim talimatlar doğrultusunda her şeyi düzene sokmakla meşgul olduğu yemek salonuna neredeyse dans ederek girdim.

"Çiçek aranjmanlarını bırak, George," dedim. "Koku gerçekten muhteşem."

"Elbette, küçük hanım."

Mary salonu düzenliyordu. "Şimdilik bırakabilirsin. Bu tuvaletten çıkmama yardım etmeni tercih ederim. Çok yoruldum."

Onun cevabı da "Evet, küçük hanım," oldu.

Geceyi Mary'nin geceliğimi giymeme yardımcı olmasının hemen akabinde noktalasam, hayatımın en mükemmel gecesi olduğunu yazardım. Ne yazık ki uyuyamayacak, hatta bu gecenin olaylarını günlüğüme aktaramayacak kadar gergindim. Tatlı, tanıdık bahçemin konforunun ve karanlığın bana özel bir sükûnet hissi getiren yatıştırıcı dokunuşunun hasretiyle yanıp tutuşuyordum.

Sabahlığıma sarındım ve terlikli ayaklarımla sessizce ve seri adımlarla geniş basamaklara yöneldim. Uzaktan mutfaktaki

hizmetkârların sesleri geliyordu ama evden bahçeye sıvışırken beni kimse görmedi.

Saat hayli ilerlemiş, normalde dışarı çıktığımdan çok daha geç bir saat olmuştu ama ay yarım aydan daha büyüktü ve ayaklarım yolu iyi tanıyordu. Söğüdüm beni bekliyordu. Perdeli karanlığının altında, mermer bankıma kıvrıldım ve gözlerimi çeşmeye dikerek her anı bir mücevhermiş gibi, gecenin olayları arasında gezintiye çıktım..

Arthur Simpton'ın annesi tercihinin benden yana olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Hatta o ve oğlu işbirliği içinde, babamın sahiplenici itirazlarını aşmak için birlikte hareket eder gibi görünüyorlardı.

Ayağa kalkıp dans etmek ve neşeyle gülmek istiyordum ama Arthur bana çok kıymetli bir ders vermişti. Kimsenin, hizmetkârlardan birinin bile, özel yerimi keşfetmesine izin vermek niyetinde değildim. Bu yüzden, hiç ses çıkarmadan bankta oturdum ve söğüt ağacımın altında dans edip neşeyle güldüğümü hayal ettim. Bir gün kendi evimin hanımı olacağıma ve kocamın sevecen mavi gözleri ile sıcacık bir gülümsemesi olacağına dair yemin ettim.

Bu akşamın anılarını kâğıda dökerken, davranışlarımın kötü niyetli olduğuna inanmıyorum. Arthur ve annesi bana özel ilgi gösterdi. Şefkatlerini katlanılmasını her geçen gün daha zor bulduğum bir durumdan kaçmak için kullanmam yanlış mıydı?

Bulduğum cevap hayır oldu. Arthur'a karşı iyi olacaktım. Annesine yakın olacaktım. Simpton'ları cesaretlendirerek kötü bir şey yapmıyordum.

Ama konuyu dağıtıyorum. Sonraki dehşet verici olayları aktarmaya devam etmeliyim.

O gece söğüt ağacının altındaki rahat gölgeler, her zamanki sihirlerini konuşturmaya devam etti. Zihnim vızıltısına son verirken, üzerime hoş bir uyku hali çöktü. Neredeyse uyurgezer gibi, yavaş ve telaşsız hareketlerle bahçelerden ayrıldım ve karanlık, sessiz eve girdim. İkinci katın sahanlığına vardığımda ağzım bir karış açık esniyordum. Babam karanlık holde karşıma çıktığında, sesi bastırmak için elimi ağzıma örtmüştüm.

"Ne yapıyorsun?" Kaba sözleri bana bir brendi ve sarımsak kokusu dalgasının arasında ulaşmıştı.

"Yatmaya gitmeden önce, her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak istedim. Ancak her şey yolunda. İyi geceler, baba." Tam merdivenleri çıkmayı denemek üzere döndüğüm anda, ağır eli koluma yapıştı.

"Benimle bir şeyler içmelisin. Histerine iyi gelecektir."

Ondan kaçmaya yeltenecek olursam kolumu daha sıkı tutmasından çekindiğim için, daha bana dokunduğu anda hareket etmeyi bırakmıştım. "Baba, ben histeri yaşamıyorum. Sadece yorgunum. Yemek daveti beni fazlasıyla yordu ve şimdi uyumaya ihtiyacım var."

Sıcak bakışları önü açılmış sabahlığımda ve özgürce dökülen saçlarımda dolaşırken, gözlerindeki yoğunluğu loş sahanlıkta bile görebiliyordum. "Üstündeki Alice'in sabahlığı mı?"

"Hayır, bu benim sabahlığım, baba."

"Bu akşam annenin elbiselerinden birini giymemiştin." Kolumu tutan elini sıktı. Geride mor izler bırakacağını biliyordum.

Fazla inatçı davrandığım ve ilgisini bana odaklaması için bahane verdiğim için boş yere üzülerek aceleyle, "Annemin elbiselerinden birini üzerime uyacak şekilde elden geçirdim," dedim. "Büyük olasılıkla bu yüzden tanımadın."

"Gerçi vücut yapılarınız çok benziyor." Bana iyice sokulup aramızdaki boşluğu alkol ve ter kokusuyla kapattı.

Panik sesime güç kattı ve hiçbir kadının onunla konuşurken duymadığım kadar keskin bir sesle, "Benziyor ama aynı değil!" dedim. "Ben senin kızınım. Karın değil. Senden bunu hatırlamanı rica ediyorum, baba."

İşte o zaman bana yaklaşmayı kesti ve odağını sağlayamıyormuş gibi, gözlerini kırpıştırdı. Tereddüdünden istifade ederek kolumu gevşettiği elinden kurtardım.

"Sen ne demeye çalışıyorsun?"

"İyi geceler diyorum, baba." Beni yeniden yakalamasına fırsat bırakmadan döndüm, eteklerimi toplayıp basamakları ikişer ikişer çıkarak yukarı koştum. Yatak odamın kapısını kapatıp yaslanana kadar durmadım. Nefesim kesilmişti; kalbim çılgın

gibi atıyordu. Ağır ayaklarının beni takip ettiğinden neredeyse emindim ve odamın dışındaki bütün sesler kesildikten sona bile titreyerek ve kıpırdamaya korkarak durdum.

Hissettiğim panik nihayet yatışınca yatağa girdim ve düşüncelerimi yatıştırmaya ve içimdeki sükûneti bulmaya çalışarak örtüye iyice sarındım. Kapımın dışında ağır ayak seslerini duyduğumda, göz kapaklarım yeni yeni kapanmaya başlamıştı. Yatak çarşaflarının arasına iyice sindim ve kocaman açılmış gözlerle, kapı tokmağının yavaşça, sessizce dönmesini izledim. Kapı aralanınca gözlerimi sımsıkı yumdum, nefesimi tuttum ve var gücümle söğüt ağacının altındaki sıramda, huzur veren gölgesinin korumasında olduğumu hayal ettim.

Odaya girdiğini biliyordum. Bundan emindim. Kokusunu alabiliyordum. Yine de hiç ses çıkarmadan, hiç kıpırdamadan, tamamen karanlıkta olduğumu hayal ederek yatmayı sürdürdüm. Bana çok uzun bir süre gibi geldi ama kapının tekrar kapandığını duydum. Gözlerimi yeniden açtığımda odam boştu ama brendi, ter ve korkumun kokusu sinmişti. Yataktan aceleyle kalktım. Çıplak ayaklarla, bütün gücümle ittiğim ağır şifonyerimi kapımın önüne sürükleyerek girişi kapadım.

Yine de gökyüzü aydınlanana ve hizmetkârların ilk kıpırtılarını duyana dek, kendime uyuma izni vermedim.

Pazar günü uyandım ve artık sabah ritüelime dönüşecek şeyi yaptım. Şifonyerimi kapının önünden çektim. Ve sonra, gün boyu babamdan uzak durdum. Mary'ye yemek davetinin heyecanından bitkin düştüğümü ve odamda kalıp dinlenmek istediğimi söyledim. Hayli kararlı konuştuğum için Mary beni sorgulamadı. Beni kendi halime bıraktığı için minnettardım. Uyudum ama bir yandan da plan yaptım.

Deli değilim. Histerik hiç değilim. Babamın bakışlarında tam olarak ne gördüğümü bilmiyorum ama sağlıksız bir saplantı olduğundan ve Wheiler Malikânesi'nden bir an önce ayrılma kararlılığımı güçlendirdiğinden eminim.

Aynama gittim, günlük elbisemi çıkardım ve çıplak bedenimi süzerek özelliklerimi inceledim. Kalkık, sıkı göğüslerim, incecik bir belim ve hiç yağ barındırmayan dolgun kalçalarım vardı. Saçlarım gürdü ve neredeyse belime kadar dökülüyordu. Anneminki gibi, yer yer zengin kızıl-kestane gölgelerin parladığı koyu renk saçlarımın sıradışı bir rengi vardı. Dudaklarım

dolgundu. Gözlerimin çarpıcılığı, yine anneminkiler gibi, inkâr edilemezdi. Renk olarak zümrüt demek yanlış bir karşılaştırma olmazdı.

Kibirden ya da duygudan tamamen arınmış bir halde, güzel, annemden bile daha güzel olduğumu tasdik ettim. Ki sık sık İkinci Kent'in[2] en güzel kadını olduğu söylenirdi. Ayrıca, her ne kadar bu tür duygular taşıması nefret uyandırsa da babamın bariz biçimde gözünün olduğu, bedenim ve güzelliğimdi.

Aklım ve kalbim hâlâ Arthur Simpton'la doluydu ama aynı zamanda beni ürküten bir çaresizliğe de yer vardı. Arthur'un beni sevmesine sadece yakışıklı, nazik ve bu dünyada iyi bir konumda olduğu için ihtiyaç duymuyordum. Arthur'a kaçışım olduğu için de ihtiyacım vardı. Pazartesi günü, evini ziyaret edecektim. Aynama bakarken, evlilik yeminini kazanmak için her şeyi yapmayı kafaya koydum.

Hayatımı kurtaracaksam Arthur benim olmalıydı.

2 Ülkenin en büyük ikinci şehri olduğu için Şikago'ya verilen ad. (ç.n.)

Pazar akşamı, Mary'nin akşam yemeği tepsimi getirmesini beklerken, Carson kapımı tıklattı.

"Özür dilerim, Bayan Wheiler. Babanız akşam yemeğinde ona eşlik etmenizi talep ediyor."

"Lütfen, babama hâlâ kötü hissettiğimi söyleyin," dedi.

"Üzgünüm, küçük hanım ama babanız aşçıdan sizi iyileştirecek bir yahni yapmasını istedi. Sizin yemek salonuna gelmenizi, yoksa kendisinin akşam yemeğinde size burada, odanızda eşlik edeceğini söyledi."

Korkunç bir mide bulantısı hissettim ve titrediğini belli etmemek için, ellerimi kavuşturmak zorunda kaldım. "Pekâlâ, o zaman. Babama yemekte kendisine katılacağımı söyleyin."

Kurşun gibi ağır ayaklarla yemek salonuna yürüdüm. Babam önünde pazar gazetesi ve elinde dudaklarına götürmek üzere olduğu bir kadeh şarapla masa başındaydı. Ben odaya girince kafasını kaldırdı.

"Ah, Emily! Demek geldin. George!" diye seslendi. "Emily'ye de bu mükemmel şaraptan doldur. Şarap ve aşçının yahnisi onu kısa sürede turp gibi yapacaktır! Turp gibi."

Tek kelime etmeden oturdum. Babam sessizliğimi fark etmişe benzemiyordu.

"Şimdi, Dünya Fuarı'nın mayısın ilk günü yapılacak açılışına yarın itibarıyla tam bir hafta kaldığını biliyorsun. Dün geceki akşam yemeği davetinin başarısının ardından, Bayan Ayer ve

Bayan Burnham sana özellikle ilgi duymaya başladılar. Hanımlar, Üniversite Kulübü'ndeki yemekle son bulacak açılış töreni şenliklerine katılmaya seni de davet etti."

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek ağzım açık bakakaldım. Üniversite Kulübü üyelere özel ve gösterişli bir yerdi, genç ve bekâr kızların davet edildiği bir yer değildi. Kadınlar oraya nadiren davet edilir, davet edilenlere kocaları refakat ederdi.

"Eee, söyleyecek bir şeyin yok mu? Morina balığı gibi, ağzın açık bakmayı sürdürecek misin?"

Ağzımı kapatıp çenemi dikleştirdim. Henüz sarhoş değildi ve ayık hali daha az ürkütücüydü. "Hanımefendilerin dikkati beni gururlandırdı."

"Elbette, gururlandırmalı da. Şimdi ne giyeceğini dikkatle düşünmelisin. Önce panayır yerine, sonra da kulübe gideceğiz. Annenin daha süslü elbiselerinden birini seçmelisin. Fakat açılış törenlerine yakışmayacak kadar açık saçık olmasın."

Küçük bir düşünce yüreğimi hafifletmişti. Ağırbaşlı bir tavırla başımı salladım. "Evet, baba. Elbisenin çok önemli olduğu konusuna katılıyorum. Yarın Bayan Simpton'a uğrayınca seçmeme, hatta yapılacak değişikliklere yardım etmesini rica etmeliyim. Kusursuz zevk sahibi bir bayan ve eminim ki..."

Babam elini sallayarak sözümü kesti. "Carson'dan yarın eve gelmesi için annenin terzisine haber göndermesini istedim bile. Kasabada avarelik etmek gibi sosyal havailiklere ayıracak vaktin yok. Simpton'lara özürlerini ilettim ve oğullarının seni almaya

gelmesine gerek olmayacağını haber verdim. Pazartesi günü, akşam yemeğinden sonra brendi eşliğinde iş meselelerini tartışmak için Bay Simpton'a uğrayacağım. O gut hastalığı yüzünden kurul toplantılarından çok uzak kaldı. Simpton kurula gelmezse, kurul başkanı ona gider."

"Ne?" Şakaklarımdaki zonklamayı durdurmak için parmaklarımı alnıma bastırdım. "Simpton Malikânesi'ne ziyaretimi iptal mi ettin? Bunu neden yapasın ki?"

Babamın sert bakışları benimkilerle buluştu. "Bütün günü hasta halde, odana saklanarak geçirdin. Fazla heyecanın yaşına uygun olmadığı ortada, Emily. Önümüzdeki pazartesiye ve Üniversite Kulübü'ne hazır olmak için bütün haftayı evde geçireceksin."

"Baba, ben sadece parti yüzünden yorgundum, o kadar. Yarın bayağı iyi olurum. Daha şimdiden kendim gibi hissetmeye başladım bile."

"Kendini daha önce iyi hissetseydin, sözlerinde inanılırlık bulurdum ama bu haliyle, senin için en iyisine karar vermiş bulunuyorum ve bu da kendini önümüzdeki pazartesiye saklaman demek. Yeterince açıklayıcı olabildim mi, Emily?"

Ona, hayalimde nefretimin derinliğiyle doldurduğum bir bakış attım. "Evet, oldun." Sesim taştan farksızdı.

Babamın gülümsemesi kendinden hoşnut ve acımasızdı. "İyi. Annen bile irademe boyun eğerdi."

"Evet, baba, eğdiğini biliyorum." Orada durmam gerekirdi ama öfkem sözlerimi özgür bıraktı. "Ama ben annem değilim ve olmayı da asla istemiyorum."

"Hayatta annen gibi bir hanımefendi olmaktan daha iyi bir şey yapamazsın."

Sesimin içimde gittikçe büyüyen soğukluğu yansıtmasına izin verdim. "Annem bizi şimdi görse ne derdi, hiç merak ediyor musun, baba?"

Gözleri kısıldı. "Annen düşüncelerimden hiç çıkmıyor."

George yahni servisine başladı ve babam konuyu ustalıkla değiştirerek Fuar'ın panayır kısmına koca bir Afrika kabilesini getirmek gibi saçma sapan harcamaları konusunda bir monoloğa girdi. Bense plan yaparak, düşünerek, kafamda oyunlar kurarak ve her şeyden çok, babamdan nefret ederek, sessizce oturdum.

O gece bahçemi ziyaret etme cesaretini göstermedim. Babam brendisini doldurmadan önce, kendi kelimelerini ona karşı kullanarak haklı olduğunu fark ettiğimi, baştan ayağa yorgun

olduğumu, dinlenmem ve bir sonraki pazartesiye hazırlanmam gerektiğini öne sürerek izin istedim.

Ağır şifonyeri kapının önüne çektim, üstüne oturdum ve kulağımı soğuk ahşaba dayayıp dinledim. Ayın doğmasından epey bir zaman sonra, sahanlığında ileri geri gidip geldiğini duydum.

Pazartesi konusunda hüsranla doluydum. Arthur ve ailesini ziyaret etmeye o kadar ihtiyacım vardı ki. Tek tesellim, Arthur'un babamın kurnazlığının aslını göreceğinden emin olmamdı. Onu babamın sahipleniciliği konusunda uyarmıştım. Bu, sözlerimin doğruluğuna yeni bir kanıt parçasından başka bir şey olmayacaktı.

Elbette Simpton'lar Üniversite Kulübü'ndeki yemeğe katılmasalar bile, Dünya Fuarı'nın açılışında bulunacaklardı. Önümüzdeki pazartesi Arthur'u tekrar görecektim. Onu tekrar görmeliydim. Onunla konuşma fırsatı yaratmak için bütün kurnazlığımı kullanacaktım. Belki fazla girişken davranmış olacaktım ama şartlar büyük ve dramatik eylemleri gerektiriyordu. Arthur nazik ve sağduyuluydu. O ve annesi bana çok özel ilgi göstermişlerdi. Herhalde üçümüz aramızda, babamın gaddar davranışını aşmanın bir yolunu bulurduk.

Gaddar davranış. Saatler boyunca babamın hiç doğal olmayan sahipleniciliğini izah etmenin bir yolunu düşünmüştüm. Camille'e babamla ilgili sıkıntımı açmaya yeltendiğimde aldığım tepki öğretici olmuştu. Çok şaşırmış ve hemen arkasından korkularıma bahane üretmişti. Arthur bile, o gece söğüt ağacının

altında babamın davranışını karısının kaybının yasını tutan ve bu yüzden kızına anlaşılabilecek bir özenle yaklaşan kederli bir dulun davranışı olarak geçiştirmişti. Oysa ben öyle olmadığını biliyordum. Gerçeği biliyordum. Bana karşı gittikçe artan ilgisi sadece hükmedici ve sahiplenici değildi, dehşet verici bir şekilde uygunsuzlaşma yolunda ilerliyordu. Tiksinti uyandırıyordu ama babamın annemin yerini her açıdan almamı istediğine inanmaya başlamıştım. Ayrıca şüphelerimin asla paylaşılamayacağını da düşünür olmuştum. Bu yüzden, gerçek yerine narin hissiyatıma korku salan aksi ve baskıcı bir baba tablosu çizecektim. Beni kurtarması için, Arthur'un içindeki beyefendiye hitap edecektim.

Babamın Simpton'lar gibi varlık ve statü sahibi bir aileden gelecek şerefli bir evlilik teklifini geri çevirmesi saçma olurdu. Paraları ve güçleriyle ittifak kurmak çok cazip gelecekti. Tek yapmam gereken, Arthur'un sevgi ve şefkatini garanti altına almak ve onu babamın baskısının yarattığı korkunun sağlığımı tehlikeye sokacak kadar büyük olduğunu ve kısa bir nişanlılık yaşamamız gerektiğine ikna etmekti. Erkeklerin kadınların kırılganlığına ve histerikliklerine inanmak istediklerini bana babam öğretmişti. Arthur da ne kadar nazik ve iyi olsa da bir erkekti.

Terzi pazartesi akşamüzeri geldi. Annemin en zarif zümrüt rengi, ipek tuvaletinin üzerime uyacak şekilde elden geçirilmesine karar verilmişti. Babam üçüncü kattaki salonuma haber vermeden daldığında, elbise hâlâ üzerime uydurulmak için iğnelenmekteydi.

Terzinin gözlerindeki şoku görebilmiştim. Elbisenin üst kısmını iğnelemekle meşgul olduğu için, yarısı açıkta kalan göğüslerimi örtmek için ellerimi kaldırmak zorunda kaldım.

Babamın bakışları bedenimi dağladı.

Etrafımda bir tam tur atarken, kafasını onaylar gibi salladı ve "İpek, kusursuz bir seçim," dedi.

Terzi gözlerini indirerek, "Evet, efendim. Katılıyorum. Kızınıza çok yakışacak," dedi.

"Gerçi altın dantel Emily'ciğim kadar genç biri için fazla kaba," dedi babam. "Çıkarın."

"Yapabilirim, efendim ama o zaman elbisenin bütün süsü kaybolur ve bunu söylediğim için beni affedin ama bu davet, gösterişli bir elbiseyi gerektiriyor."

"Katılmıyorum." Babam sakalını sıvazlayarak beni süzmeye ve ben odada değilmişim ve sadece ruhsuz bir mankenmişim gibi konuşmaya devam etti. "Kesimi sade ama hoş tutun. İpek bu dünyada elde edilebilecek en zengin kumaştır ve Emily'nin masumiyeti elbiseyi yeterince süsleyecektir. Diğer yandan, annesinin mücevherlerine bir göz atacağım, belki akşam için uygun bir şey bulurum."

"Pekâlâ, efendim. Nasıl arzu ederseniz."

Terzi elbiseyi çekiştirip iğnelemekle meşgul olduğu için, cevap verirken babamın gözlerinde beliren sıcaklığı fark etmedi. "Evet, gerçekten ben nasıl arzu edersem öyle olacak."

Hiçbir şey söylemedim.

"Emily, birazdan akşam yemeğine inmeni bekliyorum. Sonrasında odana çekilip dinlenebilmen için Simpton'ları ziyarete gideceğim. Önümüzdeki pazartesi sağlığını kazanmış olmanı istiyorum."

"Evet, baba."

Küçük bir görüş alışverişi dışında, yemek boyunca sessizliğimi korudum. Babam Fuar'ın abartılı masrafları ve bir kez daha haklı çıkacağına ve bankanın para kaybedeceğine dair kaygısı hakkında son tiradının orta yerinde aniden konu değiştirdi.

"Emily, her hafta KKF'de geçirdiğin gönüllü çalışma saatlerinden keyif alıyor musun?"

Bana ne oldu, emin değilim. Belki de dalavereyle babalık unvanına layık olmayan bir adamın sorumluluk sahibi kızı rolünü oynamaya zorlandığım bir hayat sürmekten müthiş bitkin düştüğüm içindi. Belki de içimde gittikçe büyüyen soğukluktan kaynaklanıyordu ama yalan söylememeye ya da babamın soru-

larını geçiştirmemeye karar verdim. Gözlerine bakarak doğruyu söyledim.

"Hayır. Bayan Armour ikiyüzlü bir yaşlı kadın. Şikago'nun evsizleri ile yoksulları pis kokuyor ve kaba davranıyor. Başkalarının yardımlarına muhtaç yaşamalarına şaşmamalı. Hayır, baba. KKF'de gönüllü çalışmaktan hiç keyif almıyorum. Bir gösteriden ve vaktimi ziyan etmekten başka bir şey değil."

Hıh! Babamın burnundan çıkan sesi bir kahkaha takip etti. "Annenin bankanın KKF'yi desteklemesini rica ettiği zaman kullandığım kelimelerin birebir aynısını kullandın. Senden yirmi yıl daha önde olan annenin anlayamadığı şeyi bu kadar çabuk anladığın için aferin."

Dilimi tuttum. Bir canavarın müttefiki olmak için ruhumu takas etmeyecektim. Sessizlik içinde tabağımdaki yemeği didiklemeyi sürdürdüm. Babam su katma fırsatı bulamadığım şarabından büyük yudumlar alırken beni seyrediyordu.

"Ancak, bizim sosyal ve finansal statümüzdeki insanlar için hayır faaliyetlerine katkı sağlamak büyük önem taşır. Bir an için, ilk adımını kendin atacağın bir hayır faaliyetinde çalıştığını var sayalım. Ne olurdu, Emily?"

Onu dürüstçe cevaplamanın olumsuz bir yankısı olur mu diye tereddüt ettim ve o anda aklımdan geçenleri olduğu gibi dile getirmeye karar verdim. Oyuncağı, oyuncak bebeği ve onu oyalayan şey olduğum ortadaydı. Söylediğim hiçbir şeyin onun için en ufak bir anlamı yoktu.

"Desteğim insanlığın en düşük seviyesine olmazdı. Dünyeviliğin sınırlarının ötesine ulaşmak gayesiyle dolu olanları yukarı çekerdim. Bay Ayer'in Kızılderili sanatı koleksiyonundan bahsettiğini duydum. Ve Bay Pullman'ın Merkez İstasyon'a ve seçkin sınıflara açık vagonlarına elektrik götürmeyi tartıştığını. Gücüm dâhilinde olsaydı, bir güzel sanatlar sarayı, hatta bir bilim ve sanayi müzesi yaratır, böylece tembellik yerine, mükemmelliği beslerdim."

"Ha!" Babam elini masaya öyle sert indirdi ki şarabı kadehinin kenarından masaya döküldü ve kan misali ince keten masa örtüsüne yayıldı. "İşte bu! İşte bu! Sana tamamen katılıyorum. Şu andan itibaren artık KKF'de gönüllü çalışmayacağını ilan ediyorum." Sonra öne eğildi ve gözlerini gözlerime dikerek, "Biliyor musun, Alice, ikimiz birlikte harika şeyler başarabiliriz," dedi.

Bütün bedenim buz kesti. "Baba, benim adım, Emily. Alice, senin karın, benim annem, öldü." Cevap vermesine fırsat vermeden ayağa kalktım ve George tatlıyla içeri girerken, elimin üstünü alnıma bastırarak bayılmak üzereymişim gibi sendeledim.

Zenci kaygıyla kaş çatarak, "Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu.

"Babamın dün söylediği gibi, hâlâ cumartesi akşamının yorgunluğunu çekiyorum. Lütfen Mary'ye odama giderken bana eşlik etmesini söyler misin?" Babama baktım ve "İznini isteyebilir miyim, baba?" dedim. "Güçsüzlüğümün seni bu akşam Simpton'ları ziyaret etmekten alıkoymasını istemem."

"Pekâlâ. George, Mary'yi çağır. Emily, yarın sağlığının daha iyi olmasını bekliyorum."

"Evet, baba."

Babam, George'un önüne bıraktığı tatlıyı iterken, "Carson!" diye seslendi. "Derhal arabayı getir!" Benden tarafa bakmadan odadan çıktı.

Hemen arkasından Mary içeri girdi. O bir tavuk, ben de civciviymişim gibi beni yatak odama götürürken, sağlık durumumun hassasiyeti konusunda kendi kendine söyleniyordu. Mary günlük elbisemi çıkarıp geceliğimi giymeme yardım ettikten sonra, onu dinlenirsem iyi olacağım konusunda temin ederek yatağıma kıvrıldım. Odadan çabucak ayrılsa da, benim için samimi bir kaygı duyduğunu görebiliyordum.

Ona ne diyebilirdim ki? Babamın bana bakışlarındaki ısıyı görmüştü. O, George, Carson ve belki de aşçı bile, babamın beni sinsi sinsi izlediğini ve esir tuttuğunu anlamış olmalıydılar. Ancak hiçbiri aleyhinde tek kelime etmemişti. Hiçbiri kaçışımı planlamama yardım etmeyi teklif etmemişti.

Önemi yoktu. Kendi kurtuluşumun aracı olmaya mecburdum.

Ama o gece, en azından bir ya da iki saat boyunca çok ufak çapta da olsa bir kaçış planlayabilirdim.

Babam, Simpton Malikânesi'ne gidecek ve kendini aileye sevdirip zavallı, narin kızı için kaygılanan baba görüntüsü çizmeye çabalıyor olacaktı.

Bir kez daha, önemi yoktu. Bahçeme kaçabileceğim demekti!

Sessiz ayaklarla, geniş basamakları parmak uçlarımda inip antreyi dolaştım ve kendimi hizmetkârların çıkışından dışarı attım. Fark edilmemiştim. Ev, tercih ettiğim gibi, karanlık ve sessizdi.

Nisan gecesi de ev kadar karanlıktı. Ve beni gizleyen gölgelerde huzur buldum. Evin arka tarafında hiç ışık olmadığı ve ay henüz doğmadığı için, gölgeler yürüyüş yolunu tamamen ele geçirmiş ve ayaklarımı okşar gibiydi. Söğüdüme doğru hızla yürürken, gölgeleri beni fark edilmeme asla, asla izin vermeyecek zifirî bir karanlıkla sarmaları için kendime doğru çektiğimi hayal ettim.

Çeşmenin müziğini takip ederek söğüdüme ulaşıp dallarını araladım ve ayaklarımı altıma toplayarak sırama oturdum. Gözlerimi yumdum ve derin ve düzenli nefeslerle orada hep bulduğum dinginliği aramaya koyuldum.

Orada ne kadar kaldığım konusunda gerçekten bir fikrim yok. Zamanı zihnimle takip etmeye çalışıyordum. Güvenli sığınağımdan babam dönmeden ayrılmam gerektiğini biliyordum ama geceyi derin derin içime çekiyor ve ayrılmak istemiyordum.

Bahçeye açılan yan kapının menteşesi yağlanmamıştı ve itiraz eden sesi başımın elimden doğrulmasına ve bütün bedenimin titremesine neden oldu.

Birkaç saniye sonra bahçe patikasındaki bir dal parçası çatırdayınca yürüyüş yolunun çakıl taşlarında hışırdayan ayak seslerini duyduğumdan emin oldum.

Kendi kendime, *babam olamaz!* diye hatırlattım. *Bahçeye geldiğimi bilmiyor.*

Yoksa biliyor muydu? Çılgın gibi, cumartesi gecesinin konuşmalarını taradım: Kadınların çiçek aranjmanlarına iltifat yağdırışları, Bayan Elcott'un bahçemi önemsememi küçümseyen tavrı.

Hayır. Bahçede vakit geçirdiğimden bahsedilmemişti. Hayır! Babam bilemezdi. Sadece Arthur biliyordu. Burada olduğumu bilen tek...

"Emily? Orada mısın? Lütfen orada ol."

Arthur Simpton'ın tatlı sesi çağrımı duymuş gibi ondan önce davrandı ve hemen ardından Arhur'un kendisi araladığı söğüt dallarının arasında göründü.

"Arthur! Evet, buradayım." Kendime düşünecek zaman vermeden, içgüdülerimle harekete geçtim. Arthur'a koşup şaşkın kollarına atılırken, hem gülüyor hem ağlıyordum.

"Emily, Tanrım! Gerçekten babanın söylediği gibi rahatsız mısın?" Arthur beni kendinden uzaklaştırıp endişeyle süzdü.

"Hayır, hayır, hayır! Ah, Arthur. Artık büsbütün iyiyim." Yeniden kollarının arasına dönmemiştim; tereddüdü uyarım olmuştu. *Fazla çaresiz, fazla hevesli görünmemeliyim.* Beni gizleyen karanlığa bir kez daha sevinerek yüzümü çabucak sildim, saçlarımı düzelttim. "Affedersin. Kendimi fena halde küçük düşürdüm." Ona arkamı dönüp hızlı adımlarla bankımın güvenli kollarına yürüdüm.

Sakin, nazik sesiyle, "Düşünme bile. İkimiz de şaşkındık. Affedecek bir şey yok," dedi.

"Teşekkürler, Arthur. Benimle bir süre oturup nasıl olup da geldiğini anlatmaya ne dersin? O kadar sevindim ki!" Kendimi, "Seni ve aileni ziyaret edememe düşüncesi canımı o kadar sıktı ki," demekten alamadım.

Arthur da yanıma oturdu. "Tam şu anda, baban babamın brendisini yudumluyor ve bankacılık hikâyelerinin yanı sıra purolarını da paylaşıyorlar. Burada olma nedenim, senin için endişelenmem. Dün babanın bu hafta boyunca herhangi bir ziyarette bulunamayacak kadar kötü hissettiğini bildiren notunu alınca annem de ben de çok endişelendik. Aslında bu akşam evden çıkıp sana bakmaya gelmem, annemin fikriydi."

"Ona bahçeden bahsettin mi?" Sesim korkuyla keskinleşmiş ve soğumuştu.

Kaşlarını çattığını görmeme yetecek kadar ışık vardı. "Hayır, tabii ki bahsetmedim. Güvenine ihanet etmem, Emily. Annem sana uğramamı önerdi. Gerçekten ziyaretçi kabul edemeyecek durumda olsaydın, hizmetçine bir geçmiş olsun notu bırakacaktım. Ve tam olarak bunu yaptım."

"Mary'yle mi konuştun?"

"Hayır, sanırım kapıyı açan babanın uşağıydı."

Sabırsızlıkla başımı salladım. "Evet, Carson. Ne dedi?"

"Geldiğimi sana haber vermesini rica ettim. Rahatsız edilemeyeceğini söyledi. Ben de ebeveynlerimin ve benim bunu duyduğumuza üzüldüğümüzü belirttim ve yarın sana geçmiş olsun dileklerimi iletmesini rica ettim." Duraksarken, benim için daha şimdiden çok değerli olan ifadesinde çatık kaşları normale döndü. "Sonra babanın uşağı beni verandaya kadar geçirdi ve bisikletimle sokakta uzaklaşmamı izledi. Artık izlemediğinden emin olunca dönüş yaptım ve seni burada bulabilmeyi umarak daha önce de yaptığım gibi kapıdan girdim."

"Ve buldun da! Arthur, çok akıllısın!" Elimi elinin üstüne yerleştirip sıktım. Karşılık olarak gülümsedi ve o da benim elimi sıktı. Bu kadar kısa sürede, bu kadar çok şey sunmamam gerektiğini anlayarak elini bıraktım.

"Yani iyileştin mi? Artık iyi misin?"

Derin bir nefes aldım. Şimdi, çok dikkatli ilerlemeliydim. Geleceğim, güvenliğim, kurtuluşum buna bağlıydı.

"Ah, Arthur, bunu sana anlatmam çok zor. Gerçeği itiraf etmek, babama sadakatsizlik gibi geliyor."

"Sen ve sadakatsizlik? Hayal bile edemiyorum."

Usulca, "Ama gerçeği dile getirince sadakatsiz görünmekten korkuyorum," dedim.

"Emily, ben gerçeğe inanırım. Gerçeği söylemek Tanrı'ya sadık kalmaktır ve bu herhangi bir insana besleyebileceğimiz sadakatin çok daha ötesindedir. Ayrıca biz arkadaşız ve bir arkadaşla sır paylaşmak, sadakatsizlik sayılmaz."

"Arkadaşım olarak sırrımı paylaşırken elimi tutar mısın?" Küçük bir hıçkırık eşliğinde, "Çok korkuyor ve yalnız hissediyorum," dedim.

"Elbette, tatlı Emily." Elimi eline aldı. Gücünü ve eminliğini hissetmenin ne kadar harikulâde olduğunu ve babamın sıcak ve ağır dokunuşuyla nasıl sert bir tezat oluşturduğunu hatırlıyorum.

"O zaman, gerçek şu. Sanırım babam aklını kaçırıyor. Her hareketimi kontrol etmek istiyor. Cumartesi gecesinden sonra kötü değildim ama bir anda annen ve babana uğramama izin vermeyi reddetti. Ayrıca KKF'deki haftalık görevimi sürdürmemi de yasakladı. Ki bu uğraş annem için çok önemliydi." Yeni bir hıçkırığı bastırarak Arthur'un eline yapıştım. "Önümüzdeki pazartesiye kadar Wheiler Malikânesi'nden çıkamayacağımı söyledi. Zaten o gün de birkaç nüfuzlu hanımefendi rica ettikleri için, sadece Dünya Fuarı'nın açılışına ve sonrasında Üniversite Kulübü'nün yemeğine katılmama izin var. Daha önce söylediğin gibi olduğunu, babamın ölen karısının yasını tuttuğunu biliyorum ama davranışının bu kadar kontrolcü olması korkutucu. Ah, Arthur. Bu akşam annemin KKF'deki gönüllü çalışmasını sürdürmek için ısrar etmeye çalışınca bana vuracak sandım!" Samimiyetle hıçkırmaya başladım. Arthur beni nihayet kollarına aldı.

Sakinleştirmek içim sırtımı sıvazlayarak, "Emily, Emily, lütfen ağlama," dedi.

Ona yaslanıp omzunda usul usul ağlarken üzerimde geceliğimden ve önü gevşemiş sabahlığımdan başka bir şey olma-

dığını her saniye biraz daha fazla hissetmeye başladım. Ona sımsıkı yapışırken vücudumun güzelliğini ve dolgunluğumu düşündüğümü itiraf etmekten hiç utanmıyorum.

Eli sırtımı sıvazlamayı bıraktı ve sıcak ve samimi bir dokunuşla sırtımda dolaşmaya başladı. Nefesi derinleşmeye başlarken ve dokunuşu teselliden okşamaya dönüşürken, vücudunun elini çıplak tenimden ayıran az miktardaki kumaşa tepki vermeye başladığını fark ettim. İçgüdülerimin bana rehberlik etmesine izin verdim. Ona iyice yaslanarak göğüslerimi göğsüne iyice dayanacak şekilde kaydırdıktan sonra, bir anda kollarından sıyrıldım. Titreyen ellerle, sabahlığımın önünü kapatıp arkamı döndüm.

"Kim bilir hakkımda neler düşünüyorsundur! Davranışım o kadar... o kadar..." Annemin sözcüklerini bulmaya çalışırken, kekeledim. "O kadar hevesli ki!"

"Hayır, Emily. Böyle düşünmemelisin, çünkü ben düşünmüyorum. Belli ki aklın karışık ve kendinde değilsin."

"Sorun da bu, Arthur. Kendimdeyim çünkü kendimden başka güvenecek hiçbir şeyim yok. Babamla yapayalnızım. Keşke annem de burada olsaydı ve bana yardım edebilseydi." Bu sözcüklerin ardından gelen hıçkırık için rol yapmam gerekmedi.

"Ama ben buradayım! Yalnız değilsin. Emily, sorunların hakkında annemle ve babamla konuşmama izin vermelisin. Bilge insanlardır. Ne yapılması gerektiğini bilirler."

Umudumun kanat çırpışını bastırarak üzgün bir halde başımı salladım. "Hayır, yapılacak hiçbir şey yok. Arthur, babam beni çok korkutuyor. Baban bana davranışları hakkında babama bir şey söyleyecek olursa durumumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz."

"Emily, babamın babanla konuşmayacağına söz veremem. Ağır ve dikkatli ilerlemek için daha fazla zaman isterdim ama olayların gidişatına bakılırsa, bize çok fazla zaman tanınmayacağa benziyor." Derin bir nefes aldı ve oturduğumuz sırada yüzünü bana çevirdi. Ellerimi usulca ellerinin arasına aldı ve konuşmayı sürdürdü. "Emily Wheiler, seni eşim olarak almak amacıyla, resmen flört etmek için iznini istiyorum. Beni kabul eder misin?"

"Evet, Arthur! Ah, evet!" Gülmeme, ağlamama ve ona sımsıkı sarılmama neden olan tek şey, önümde açılan kaçış yolunun getirdiği rahatlama duygusu değildi. Arthur Simpton'ı gerçekten önemsiyordum.

Hatta seviyor bile olabilirdim.

O da bana sarıldı ve sonra gülerek geri çekildi. "Seni aylar önce, arkadaşınla birlikte Hermes Kulübü'ne katıldığınızda ilk kez gördüğüm o andan beri düşünmekten bir an vazgeçmedim. Sanırım bir gün benim olacağını başından beri biliyordum."

Başımı arkaya yatırdım ve hayranlık dolu bakışlarla, "Arthur Simpton, beni dünyanın en mutlu kızı yaptın," dedim.

Yavaşça eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. O ilk öpüş bedenimde elektrik şoku etkisi yarattı. Vücutlarımızın kalıp gibi bütünlendiğini hissederek dudaklarımı araladım. Arthur çekinerek ve diliyle tadımı alarak öpüşünü derinleştirdi. Benim tepkimde tereddütten eser yoktu. Ona kendimi açtım ve bu satırları yazarken bile bedenim ağzının hissetmeme neden olduğu sıcaklık ve ıslaklığı hiç zorlanmadan hatırlıyorum. Derin derin nefes alarak öpüşmemize son verdi. Gülüşü titrekti.

"Babanla en kısa zamanda konuşmalıyım. Yarın! Ona yarın uğrayacağım."

Sağduyum bir anda geri gelmişti. "Hayır, Arthur! Konuşmamalısın."

"Ama anlamıyorum. Korkuyorsun ve zaman çok önemli."

Elini tuttum, göğsüme, kalbimin üstüne bastırdım ve "Bana güveniyor musun, sevgilim?" deme cesaretini gösterdim.

Şaşkın ifadesi derhal yumuşadı. "Elbette güveniyorum."

"O zaman dediğimi yap, her şey yoluna girer. Babamla tek başına konuşmamalısın. Kendinde değil. Sağduyulu davranmayacaktır. Arthur, beni görmeni bile yasaklayabilir ve karşı çıkınca beni döver!"

"Hayır, Emily, buna izin vermeyeceğim."

Derin bir oh çektim. "Onayını, güvenliğimi ve mutluluğumuzu güvence altına alabileceğini biliyorum ama söylediklerimi yapmalısın. Babamı senden çok daha iyi tanıyorum."

"Güvenliğini sağlamak için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Açılış törenlerinin ardından ailenle birlikte Üniversite Kulübü'ndeki yemeğe katılmanızı sağla. Benimle flört etme talebini, yemekte, arkadaşlarının ve Şikago'nun babama eşlik etmemi açıkça rica eden önemli hanımefendilerinin huzurunda, herkesin gözü önünde dile getirmelisin." Arthur başını evet der gibi sallasa da, durmadım. "Mevcut istikrarsızlığına rağmen, insanların gözü önünde mantıksız davranmayacaktır."

"Niyetimi dile getirdiğimde, annem ve babam da bana destek verince beni reddetmek için akla yatkın bir nedeni kalmayacak."

Elini daha sıkı tuttum. "Bu doğru. Ama bunu mutlaka herkesin gözü önünde yapmalısın."

"Çok haklısın, tatlı Emily. Baban o zaman kendi gibi davranmak zorunda kalacaktır."

"Aynen öyle! Çok akıllısın, Arthur," dedim. Oysa düşüncelerim, elbette, çok farklıydı.

"Ama bu bir hafta boyunca güvende olacaksın, değil mi? Ve babanı tahrik etmeden seni nasıl görebilirim?"

Aklım son hızla işliyordu. "İyi olmadığımı bizzat babam söyledi. Ben sorumluluk sahibi bir evlat olarak haklı olduğunda, sağlığım ve pazartesi günü için dinlenmem gerektiğinde ısrar edeceğim." Ve *içimden akşamları erken yatacak ve odama girişini engelleyen ağır bir şifonyerle uyuyacağım,* diye ekledim.

Arthur ellerini üzerimden çekip burnumun ucuna dokundu. "Ve artık KKF'de gönüllü çalışmak için ısrar etmek yok. Evlendikten sonra, yurttaşlık ruhunun peşine takılacağın ve istediğin kadar gönüllü olacağın uzun yılların olacak."

Zihnimde cümlesinin geri kalanını bir kenara atarak mutlulukla, "Evlendikten sonra!" dedim. "Kulağa o kadar harika geliyor ki!"

"Annem çok memnun olacak," dedi.

İşte bu kalbime dokundu ve gözlerim gerçek yaşlarla doldu. "Yeniden bir annem olacak."

Arthur beni kucakladı ve bu kez dudaklarımı uzatmadım. Sadece mutlulukla yapışmakla yetindim.

Kollarını çözmekte gecikmedi. "Emily, senden ayrılmayı hiç istemiyorum ama geçen zaman beni endişelendiriyor. Babam uzun süre misafir ağırlayamaz, sağlığı izin vermez."

Konuşmasını bitirdiğinde, çoktan ayaklanmıştım. Koluna girip onu söğüdümün koruyucu karanlığının kıyısına kadar götürdüm. "Çok haklısın. Babam dönmeden gitmelisin." Ve yatak odama barikat kurmak için elimi çabuk tutmalıydım.

Bana döndü. "Seni önümüzdeki haftaya kadar nasıl görebileceğimi söyle. Gerçekten güvende ve iyi olduğundan emin olmam gerek."

"Burada. Buraya gelebilirsin ama sadece geceleri. Güvenliyse ve bahçeye kaçabilirsem bir leylak koparıp bahçe kapısının

sürgüsüne bırakırım. Leylağı görünce seni beklediğimi anlarsın, aşkım."

Beni çabucak öptü ve "Kendine dikkat et, bir tanem," dedikten sonra karanlığın içinde gözden kayboldu.

Koşar adımlarla, sessizce eve dönüp uzun merdivenleri tırmanırken, mutluluktan başım dönüyor ve endişeden nefesim kesiliyordu. Şifonyeri kapımın önüne itmemden sadece dakikalar sonra, üçüncü kattaki balkonumun perdelerinin arasından sarhoş babamın sendeleyerek arabadan inmesini izledim.

O gece, yatak odamın kapısında oyalandıysa bile, haberim olmadı. Barikat kurulmuş kapımın ardında kaçış planımın sağlama alınmasından, geleceğimin güvenli ve mutlu olmasından hoşnut, deliksiz bir uyku çektim.

Dünya Fuarı'nın finansal çalışmaları sayesinde, o hafta boyunca babamdan uzak durmak beklediğimden de kolay oldu. Babamın bankası, Bay Burnham'ın Fuar Komitesi'nin onaylamasında ısrarcı davrandığı bir fon yüzünden kargaşa yaşıyordu. Salı ve

çarşamba akşamları yemeğini telaşla yedikten sonra mimarlar ve mantıksız beklentiler hakkında söylenerek evden ayrıldı. Eve ayın doğuşundan çok sonra dönmesine rağmen, bahçeme kaçmadım. Bir leylak koparıp yakalanma riskini almadım. Ancak perşembe akşamı Carson babamın evde ancak resmî bir kılığa bürünecek kadar kaldığını, bir yemeğe ve Üniversite Kulübü'ndeki yönetim kurulu toplantısına katılmak üzere çıktığını haber verince beni o dönene kadar saatler sürecek bir yalnızlığın beklediğini anladım.

Akşam yemeğimi özel salonumda yedim ve Mary'ye akşamı kendine ayırması ve şehrin diğer ucunda, et paketleme bölgesinde yaşayan kız kardeşini ziyaret etmesi için yüreklendirerek her zamankinden saatler önce izin verdim. Boş vakit için minnettar kaldı ve beklediğim gibi, Wheiler Malikânesi'nin beyi ve hanımının meşgul oldukları haberi hizmetkârlar arasında hızla yayıldı. Güneş göğü tamamen terk etmeden ev ölüm sessizliğine gömülmüştü ve gerçek karanlık ile gecenin her şeyi gizleyen gölgelerini beklemekte hayli zorlandım. Neredeyse tam bir dolunay olan ay gökyüzünde yükselene dek, odamda bir ileri bir geri gidip geldim. Sonra, kalbimin ayaklarımın gitmesini istediğinden daha ağır hareket ederek odamdan dışarı süzüldüm ama bu kez her zamankinden daha dikkatli hareket etmem gerektiğinin farkındaydım. Özgürlüğüm görüş alanıma girmişti. Şimdi hizmetkârlarımızdan biri tarafından bile olsa yakalanmak, planlamak için çok çalıştığım her şeyi riske atmak olurdu.

Belki de odamda kalmalı ve Arthur'un bana verdiği sözden dönmeyeceğine güvenmeliydim ama işin aslı, onu görmeye ihtiyacım vardı. İnceliğinin ve gücünün dokunuşuna ve dokunuşu aracılığıyla daha sıcak, nazik duygular hissetmeye hasret çekiyordum. İçimdeki gerilim her geçen gün tırmanıyordu ve babam büyük ölçüde ortalıkta olmasa da pazartesi günü yaklaştıkça, gittikçe artan tatsız bir önseziyle doluyordum. Pazartesi korkularıma ve eziyetime son noktayı koymalıydı ama hayal gücümün bile ad koyamayacağı kadar korkunç bir şeyin başıma gelmeyi beklediği duygusundan silkinemiyordum.

Tatsız önsezilerimi bir yana bırakıp kontrol edebileceğim şeylere odaklanmaya çabalayarak, Arthur'u kendime çekmek ve onu dönülmez bir şekilde benim kılabilmem gerektiğinin bilinciyle, sessizlik içinde giyindim. En iyi kombinezonumu ve çıplak tenimde ipek hissi bırakacak kadar yumuşak ketenden yapılma, pembemsi geceliğimi giydim. Annemin gardırobundan en iyi sabahlığını ödünç aldım. Elbette gözlerimizle birebir aynı renkte kadifeden yapılmaydı. Sabahlığı bedenime sımsıkı sarıp göğsümün ve kalçalarımın cömert kıvrımlarıyla güzel bir tezat oluşturan ince belimi ortaya çıkarmak için altın püsküllü kuşağını bağlarken, aynamın karşısında durdum. Kuşağımın kaza sonucu olmuş gibi kolayca çözülüverecek bir fiyonkla bağlanmasına özen gösterdim. Saçlarımı açık bıraktım ve kızıl-kestane rengi gür dalgalarla omuzlarımdan dökülmesi için parlayana kadar fırçalamaya devam ettim.

Bahçeye giden patikadan mis kokulu bir leylak kopardım. Çiçeği bahçe kapısının dış tarafındaki sürgüye tutturmadan önce bir yaprağını koparıp enseme, göğüslerimin arasına ve bileklerime sürttüm. Sonra leylağın tatlı kokusu ve gecenin hoş gölgeleriyle sarmalanmış halde, bankıma oturup beklemeye başladım.

Geri dönüp baktığımda, bekleyişimin çok uzun süreli olamayacağını görüyorum. Bahçe kapısının gıcırtıyla açıldığını ve çakıl taşlı yolda telaşla ilerleyen ayak seslerini duyduğumda, beyaz ve aydınlık ay henüz yükselmemişti.

Olması gerektiği gibi, sükûnetle oturmayı başaramadım. Ayağa fırladım ve âşığım, kurtarıcım, koruyucumu karşılamak için bahar çimlerinin üzerinde uçarcasına ilerleyen ayaklarla söğüt perdemin kıyısına koştum.

"Arhur!"

Kolları beni sararken, sevecen sesi kulaklarımda bir senfoniden farksızdı. "Tatlı Emily! İyi misin? Zarar görmedin ya?"

"Sen buradasın ya, artık tamamen iyiyim." Gülerek başımı arkaya attım ve dudaklarımı ona sundum. Arthur beni öptü, hatta bedenini bedenime yasladı ama bedeninde gittikçe artan gerilimi hissetmeye başlarken kollarını çözdü. Titrek bir gülüş ve resmî bir tavırla önümde eğilerek bana kolunu uzattı.

"Hanımefendim, size bankınıza kadar eşlik edebilir miyim?"

Gür saçlarımı arkaya iterek reverans yaptım ve işveli bir gülüşle, "Ah, lütfen nazik beyefendi," dedim. "Ve her ne kadar

fazla hevesli görünmek istemesem de, bu gecenin bütün danslarını size sakladığımı bilmelisiniz."

Sözlerim onu bir kez daha ama bu kez öncekinden daha az güldürdü. Ben de koluna sıkıca tutunmak yerine, beni mermer sıraya götürürken toparlanması için fırsat verdim. El ele oturduk. Utangaç bir tavırla elimi kaldırıp usulca öpünce mutlulukla iç geçirdim.

Beni ürkütecek kadar samimi ve genç bir sesle, "Bana nasıl olduğunu anlat. Seni son görüşümden bu yana, aklımdan bir an bile çıkmadı," dedi. Arthur Simpton kadar iyi ve nazik biri, babama nasıl kafa tutabilirdi ki?

Kendime tıpkı şu andaki gibi çabucak, *buna gerek kalmayacak!* diye hatırlattım. *Arthur'un tek yapması gereken, bana herkesin önünde açılmak. Babamın skandal korkusu devamını getirecektir.*

Güçlü eline sıkıca tutunarak, "Seni özledim," dedim.

"Ama baban... o sana..."

Arthur bocalayıp sorusunu tamamlayamayınca onun yerine ben devam ettim. "Babam son birkaç gecedir evde değildi. Nadiren konuştuk. Ben odamda kaldım, babamsa fuarın finansman işleriyle meşguldü."

Arthur anlayışla başını salladı. "Babam bile hasta yatağından kalktı ve akşam yemeklerine katılmaya ve Bay Pullman'la işleri yürütmeye başladı." Duraksadı. Rahatsız görünüyordu.

"Sorun ne?" diye üsteledim.

"Seninle ilgili niyetimi paylaşınca annem ve babam çok memnun oldular. Anneme durumunu daha detaylı anlatınca endişeye kapıldı. Özellikle babam salı akşamı bir toplantı dönüşü babanın ne kadar sarhoş olduğunu ve daha toplantı sona ermeden kaba ve kavgacı bir üslup takındığını anlatınca endişesi daha da arttı."

İnce bir korku sezmiştim. "Ah, lütfen, Arthur! Lütfen bana ailenin babamın aşırılıklarını bana yüklemediklerini söyle. Eğer öyleyse kalbim kırılır."

"Elbette hayır." Elimi usulca okşadı. "Aksine. Babam, Bay Wheiler'ın davranışına bizzat şahit olduğu için o ve annem, flört dönemimizin kısa olması, nişanımızın resmen ilan edilmesi ve senin bu nahoş durumdan mümkün olan en kısa sürede kurtulman konusunda kararlı. Her şey planlandığı gibi giderse, önümüzdeki yıl bu zamanlarda evlenmiş olacağız, tatlı Emily."

Sonra beni usulca kendine çekip sarıldı. Yüzümü göğsüne gömdüğüme memnun oldum çünkü bu, beni bir hüsran çığlığı atmaktan alıkoydu. *Bir yıl! Bu tiksinti uyandıran duruma bir yıl daha katlanamazdım!*

Annemin sabahlığının önünü kapalı tutan kuşağı gizlice çekerek Arthur'a iyice sokuldum.

Yüzümü ılık nefesim boynunu okşayacak şekilde yavaşça kaldırarak, "Arthur, bundan bir yıl sonrası çok uzak geliyor," diye mırıldandım.

Beni kollarıyla daha sıkı sardı. "Biliyorum. Bana da uzun geliyor ama dedikoduya neden olmamak için her şeyi gerektiği gibi yapmalıyız."

"Babamın yapacaklarından o kadar korkuyorum ki. Gittikçe daha fazla içki içiyor ve sarhoş olduğu zaman korkutucu oluyor. Baban bile kavgacı olduğunu söylemiş!"

Saçlarımı okşayarak teskin edici bir sesle, "Evet, tatlı Emily, evet," dedi. "Ama nişanlandıktan sonra, bana ait olacaksın. Böyle konuşmam kabalık olsa da, ailem seninkinden daha fazla sosyal bağlantıya sahip ve seninkinden daha varlıklı. Bunun benim için hiçbir önemi olmadığını bilmeni isterim ama baban için olacak. Ailemi gücendirmeye cüret edemez ve nişanlanınca seni gücendirmeye ya da incitmeye de cüret etmeyecektir."

Elbette Arthur doğruları söylüyordu ya da bildiği haliyle doğruları söylüyordu. Sorun Arthur'un babamın ahlaki bozulmasının derinliğini ya da arzularının gücünü anlamamasıydı.

Ama onu bu kadar şok edici bilgilerle aydınlatamazdım. Elimden gelen tek şey, Arthur Simpton'ın benimle bir an önce evlenmek için heveslenmesini sağlamaktı.

Bu yüzden kollarından sıyrıldım ve ona arkamı dönüp yüzümü ellerimin arasına alarak hıçkırdım.

"Emily'm! Sevgilim! Ne oldu?"

Hareketimin gevşemiş sabahlığımın önünün açılmasına ve altındaki incecik kombinezonun ortaya çıkmasına neden olma-

sına özen göstererek yüzümü ona çevirdim. "Arthur, o kadar iyi ve naziksin ki anlamanı nasıl sağlayabileceğimi bilmiyorum."

"Olduğu gibi söyle. Başka hiçbir şey değilken de arkadaştık, biliyorsun."

Saçlarımı arkaya itip yanaklarımı kurularken, dürüst bakışlarının vücut kıvrımlarımı süzmek için aşağı kaymasına mani olamayışını izledim.

"Annenle babanın en iyisini bildiklerinin farkındayım ve ben de doğru olanı yapmak istiyorum. Sadece çok korkuyorum. Ve Arthur, sana bir sırrımı daha itiraf etmeye mecburum."

"Bana her şeyi itiraf edebilirsin!"

"Senden uzak geçirdiğim her an benim için bir eziyet. Bunu itiraf etmem fazla açık ve uygunsuz ama gerçek bu."

"Gel buraya, Emily. Yanıma otur." Yakınına oturup ona yaslandım. Kolunu bana doladı. "Bana olan hislerini itiraf etmen uygunsuz değil. Nişanlı sayılırız. Ve ben her anımı seni düşünerek geçirdiğimi çoktan itiraf ettim. Ailemle konuşup nişanlılık süremizi kısaltmak için bir bahane bulmaya çalışmalarını rica etsem, kafan rahatlar mı?"

"Ah, Arthur, evet. Bu, sinirlerimi fazlasıyla yatıştırır."

"O zaman oldu bil. Bu işi birlikte halledeceğiz ve çok yakın zamanda, hayatta her istediğini yerine getirirken abartan bir kocadan başka en ufak bir korkunun kalmadığını göreceksin."

Başımı omzuna yasladım ve üzerime çöken tatsız önseziyi dağıtacak bir iyilik hissiyle doldum ve nihayet yeniden ısındığımı hissettim.

Sonrasında olacakları süslemeyeceğime, hatta hayal bile kurmayacağıma yemin ettim. Söğüdümün sığınağında birlikte otururken, ay çeşmeye gümüşi bir ışık gönderecek, beyaz boğayı ve bakiresini başka bir dünyaya ait bir parlaklığa boğacak şekilde yükseldi. Heykeller ay ışığı onlara hayat üflemiş gibi âdeta ışık saçıyordu.

İlahi gücün huzurundaymışım gibi hissederek huşu içinde, "Çok güzel değil mi?" diye fısıldadım.

"Ay ışığı hoş," dedi tereddütle. "Ama çeşmenin hayli rahatsız edici olduğunu itiraf etmeliyim."

Şaşırmıştım. Yine de parlayan ayın büyüsü altında başımı kaldırıp gözlerine bakmıştım. "Rahatsız edici mi?" Anlamayarak başımı salladım. "Bunlar Zeus ve Europa. Ve çeşme benim değil. Annemindi. Babam evlilik hediyesi olarak yaptırmış."

"Niyetim babanı eleştirmek değil ama genç bir eş için uygunsuz bir hediye gibi görünüyor." Arthur'un bakışları ay ışığıyla yıkanan çeşmeye dönmüştü. "Emily, senin masum olduğunu biliyorum ve bu tartışılmaması daha iyi olacak bir mevzu ama Zeus'un Europa'yı boğa bedeninde kaçırmasının ardından ona tecavüz ettiğinin farkında değil misin?"

Çeşmeyi onun gözleriyle görmeye çalıştım ama tek görebildiğim boğanın gücü ve ihtişamı ve evlenecek yaşa gelmiş

bakirenin güzelliğiydi. Sonra, bir nedenden, sesim o ana kadar sadece içimden geçirdiğim sözcükleri dile getirdi.

"Ya Europa, Zeus'la kendi rızasıyla gitmişse? Ya o Zeus'u, Zeus onu gerçekten sevdiyse ve onların birlikte olmasını ve mutlu bir sona ermesini istemeyenler adına tecavüz dedilerse?"

Arthur kıkırdadı ve bilmiş bir tavırla kolumu sıvazladı. "Sen ne tatlı bir romantiksin! Ve efsanenin senin inandığın şeklini, bildiğim müstehcen haline tercih ederim."

"Müstehcen mi? Hiç öyle düşünmedim." Gözlerimi çeşmeye, annemin çeşmesine diktim. Arthur'un hissettirdiği sıcaklık soğumaya başlamıştı.

"Elbette düşünmezsin. Sen müstehcenlik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, tatlı Emily."

Omzumu bir kez daha sıvazlayınca kendimi küçümseyici okşamasından silkinmemek için zor tuttum.

"Ama çeşmeler ve bahçeler demişken, annem Simpton Malikânesi arazisindeki geniş bahçeler için plan yapmaya başladı. Özellikle günün birinde senin evin de olacağı için, katkından heyecan duyacağını benimle paylaştı."

Geriye baktığımda aptallık olduğunu düşünsem de o anda içimi bir huzursuzluk dalgası kapladı. Geleceğim ve kaçışıma dair bütün hayal ve planlarımda, yaldızlı bir kafesten diğerine taşınmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

"Yani evlendikten sonra, burada, Şikago'da ailenle birlikte mi yaşayacağız?" diye sordum.

"Elbette! Başka neresi olabilir ki? Babanın bu nahoş sinir haliyle Wheiler Malikânesi'nde huzurla barınmayacağımızdan eminim."

"Hayır, burada yaşamayı ben de istemem," dedim. "Galiba New York'a dönmeyi düşünürsün sandım. Babanın orada işle ilgili gözetilmesi gereken bağlantıları hâlâ mevcut, öyle değil mi?"

"Evet öyle ama kız kardeşlerimin kocaları o açıdan hayli yeterli. Hayır, Emily, ben Şikago'dan ayrılmak istemiyorum. Bu şehir kalbimi fethetti. Sürekli değişim halinde. Burada hep yeni bir şeyler oluyor. Her yeni şafakla birlikte yeni bir heyecan, yeni bir keşif uyanıyor."

"Korkarım ben bu konuda pek bir şey bilmiyorum." Sesimin hissettiğim kadar soğuk ve iğneleyici çıkmaması için çaba harcıyordum. "Benim için Şikago, Wheiler Malikânesi'nden ibaret."

"Masum olmakta bir sorun yok, Emily. Bu başlı başına ilgi uyandıran bir heyecan ve keşif."

O zaman, beni kollarının arasına çekip uzun uzun öperek şaşırttı. Beni öpmesine ve elini gevşeyen sabahlığımdan içeri uzatıp sırtımı okşamasına izin verdim. Dokunuşu beni tiksindirmemişti ama geri dönüp baktığımda, bu sessiz güncemde bile olsa, itiraf etmeliyim ki ilgisi, ateşleyen ben olduğum zamanlarda daha çok keyif veriyordu. Ağzının telaşı tuhaf ve neredeyse istila eder gibiydi.

Sarılışımızı ilk bozan ben oldum. Geri çekilip mahcup bir tavırla sabahlığımın önünü kapattım.

Arthur gırtlağını temizledi ve titreyen elini yüzünde dolaştırdıktan sonra, tekrar elimi tuttu. "Yalnızlığımızdan istifade edip ilgimi uygunsuz bir şekilde dayatmak istememiştim."

Sesimi yumuşattım ve kirpiklerimin altından mahcup bir bakışla, "Tutkun beni şaşırttı, Arthur," dedim.

"Elbette şaşırtmıştır. Gelecekte masumiyetine daha fazla özen göstereceğim," dedi. "Ne kadar güzel olduğunu ve nasıl arzu uyandırdığını bilemezsin. Özellikle de bu kılıkta."

İç geçirdim ve sözlerinin yüzümü kızartmadığını karanlıkta göremeyecek olmasına rağmen, ellerimi yüzüme bastırdım. "Niyetim uygunsuz olmak değildi. Kıyafetimin yetersizliği aklıma bile gelmedi. Seni beklediğimi diğer hizmetkârların bile fark etmemesi için, hizmetçime izin vermek zorunda kaldım."

Beni rahatlatmak için, "Seni suçlamıyorum, hem de hiç," dedi.

Kelimeler gırtlağıma neredeyse takılsa da "Teşekkürler, Arthur. Çok iyi ve naziksin," dedim.

Sonra elimi ağzıma kapatarak esner gibi yaptım.

"Ne kadar geç olduğunu unuttum. Bitkin olmalısın. Özellikle ve en azından şimdilik babanla karşılaşmamak için gitmeliyim. Unutma, bir leylak bulma umuduyla pazartesiye kadar her gece bahçe kapısının önünden geçeceğim."

"Arthur, evden gizlice kaçamazsam lütfen bana kızma. Elimden geleni yapacağım ama güvenliğimi düşünmem lazım. Babamın sağının solunun belli olmadığını biliyorsun."

"Sana kızamam, tatlı Emily. Ama umudumu kaybetmeyeceğim. Mümkün olursa, seni pazartesi gecesinden önce görmek için dua edeceğim."

Başımı sallayarak ona içtenlikle katıldım. El ele, söğütten perdenin kıyısına kadar yürüdük. Orada beni usulca öptükten sonra dünyada en ufak bir tasası yokmuş gibi ıslık çalarak kayarcasına yürüyüp gitti.

Gittiğinden emin olunca söğüdümün gizleyen kollarından sıyrılıp karanlık patikadan eve yürüdüm. Telaşla yatak odama giderken, evde hiç hareket yoktu. Şifonyeri kapının önünde çekip güncemi gizlediğim yerden çıkardım.

Şimdi sözcüklerimi tekrar okurken, ilgisini teşvik ederek Arthur'a veya ailesine haksızlık ettiğime inanmıyorum. Onu önemsiyorum ve iyi ve sorumluluk sahibi bir eş olacağım ama pazartesiye kadar bir leylak koparıp bahçe kapısına bırakmaya hiç niyetim yok. Şansımı mecbur olduğumdan daha fazla zorlamayacağım. Arthur pazartesi gecesi babamın, ailesinin ve sosyal çevremizin önünde bana açılacak. Babam böyle önemli ve ihtişamlı bir aile birleşmesini reddederek kendini küçük düşürmeyecek. Sonrasında tek yapmam gereken, Arthur'u hızlı bir evliliğe ikna etmek ve her şey yoluna girecek.

İçimi soğutan, babam ve doğal olmayan arzularının uyandırdığı tiksinti. Babamdan kurtulunca yeniden sevecek ve yaşayacak kadar özgür olabileceğim.

Kendime başka bir şeye inanma izni vermeyeceğim.

1 Mayıs 1893

Emily Wheeler'ın Güncesi

Bu gece, 1893 yılının 1 Mayıs gecesi hayatım geri dönülmez bir şekilde değişti. Sadece hayatım değil, dünyam da. Ölmüş ve yeniden dirilmiş gibi hissediyorum. Sanırım bu benzetme daha yerinde olamazdı. Bu gece masumiyetim öldürüldü ve bedenim, geçmişim, hayatım öldü. Ancak bir Anka kuşu gibi, acının, çaresizliğin ve kalp kırıklığının küllerinden yeniden doğdum. Yükseklerde uçuyorum!

Yaşananları kâğıda dökmeye son vermem ve bu günceyi imha etmem gerektiğini düşünsem de korkunç ve harika olayları olduğu gibi anlatmalıyım. Hiçbir kanıt bırakmamalıyım. En ufak bir zayıflık göstermemeliyim. *Yeni hayatımın bütün kontrolünü ele geçirmeliyim.*

Ancak şimdilik hikâyemi yeniden anlatmak, beni neredeyse bahçemde, söğüt ağacının altındaki karanlığın bir zamanlar yatıştırdığı kadar yatıştırıyor.

Gerçi o gölgeleri daha şimdiden özlüyorum. Bahçeme ve sadık karanlığıma bile dönemem ve elimde kalan tek teselli bu

günce. Beni gerçekten rahatlatıyor. Cehennemin ateşlerinden geçip iblislerin gözünün içine bakmış olmama rağmen ellerim titremiyor. Sözlerimde en ufak bir bocalama yok.

Anlatmaya kaderin ağlarını ördüğü bu günün sabahına uyanışımla başlayayım. Beni soluk soluğa uyandıran, iki büklüm eden bir öksürük oldu. Mary endişe içinde yanıma koştu.

Etrafımdaki yastıkları kabartarak, "Ah, kızım!" dedi. "Dünkü halinin hastalık habercisi olduğunu anlamıştım. Ateşin yükseleceğini pek çoklarından daha iyi tahmin ederim. Hemen doktoru çağırayım."

"Hayır!" Bir kez daha öksürdüm ama öksürüğümü elimle ört bas etmeye. "Babamı hayal kırıklığına uğratamam. Gerçekten hasta olduğuma inanırsa bu gece ona eşlik edemem. Çok kızar."

"Ama kızım, sen..."

"Onunla gidemezsem Dünya Fuarı'nın açılışına da Üniversite Kulübü'ndeki yemeğe de tek başına katılır. Eve sarhoş ve öfkeli döner. Ne kadar kötü olabildiğini bilirsin. Beni daha fazla konuşturma, Mary."

Mary başını öne eğerek iç geçirdi. "Evet, kızım. Sarhoşken kendinde olmadığını biliyorum. Ve bugün senin desteğine bel bağladığını da."

"Şikago'nun büyük hanımlarının ricası," diye hatırlattım.

Üzgün bir tavırla başını salladı. "Öyle. Bu durumda yapılacak tek bir şey var. Büyükannemin limon, bal ve bir kaşık İrlanda

viskisi katılan bitki çayından hazırlayacağım. Hep söylediği gibi, seni iyileştirmese bile, günü çıkarmana yarar."

O odadan çıkana kadar öksürmemeyi başardım. Kendi kendime çayının işe yarayacağını söyledim. Sonuçta, hastalanamazdım. Ben hiç hastalanmazdım ki. Acaba son birkaç günde babamdan ve Arthur'dan uzak durmak için çok fazla dinlenmem ve hasta rolü yapmam, hastalanmama neden olmuş olabilir miydi?

Hayır, bu saçma bir varsayımdı. Büyük olasılıkla allak bullak olan sinirlerim yüzünden biraz kötüydüm. Beklemenin, saklanmanın ve merak etmenin baskısı vücuda iyi gelmiyor olmalıydı.

Mary çayla geri gelince kocaman bir yudum aldım ve viskinin beni ısıtıp yatıştırmasına izin verdim. Sanırım zaman sonrasında hızla akmaya başladı. Saatler birbirine geçti. Sanki gözlerim ancak Mary beni yeşil ipek tuvaletimi giymeye ikna etmeye çalışırken açıldı.

Tuvalet masamdaki küçük aynanın karşısında oturup Mary'nin saçlarımı yapmasını izlediğimi hatırlıyorum. Fırçasının uzun darbelerinden büyülenmiş gibiydim. Saçlarımı detaylı bir topuza dönüştürmek için kaldırınca onu durdurdum.

"Hayır," dedim. "Saçlarımı sadece arkaya çek. Annemin kadife kurdelelerinden birini arasına dola ama açık bırak."

"Ama güvercinim, o sosyeteden büyük bir hanımefendiye yakışacak bir saç olmaz ancak çocuk saçı olur."

"Ben büyük bir hanımefendi değilim. On altı yaşındayım. Bir eş ya da anne değilim. Bu şekilde gerçek yaşımı göstereceğim."

Saygıyla, "Pekâlâ, Bayan Wheiler," dedi.

Saçlarımı yapması bitince ayağa kalktım ve uzun boy aynasının karşısına geçtim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde yaşananlara rağmen, arkamda durup aynadaki yansımamı süzerken Mary'nin yüzünü kaplayan hüznü her zaman hatırlayacağım. Zümrüt rengi ipek tuvalet, üzerime vücuduma dökülmüş gibi oturuyordu. Göğüslerimin yükseltisi ve bedenimin kıvrımları dışında, tek bir süslemesi yoktu. Çıplak tenim neredeyse hiç görünmüyordu; elbisenin göğüs kısmı yüksek, kollarımın dörtte üçü kapalıydı. Ama sadeliği vücudumun dolgunluğunu öne çıkarıyordu. Tek örtüm saçlarımdı ve gür dökülüşü en az tuvaletin kendisi kadar şehvetliydi.

"Çok hoş görünüyorsun, güvercinim." Alçak sesle konuşurken, Mary'nin ağzı ince bir çizgi halini almıştı.

Yanaklarım ateş ve viskiden al al olmuştu. Nefesim kesik kesikti ve göğsüm hırlıyordu. "Hoş," diye tekrarladım. "Ben kendimi böyle tarif etmezdim."

Aynı anda yatak odamın kapısı açıldı ve babam elinde kare biçiminde kadife bir mücevher kutusuyla içeri girdi. Aniden durdu ve bizimle birlikte aynadaki yansımama baktı.

"Bizi yalnız bırak, Mary," diye emretti.

Mary harekete geçmeden, bileğini yakaladım. "Mary çıkamaz, baba. Henüz işi bitmedi."

"İyi o zaman." Babam bana doğru yaklaştı. "Kenara çekil, kadın," diyerek Mary'yi yolundan çekti ve odanın bir köşesine çekilen hizmetçimin yerini aldı.

Bakışları yansımama sabitlenmişti. İçgüdüsel olarak kendimi saklamamak için, ellerimi iki yanımda tutmaya çabalıyordum.

"Tablo gibisin, hayatım. Tablo gibi." Sert sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti. "Bu hafta seni çok az gördüğüm için, ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuşum."

"İyi değildim, baba," dedim.

"İyi görünüyorsun, hem de çok iyi. Yüzündeki renk senin de bu akşam için benim kadar sabırsızlandığını düşünmeme neden oluyor."

Serinkanlı bir tavırla gerçeği dile getirdim. "Hiçbir şey bu akşamı kaçırmama neden olamazdı."

Kıkırdadı. "Pekâlâ, hayatım, sana bir şey getirdim. Anneninki kadar büyük bir onurla taşıyacağından eminim." Kadife kutuyu açıp annemin üç sıra seçkin incisini ortaya çıkardı. İncileri alıp kutuyu umursamaz bir tavırla bir kenara attı ve kolyeyi boynuma yerleştirip zümrüt kakmalı kelepçesini kapattı ve sıcak elleriyle saçlarımı kaldırıp incilerin üç sıralı bir ışık şelalesi halinde göğsüme inmesini sağladı.

Ellerimi kaldırıp incilere dokundum. Tenimin sıcaklığında soğuk gelmişti.

"Annen gibi seninle de bütünleştiler." Babam ağır ellerini omuzlarıma yerleştirdi.

Aynada göz göze geldik. Tiksintimi özenle saklamıştım ama babam durup bana bakınca bastırdığım gümbürtülü öksürüğü özgür bıraktım. Elimle ağzımı örterek ellerinden sıyrıldım ve tuvalet masama koşup öksürüğümü dantel mendilimde bitirdikten sonra, Mary'nin çayından uzun bir yudum aldım.

"Gerçekten hasta mısın?" derken, kaygılıdan çok öfkeliydi.

Onu, "Hayır," diye temin ettim. "Sadece gırtlağım gıcıklandı ve gerildim, baba. Bu, önemli bir akşam."

"O zaman hazırlanmanı bitirip alt katta benimle buluş. Araba hazır. Dünya Fuarı'nın açılışı hiçbir erkeği ya da kadını beklemez." Cılız esprisi karşısında kıkırdayarak odamdan çıkarken, kapıyı duvara çarptı.

"Mary, elbisemi giymeme yardım et," derken bir kez daha öksürdüm.

Güzel, ipek ve deri karışımı ayakkabılarımı bağlamak için eğilirken, "Emily, sen gerçekten iyi değilsin. Belki de evde kalmalısın," dedi.

"Hayatımın büyük kısmında olduğu gibi, bana çok fazla seçenek bırakılmadığını görüyorum. Kalmam benim için daha kötü olur."

Başka bir şey demese de acıyan ifadesi, kelimelerden daha fazlasını anlatıyordu.

Yolların insanlarla dolu olmasına rağmen araba yolculuğumuzun kısa sürmesine şükrettim. Babam bile etrafa bakınarak, "Aman Tanrım! Bütün dünya Şikago'ya gelmiş," dedi.

Gözlerini bana dikmeyecek ve bir öksürüğü gizleme çabasıyla dantel mendilimi ağzıma bastırdığımı fark etmeyecek kadar meşgul olmasına seviniyordum.

Hasta ve gergin olmama rağmen, Dünya Fuarı denilen mucizeyi ilk gördüğüm anı asla unutmayacağım. Annemin incileri kadar ışıltılı, büyük, beyaz bir şehir. Şaşkın bir halde, babamın koluna tutundum ve beni fuarın panayır kısmının sokak girişinin önünde zarif bir grup halinde bekleyen seçkinler grubuna doğru götürmesine izin verdim.

Aralarına karışırken babam, "Burnham! Harika bir iş çıkarmışsınız!" diye seslendi. "Ryerson, Ayer, Field! Kalabalığa bir bakın. İnşa etmeyi başarabilirlerse her şeyin yoluna gireceğini biliyordum ve Tanrı şahidimdir, haklı çıktım," dedikten sonra, kolumu bıraktı ve telaşla diğer erkeklere katılmaya gitti.

Babam, Burnham'ın sırtına bir şaplak indirirken, Arthur Simpton yanlarından çıktı ve gözlerime bakarak şapkasını eğdi. Gülümsemesi mutluluk saçıyordu. Gülümsemesine karşılık verip dudak hareketlerimle, "Seni çok özledim!" deme cüretini gösterirken, göğsümdeki sıkışıklık kısmen gevşemeye başladı.

Arthur, "Evet!" diye bağırıp beni başıyla selamladıktan sonra, telaşla diğer erkeklerin arasına dönerken babam, Bay Burnham'la hararetli bir sohbete dalmıştı.

Ben de kadınlar grubuna katıldım ve uzun boylu ve hoş bir kadın olan Bayan Simpton'ı kolayca buldum. Gerçi birbirimize nazik birer merhabadan fazlasını söyleyemedik. Hayranlık içinde etrafımızı süzmekle meşguldük. Üzerinden sadece bir haftadan biraz fazla geçen akşam yemeği davetimden bu yana çok yaşlanmış gibi görünen Bay Burnham gırtlağını temizledi ve tepesinde minyatür bir kubbe olan fil dişi, altın karışımı asasını kaldırdı ve "Dostlarım, ailem, işadamları ve Şikago'nun sevgili hanımları, sizi Beyaz Şehir'e girmeye davet ediyorum!" dedi.

Grubumuz saf hayalin içine doğru ilerledi. İki tarafımızda yaşayan bir müze vardı. Panayır ana caddesinde ilerlerken, sihirle bir anda Çin'den Almanya'ya, oradan Fas ve Hollanda'ya ve hatta Afrika'nın en karanlık bölgelerine taşındığımız hissini veren egzotik bir köy topluluğunun önünden geçtik.

İç geçirmek ve gördüğümüz harikaları birbirimize işaret etmek dışında birbirimizle hiç konuşmuyorduk.

Mısır sergisine ulaşınca âdeta büyülendim. Üzeri egzotik ve gizemli sembollerle kaplı altın bir piramit biçimindeki tapınak yukarı doğru uzanıyordu. Gittikçe hızlanan soluğum ve yeni bir öksürüğü bastırmak için ağzıma örttüğüm mendilimle olduğum yerde durdum. Tapınağın kapısı olarak görev yapan altın rengi perde kenara çekildi. Baş döndürecek güzellikte bir

kadın göründü. Zifirî karanlık kadar siyah ve boğa gibi kaslı altı erkeğin omuzlarına yükledikleri yan yana iki çubuğun üzerine yerleştirilmiş yaldızlı bir tahtta oturuyordu.

Ayağa kalkıp herkesin dikkatini öyle eksiksiz çekti ki etrafımızdaki insan gürültüleri arasında, bir sessizlik çöktü.

"Adım Neferet! Küçük Mısır'ın kraliçesiyim. Beni dinlemenizi emrediyorum." Sesi dolgun ve dikkat çekici, yabancı aksanı baştan çıkarıcıydı. Altın rengi pelerinin önünü açıp omuzlarından atınca içindeki altın rengi boncuklar ve zillerle süslü minicik ipek kostüm ortaya çıktı. Tapınağın içinden tumturaklı ve ritmik bir davul sesi geliyordu. Neferet kollarını zarif bir hareketle kaldırdı ve kalçalarını müzikle eş zamanlı dalgalandırmaya başladı.

Bu kadar güzel ya da bu kadar gözü pek bir kadın hiç görmemiştim. Gülümsemiyordu. Gerçekten buz gibi bakışları ve arsız tavrıyla kalabalıkla alay eder gibiydi. Koyu renk iri gözleri, ağır bir siyah ve altın rengiyle boyanmıştı. Göbek deliğinde parlak kırmızı bir mücevher duruyordu.

"Emily! Demek geldin! Annem seni kaybettiğini söyledi. Grubumuz yola devam etti. Burada kalıp bu kadının açık saçık gösterisini izlediğini bilse, baban çok öfkelenir." Kafamı kaldırınca bana bakan Arthur'u gördüm.

Etrafıma bakınca haklı olduğunu anladım. Annesi, diğer kadınlar ve grubumuzun tamamı ortalıkta yoktu.

"Ah, geride kaldığımı fark etmemişim! Beni bulduğun için sağ ol, Arthur." Koluna girdim ama uzaklaşırken tekrar arkama

dönüp Neferet'e baktım. Karanlık bakışları benimle buluştu ve bariz ve mağrur bir kahkaha attı. O anda tek düşüncemin, *Neferet bir erkeğin onu oradan oraya çekiştirmesine, ona emirler yağdırmasına ve ne yapacağını söylemesine asla izin vermez,* olduğunu hatırlıyorum.

Ama ben Neferet değildim. Ben hiçbir şeyin kraliçesi değildim ve babam tarafından taciz edilmektense, Arthur tarafından çekiştirilmeyi tercih ederdim. Bu yüzden koluna sıkıca yapıştım, onu görmenin ne kadar güzel olduğunu, onu ne kadar özlediğimi söyledim. Sonra yaklaşan nişanımızın onu ve ailesini nasıl heyecanlandırdığı, en ufak bir gerginlik hissetmediği konusunda hiç durmadan konuşmasını dinledim. Gerçi fırtına gibi konuşması itirazlarını yalanlar gibiydi.

Grubumuzu nihayet devasa ve muhteşem dönme dolabın dibinde bulduğumuzda hava kararmaya yüz tutmuştu.

"Emily, demek buradasın!" Bayan Simpton el sallayarak bize seslendi. Babamın yanında durduğunu görünce utançtan yerin dibine geçtim. "Ah, Bay Wheiler, size Arthur onu sapasağlam bulup getirir dememiş miydim? İşte bulmuş."

"Emily, gruptan ayrılmamalısın. Gözümün önünden ayrılınca başına her şey gelebilir." Babam beni hırçın bir tavırla Arthur'un kolundan çekip alırken, ne ona ne annesine tek kelime etti. "Ben dönme dolap biletlerimizi alırken sen diğer hanımların yanında bekle. Üniversite Kulübü'ne yemeğe gitmeden önce hep birlikte

binmeye karar verdik." Beni grubunun içine itince Camille ve annesiyle burun buruna geldim.

Kendimi toparlayarak, "Özür dilerim," dedim. Fuar bütün dikkatimi üzerine çektiği için, daha önce fark etmediğim bir şeyi o anda fark ettim. Camille, Elizabeth Ryerson, Nancy Field, Janet Palmer ve Eugenia Taylor gibi birkaç eski arkadaşımla birlikte, kadınlar grubunun arasındaydı. Camille ve annesinin arkasında sağlam bir kınama duvarı oluşturmuşlardı.

Bayan Elcott bana burun kıvırarak baktı. "Bakıyorum her ne kadar tadilatı görüntüsünü hayli değiştirmiş olsa da annenin tuvaletini ve incilerini taşıyorsun."

Annemin tuvaletinde yapılan değişikliklerin vücut hatlarımı nasıl vurguladığının fazlasıyla farkındaydım. Yüzlerindeki kusur arayan ifadelere bakılırsa ben fuarın harikalarına dalıp gitmişken, onlar beni yargılamak ve hüküm vermekle meşguldüler.

Camille annesinin iğneleyici ses tonunu taklit ederek "Ve bakıyorum Arthur Simpton'ın kolundasın," dedi.

"Kendini kaybettirip seni aramaya çıkmasını sağlaman ne kadar akıllıca." Elizabeth Ryerson da sesini yükseltmişti.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım. Mücevherlerimi ya da kıyafetimi izah etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu ve bu kadınlardan saklanacak değildim ama Arthur'u savunmam gerektiğini hissetmiştim. "Bay Simpton sadece bir beyefendinin yapması gerekeni yaptı."

Bayan Elcott bir homurtu çıkardı. "Sanki sen bir hanımefendi gibi davranıyorsun da! Ve şimdi Bay Simpton oluverdi, öyle mi? Oysa çok daha samimi görünüyordun."

"Emily, sen iyi misin?" Bayan Simpton yanıma geçmiş, yüzünü asık suratlı kızlar grubuna çevirmişti. Bayan Elcott'a dik dik baktığını fark ettim.

Bu gülümsememe neden oldu

"Oğlunuz sayesinde, gayet iyiyim. Bayan Elcott, Camille ve kızların bazıları ne kadar beyefendi olduğundan bahsediyorlardı. Ben de onları onaylıyordum," dedim.

"Fark etmeleri ne incelik," dedi Bayan Simpton. "Ah, Emily, erkekler biletleri almış." Babamı, Bay Elcott ve Arthur'u işaret etti. Üçü bizim gruba yaklaşıyordu. "Emily, yanıma otursun değil mi? Feci bir yükseklik korkum var."

"Elbette," dedim. Bayan Simpton bana dikkat dağıtacak bir gülümsemeyle bakan oğluna doğru ilerlerken, Camille'in yanıma sokulduğunu hissettim. Arkasında kızların bakışlarının ağırlığını duyabiliyordum. Fısıldayan sesi nefretle doluydu. "Çok değiştiğini görüyorum ve iyi yönde bir değişiklikten bahsetmiyorum."

Arthur'a gülümsemeyi sürdürerek ve sesimi Camille ve arkasındaki diğerlerine ulaşması umuduyla alçaltarak tam anlamıyla duygusuz bir sesle, "Artık bir kadının, aptal bir kız değil," dedim. "Sen ve arkadaşların hâlâ aptal kızlar olduğunuz için, geçirdiğim değişimleri iyi yönde bulamazsınız."

Camille karşılık olarak, "İstediğini elde etmek için kimi kullanması ya da ne yapması gerektiğine aldırmayan bir kadın olmuşsun," diye fısıldadı. Diğer kızların onaylayan mırıldanmalarını duydum.

İçimdeki soğukluk iyice büyümüştü. Bu yapmacık sırıtışlı kız ya da diğer boş kafalı şımarık kızlardan herhangi biri, hayatta kalmak için ne tür değişikliklerden geçmek zorunda kaldığım konusunda ne biliyordu?

Gülümseyen yüzümü Arthur'dan çevirmeden, ağır ağır, tane tane ve kindar grubun tamamının duyabileceği bir sesle, "Kesinlikle çok haklısın, Camille," dedim. "Bu yüzden yoluma çıkmasanız iyi olur. Aranızdan birinin canının yandığını görmekten nefret edeceğimi söyleyebilirdim ama yalan olurdu ve yalan söylememeyi yeğlerim."

Sonra kendini dönme dolabın beklenen heyecanına, Simpton'larla aynı kabinde oturmamıza ses çıkarmayacak kadar kaptırmış olan babamın yanına koştum. Yerden seksen metre yükselince Arthur'un annesi bir eliyle bana, diğeriyle oğluna sımsıkı tutundu. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı ve dişleri birbirine vuracak kadar titriyordu.

İyi kalpli olmakla birlikte aptalın teki olduğunu düşündüm. Korkusu dünyanın en muhteşem manzarasını kaçırmasına neden olmuştu. Michigan Gölü'nün mavi suları ufka kadar uzanırken, beyaz mermerden inşa edilmiş gibi görünen koca bir şehir ayaklarımızın altına serilmişti. Güneş zarif yapıların

arkasında batarken, koyu çevreleyen güçlü elektrik ışıkları ve Elektrik Binası'nın önündeki parlak spot, Şeref Avlusu'nu ve koyun ortasındaki yirmi metre yüksekliğindeki Cumhuriyet Heykeli'ni ayların en parlak, en büyüğüne bile rakip olabilecek muhteşem bir beyaz ışıkla aydınlatıyordu. Işık o kadar parlaktı ki doğrudan bakarken rahatsız oluyor ama bakmaktan da kendimi alamıyordum.

Her şeyi kaçıran Bayan Simpton gibi annesinin korkusunu yatıştırmaya odaklanan oğlu da manzaranın bir kısmını kaçırdı.

Korku yüzünden ihtişamı kaçırmaya asla ve asla izin vermeyeceğime yemin ettim.

Babam, Üniversite Kulübü'ne giderken Bay ve Bayan Burnham'ın arabamızı paylaşması konusunda ısrar ederek bana çok ihtiyaç duyduğum, beklenmedik bir ferahlama fırsatı sundu. Bayan Burnham, dönme dolap ve sadece kocasının yeteneğinin kanıtı olan elektrikli aydınlatmanın zaferinden öylesine heyecanlanmıştı ki onunla sohbet etmek zorunda kalmadım. O büyük bir dikkatle

fuarın mimarisinin en minik detayları hakkında uzun uzun saçmalayan kocasını ve babamı dinlerken, ben ifadesini taklit etmekle yetindim.

Artık yürümediğimiz ve sinirlerim yatıştığı için, aniden bastıran korkunç öksürüğümü kontrol etmekte eskisinden daha az zorlanıyordum. Kendi kendime bile itiraf etmeyi istemesem de fena halde güçsüz ve sersemlemiş hissediyordum. Ayrıca vücudumda gittikçe daha rahatsız edici bir hal alan bir sıcaklık vardı. Gerçekten hasta olabileceğimi düşünüyor ve Arthur'un beni eve erken götürmesini rica etmenin akıllıca olup olmayacağına karar vermeye çalışıyordum. Onurlu niyetini babama açana, babam kabul edene kadar beklemeliydim ama araba Üniversite Kulübü'ne vardığında, görüşümün bulanıklaşmasına mani olmakta güçlük çekiyordum. Kulüp'teki titreşen gaz lambaları bile şakaklarıma korkunç bir acının saplanmasına neden oluyordu.

Bunu yazarken, öksürük, ateş, sersemlik, hele hele ışığa karşı duyarlılık gibi bana sunulan uyarı işaretlerini anlayabilmiş olmayı diliyorum.

Ama nereden bilebilirdim ki? Gece başlarken, o kadar çok konuda o kadar masumdum ki.

Masumiyetim kısa süre içinde, geri dönülmez bir şekilde paramparça edilecekti.

Arabadan inince evli olmayan diğer kızların hiçbirinin yemekte ebeveynlerine eşlik etmelerine izin verilmediğini fark

edip sevindim. En azından haset dolu, yargılayıcı bakışlarına katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Grubumuz uzun bir araba silsilesiyle hep birlikte geldi ve Üniversite Kulübü'nün süslü antresine aynı anda girdik. Babalarının da Arthur ve annesine katıldığını görünce rahat bir nefes aldım. Arthur'un babasını sadece birkaç kez ve son olarak yedi ay kadar önce, ailenin Wheiler Malikânesi'ne çok uzak olmayan malikânelerine taşındıkları ilk günlerde görmüş olmama rağmen, şişkin ve dolgun hali karşısında şok geçirdim. Bastonundan güç alarak ve bariz bir şekilde aksayarak yürüyordu. Arthur ve annesi, babamla benim geldiğimizi görünce Bay Simpton'ı bizden tarafa çevirdiler.

Ne kadar şişmiş ve hasta da olsa, Arthur'un babası oğlunun parlak mavi gözlerinin yanı sıra çekici gülümsemesine de sahipti. Babamı selamladıktan sonra bana döndü ve "Bayan Wheiler, sizi tekrar görmek büyük zevk," dedi. Yaşlı adama büyük bir yakınlık duydum ve Arthur'un yaşlanıp şişmanlayıp sağlığını kaybetmesi durumunda bile, evlendiğim genç adamdan bir kıvılcımın mutlaka korunacağını fark ettim.

Reverans yaparken, gülümsemesine karşılık verdim. "Bay Simpton, bu akşamki yemeğe katılacak kadar iyi hissetmenize çok memnun oldum."

"Genç bayan, Azrail'in kendisi bile bu geceyi kaçırmama neden olamazdı," derken gözleri ortak sırrımızın ışıltısıyla parlıyordu.

"Dönme dolabı kaçırmış olman çok yazık, Simpton. Muhteşemdi, kelimenin tam anlamıyla muhteşem," dedi babam.

Bayan Simpton eldivenli eliyle yüzünü yelpazeleyerek, "Muhteşem derecede ürkütücü!" dedi.

Gülümsemek ve Bayan Simpton'a korkusunu aşmakla ilgili zekice bir şey söylemek istedim ama öksürük beni hazırlıksız yakalayınca mendilimi dudaklarıma bastırmak ve nefesimi kontrol altına almak zorunda kaldım. Öksürük nihayet sona erip tekrar nefes almama imkân verdiğinde, babam ve Simpton'lar beni farklı mahcubiyet ve kaygı dereceleriyle süzüyordu.

Neyse ki Bayan Simpton'ın kaygısı, babamın mahcubiyetinden önce ses buldu. "Emily, belki bana lavaboya kadar eşlik etmek istersin. Yemekten önce yüzüme biraz su çarpıp sinirlerimi yatıştırmam gerek. Ben bunu yaparken sen de kanepelerden birinde istirahat edebilirsin."

Minnetle, "Teşekkürler, Bayan Simpton," dedim. "Sanırım bugün fuarda kendimi biraz fazla zorladım."

Bay Simpton nazik bir tavırla, "Sağlığınıza dikkat etmelisiniz Bayan Wheiler," dedi.

"Evet, biliyorum. Son zamanlarda babam da aynı şeyi söylüyor."

Babam bilmiş bir tavırla kafasını sallayarak, "Öyle! Öyle!" dedi. "Kadınların yapısı çok hassas oluyor."

"Ah, size daha fazla katılamazdım, Bay Wheiler. Emily'ye göz kulak olacağımdan hiç şüpheniz olmasın." Bayan Simpton kocasına döndü. "Franklin, rica etsem Bay Wheiler ve Emily'le aynı masaya oturmamızı ayarlar mısın? Böylece yemekte size katılırken her ikinizi bulmamız daha kolay olur."

Bay Simpton, "Elbette, hayatım," dedi.

Arthur tek kelime etmemişti ama bakışları üzerimdeydi ve babamın bakmadığı bir anda bana göz kırptı.

"Baba, birazdan dönerim," dedim ve Arthur'un annesiyle birlikte hızla uzaklaştık.

Bayanlar tuvaletine ulaşınca Bayan Simpton beni sakin bir köşeye çekti. Elinin üstünü alnıma yerleştirdi. "Sıcak olacağını tahmin etmiştim. Yanakların al al oldu. Bu öksürük ne zamandır sürüyor?"

"Bu sabah başladı," dedim.

"Belki de arabanızı alıp eve dönmelisin. Arthur babanla konuşmak için başka bir akşamı seçebilir."

Midem panikle altüst olurken, Bayan Simpton'ın ellerine yapıştım. "Hayır, lütfen, hayır! Bu akşam olmalı. Babam gittikçe kötüleşiyor. Bayan Simpton, şu halime bir bakın. Tuvaletime bir bakın."

Birkaç saniyeliğine aşağı kayan bakışları yeniden benimkilerle buluştu. "Evet, hayatım. Seni gördüğüm ilk anda fark ettim."

"Babam terziyi annemin en sevdiği tuvaletlerinden birini bu hale sokmaya zorladı. Onu aksine ikna etmeye, tarzın, kesimin tamamen yakışıksız olduğunu anlatmaya çalıştım ama dinlemedi. Bayan Simpton, babama acıyorum ve annemin yasını benden daha fazla tuttuğunu biliyorum ama keder onu değiştiriyor. Benimle ilgili her şeyi kontrol etmek zorunda sanki."

"Evet. Arthur bana gönüllü çalışmana bile engel olduğunu anlattı."

"Bayan Simpton, babam yanımda olmadığı sürece evden ayrılmama bile izin vermiyor. Ve öfkesi öyle korkutucu, öyle vahşi bir hal aldı ki. Daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum!" Yeni bir öksürük dalgasıyla sarsılırken, omuzlarım inip kalkmaya, bedenim titremeye başladı.

"İşte! Bunun sağlığını ne kadar zorladığını görebiliyorum. Haklısın. Arthur niyetini bu akşam ve olabildiğince erken ilan etmeli. Ardından, dinlenmen ve iyileşmen için eve kadar sana bizzat eşlik edeceğim."

"Ah, teşekkürler, Bayan Simpton! Bunun benim için anlamını bilemezsiniz!" diye hıçkırdım.

"Gözlerini kurula, Emily. Bunun senin için anlamını oğluma iyi ve sadık bir eş olacağına söz vererek gösterebilirsin."

"Bütün kalbimle söz veriyorum!" Sözümde samimiydim. Gecenin geri kalan kısmının her şeyini değiştireceğini bilmem imkânsızdı.

Bay Simpton karısının isteğini yerine getirmişti. O ve Arthur, Bay ve Bayan Burnham, Bay ve Bayan Ryerson, babam ve benimle aynı masada oturuyordu.

Babam bana öfkeyle bakarak şampanyayla dolu kristal bir kadehi önüme iterken, "İç şunu," dedi. "Köpüklerin utanç verici öksürük nöbetine faydası olabilir." Şampanyadan bir yudum aldım, keten peçetemi kucağıma koydum ve gizlice, annesinin Arthur'un kulağına bir şeyler fısıldamasını izledim.

Arthur'un benzi, belli ki gerilimden solmuştu ama gergin bir tavırla başını salladı. Babasına dönüp, "Zamanıdır," dediğini duymasam bile, gördüm. Babası ağır ağır, zorlanarak ayağa kalktı ve kalabalığı susturmak için, gümüş bıçağını havaya kaldırdığı kristal kadehe vurdu.

"Nazik bayanlar, baylar," dedi. "Sözlerime Bay Burnham'ı selamlayarak ve Dünya Fuarı'nın arkasındaki itici güç olan dehasına kadeh kaldırarak başlamalıyım."

Salon, "Bayan Burnham'a!" sesleriyle inledi.

"Bu akşamın tebriklerinin bununla sona ermediğini ilan etmekten mutluluk duyuyorum. Ancak bir sonraki kadeh kaldırışımıza kendisinin öncülük etmesi gerektiği için, sözü oğluma bırakıyorum. Desteğim onunla."

Uzun boylu, yakışıklı ve ciddi ifadeli Arthur ayağa kalkarken, kalbimin göğsümden fırlayacak gibi attığını hissettim. Arthur masamızın etrafını dolaşıp babama ulaştı. Önce onun önünde eğildikten sonra, elini bana uzattı. Elimin korkunç titremesine rağmen, ondan güç alarak ben de ayağa kalktım.

Babam, "Bu da neyin..." diye başlayacak olsa da, Arthur nezaketle sözünü kesti.

"Barrett Wheiler, ailemin desteğiyle, herkesin huzurunda ve resmen, kızınız Emily'ye olan en derin hislerimi ilan ediyor ve onunla en kısa sürede evlilik yapma niyetiyle flört etmek için izninizi rica ediyorum." Arthur'un boğuk ve bir an bile bocalamayan sesi, gösterişli yemek salonunda yankılandı.

O anda onu tamamen ve her şeyimle sevdiğimi söyleyebilirim.

"Ah, bravo, Simpton! Hatta tebrikler!" Ayağa kalkan babam değil, Bay Burnham oldu. "Emily ve Arthur'a!" Bütün salonun Bay Burnham'ın sözlerini tekrarlamasının ardından, bir tezahürat ve iyi dilekler patırtısı koptu. Bayan Ryerson ve Bayan Burnham beni öpüp Arthur'a devrederken, Arthur'un babasının topallayarak babama yaklaştığını gördüm. Nefesimi tuttum. Babamın kararan ifadesine rağmen, iki erkek el sıkıştı.

"Oldu işte." Arthur da onları izliyordu. Eğilip elimi öperken, fısıltıyla konuşmuştu.

Rahatladığım için mi yoksa hastalıktan mı bilmiyorum ama sonrasında bayılıverdim.

Kendime geldiğimde etrafımda bir velvele kopmuştu. Babam doktor çağırıyordu. Arthur beni kucaklamış, büyük salonun dışındaki oturma alanına taşıyordu. Bay Simpton babamı ve Arthur'u sadece gereğinden fazla heyecanlandığım ve gün boyu iyi hissetmediğim konusunda ikna etmeye çalışıyordu.

Arthur beni usulca kanepeye bırakırken, Bayan Simpton "Ve zavallıcığın tuvaleti fazla dar," diye ekledi.

Arthur'u yatıştırmaya ve annesini onaylamaya çalıştım ama beni teslim alan öksürük krizi arasında konuşamadım. Sonrasında hatırladığım ilk şey gri sakallı bir adamın üzerime eğilip nabzımı yoklaması ve stetoskopla göğsümü dinlemesi oldu.

"Kesinlikle iyi değil. Ateş... hızlı nabız... öksürük. Ama gecenin akışına bakacak olursak, öksürük dışındaki her şeyin kadın histerisine bağlanabileceğini söyleyebilirim. Tavsiyem sakin bir istirahat ve belki bir iki kadeh şekerli sıcak viski olacak."

"Yani iyi olacak mı?" Arthur elimi tutmuştu.

Ona gülümsemeyi ve kendi adıma cevap vermeyi başardım. "Gayet iyiyim. İnan bana. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

Babam, "Eve ve yatağına dönmeli," dedi. "Arabayı çağırayım ve..."

"Ah, baba, hayır!" Kendimi ona gülümsemeye ve doğrulmaya zorladım. "Seni böyle sabırsızlıkla beklediğin bu özel yemekten alıkoyduğumu bile bile dinlenemem."

"Bay Wheiler, lütfen bana kızınıza eve kadar eşlik etme onurunu bağışlayın." Bayan Simpton'ın devreye girmesi beni şaşırtmıştı. "Aylardır kendimde olmadığım için, ailenin bir üyesinin sağlık durumunun yerinde olmamasının nasıl bir yük olduğunu iyi bilirim. Bu akşam küçük Emily'ye katılıyorum. Dinlenmek ikimize de iyi gelecek. Ve bu siz diğerlerinin eğlenmesine mani olmamalı. Bay Wheiler, Arthur, lütfen siz kalın. Yiyin, için ve benim ve Emily'nin yerine de eğlenin."

Gülümsememi bir öksürükle sakladım. Bay Simpton aynı gece içinde ikinci kez babamın reddetmesi durumunda kendini aptal yerine düşüreceği bir duruma sokuyordu. Bu kadar hasta hissetmesem neşeyle dans etmek isterdim.

"Şey, pekâlâ. Emily'mi eve götürmenize izin veriyorum." Babamın sesi kabalık sınırında dolaşacak kadar aksileşse de etrafımızdaki herkes fark etmemiş gibi davrandı.

Arthur dışında herkes. Elimi tuttu ve babamın gözlerinin içine bakarak, "Artık bizim Emily'miz, Bay Wheiler," dedi.

Bana Simpton'ların arabasına kadar eşlik eden, babam değil Arthur oldu. Elimi öpüp bana iyi geceler dileyen ve ertesi gün, öğleden sonra uğrayacağını söyleyen de yine o oldu.

İçinde gülümseyerek el sallayan Bay Simpton ve benim olduğumuz süslü püslü araba uzaklaşırken, babam tek başına durmuş, düşman bakışlarla bizi izliyordu.

Öyle görünüyordu ki ben artık prensini nihayet bulmuş bir prensestim.

Simpton'ların arabası beni ön kapının giriş yoluna bıraktığında, Wheiler Malikânesi her zamankinden sakin ve karanlıktı. Bay Simpton beni içeri kadar geçirmek istedi ama bunun bacağını gereksiz yere ve daha fazla şişireceğini söyleyerek reddettim ve babamın uşağının yanı sıra hizmetçimin içeride beklediklerini söyledim.

Sonra kendimi bile şaşırtan bir şey yaparak eğildim ve yaşlı adamı yanağından öptüm.

"Teşekkürler, efendim. Size minnet borçluyum. Bu akşam beni iki kez kurtardınız."

"Ah, hiç değil! Arthur'un tercihinden hoşnutum. İyileş, evladım. Yakında yine konuşacağız."

Antreye girip içerideki gaz lambasını yakarken, Arthur ve cana yakın ailesini bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Arabanın ve gecenin insanı rahatlatan karanlığından sonra, ışık şakaklarıma iğnelerin batmasına neden olunca derhal söndürdüm.

"Mary!" diye seslendim. Evde hiç hareket yoktu. "Carson! Merhaba!" diye tekrar seslendim ama sözlerim korkunç bir öksürükte kayboldu.

Bahçemin rahatlatıcı gölgelerinin ve söğüdümün karanlığının hasretini çekiyordum; beni sakinleştireceğine nasıl da inanıyordum. Ama o kadar hasta hissediyordum ki yatağa gitmem gerektiğini biliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse öksürüğümün ciddiyeti ve ateşin yakıcılığı beni korkutmaya başlamıştı. Mary'nin beni duyup ortaya çıkacağını umarak üç kat merdiveni güçlükle çıktım.

Yatak odama ulaşıp Mary'nin bodrumdaki küçük odasında çalacak zilin kordonunu çekip yatağıma yığılırken hâlâ yalnızdım. Orada nefes almak için debelenerek ne kadar yattığım konusunda hiçbir fikrim yok. Bana çok uzun geldi. İçimden hıçkırmak geliyordu. Mary neredeydi? Neden yalnız bırakılmıştım? Boynumdan belime inen sıkı, minik düğmeleri çözmeye ve fazla kısıtlayıcı elbisemi çıkarmaya çalıştım ama kendimi tamamen iyi hissettiğim bir durumda bile neredeyse imkânsızdı. O gece, annemin incilerinin kopçasını çözmeyi bile başaramadım.

Tamamen giyinik halde, yatağıma uzandım ve uyanıktan ziyade rüyadaymışım gibi, öksürükler arasında nefes almaya çabaladım. Bir güçsüzlük dalgasıyla sarmalanarak gözlerimi yumdum. Sanırım hemen sonrasında uyuyakaldım çünkü dünyayı yeniden algılayabilir hale geldiğimde, korkunç bir kâbusun pençesinde olduğumu sandım.

Kokusunu daha gözlerimi açamadan aldım. Brendi, ekşi nefes, ter ve puro kokusu odamı kaplamıştı.

Gözlerimi açılmaya zorladım. Gölgesi yatağıma vuruyordu.

"Mary?" Hizmetçimin adını telaffuz ettim çünkü duyularımın söylediklerine inanmak istemiyordum.

"Uyanık mısın?" Babamın sesi alkol ve öfkeden boğuklaşmıştı. "İyi. Uyanık olsan iyi olur. Aramızda halledilmesi gereken şeyler var."

"Baba, hastayım. Yarını bekleyip ben daha iyiyken konuşalım." Aramızdaki mesafeyi açmak için kendimi geri çekerek yatağımın yastıklarına iyice yaslandım.

"Beklemek mi? Yeterince bekledim zaten!"

"Baba, Mary'yi çağırmam gerek. Doktorun dediği gibi, dinlenebilmem için bana sıcak hurma şurubu hazırlaması gerek."

"Mary'yi istediğin kadar çağır. Gelmeyecek. Carson ve aşçı da. Hepsini fuara gönderdim. Bütün gece izin verdim. Burada ikimizden başka kimse yok."

İşte o zaman korktum. Bütün gücümü toplayıp yatağın diğer ucuna, babamdan uzağa kaydım ve ayağa kalktım. Babam yaşlı ve sarhoştu. Bense genç ve çeviktim. Etrafını dolaşmayı başarabilirsem beni yakalayamazdı.

Ama o gece, çevik bir kız değildim. Ateş yüzünden sersemlemiş, nefes almama izin vermeyen bir öksürük yüzünden güçsüz düşmüş bir kızdım. Arkasından dolanmaya çalışırken, ayaklarım taşa döndü ve tökezledim.

"Bu kez olmaz. Bu kez bu işi halledeceğiz." Babam bileğimi kavrayıp beni geri çekti.

"Halledecek bir şeyimiz yok. Arthur Simpton'la evlenecek ve senden ve senin sapıklıklarından uzakta, iyi ve mutlu bir hayat süreceğim. Bana nasıl baktığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ona bağırıyordum. "Midemi bulandırıyorsun!"

"Mideni mi bulandırıyorum? Seni fahişe! Beni baştan çıkaran sensin. Beni nasıl izlediğini, kendini gözüme sokmak için nasıl uğraştığını görüyorum. Senin içini biliyorum ve bu gece sona erdiğinde sen de öğrenmiş olacaksın," diye kükrerken, suratıma tükürükler saçıyordu.

İşte o zaman bana vurdu. Suratıma değil. O gece suratıma bir kez bile vurmadı. Sıcak ellerinden biriyle iki bileğimi birden bir mengene misali kavrayıp kollarımı başımın üstüne kaldırdı ve yumruk yaptığı diğer elini vücuduma indirmeye başladı.

Ona var gücümle direndim. Ama direndikçe, daha fena vuruyordu. Bir avcı tarafından köşeye sıkıştırılmış yırtıcı bir

hayvan gibi gücümü korkudan alıyordum. Ta ki ipek tuvaletimin önünü tutup aşağı doğru yırtana ve narin kumaşla birlikte annemin incilerinin de kopmasına ve göğüslerim tamamen açıkta kalırken dört bir yana saçılmasına neden olana kadar.

İşte o zaman vücudum bana ihanet etti. Daha fazla direnemedim. Buz kestim; elim ayağım tutmaz oldu. Hayvani bir ulumayla beni yatağa çiviledi, eteklerimi kaldırdı ve göğüslerimi avuçlayarak ısırırken, kendini en mahrem yerime itti. Gırtlağım paralanana ve sesim çıkmaz olana kadar haykırdım, haykırdım.

İşinin bitmesi fazla uzun sürmedi. Tükenince ter içindeki koca ağırlığıyla üstüme yığıldı.

Altında kanayarak acı, kaybediş ve çaresizlikte kaybolarak harap halde öleceğimi sandım.

Yanılmışım.

Hırıltılı sesler çıkararak horlamaya başlayınca uyuyakaldığını fark ettim. Omzunu dürtme cesaretini gösterdim. Bir homurtuyla yuvarlanarak üzerimden indi.

Kıpırdamadım. Yeniden horlamaya başlamasını bekledim. Sonra milim milim uzaklaşmaya başladım. Sık sık durmak ve ıslak öksürüklerimi bastırmak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kalsam da sonunda yataktan kurtulmayı başardım.

Geri dönmesini bütün kalbimle dilesem de bedenimin uyuşukluğu geçmişti. Ama acının beni tereddüde düşürmesine izin vermedim. Harap vücudumun izin vereceği kadar çabuk hareket ederek dolaptan pelerinimi aldım. Sonra yavaşça ve sessizce,

dağılan incileri ve zümrüt kelepçeyi topladım ve bu günceyle birlikte pelerinin derin ceplerine sakladım.

Arka kapıdan çıktım. Söğüdümün altında duraksama riskini alamazdım. Karanlık patikada son bir kez yürürken, gizleyen gölgeleri kendime çekerek tanıdık karanlıkta rahatlamaya çalıştım. Bahçe kapısına gelince durup arkama baktım. Dolunay yine çeşmeyi aydınlatıyordu. Europa'nın mermer yüzü bana dönüktü ve bulanıklaşan görüşümle çeşmenin suyu gözyaşlarına dönmüş gibiydi sanki. Kaybım için ağlayan Europa'nın yüzünden dökülüyordu. Bakışlarım çeşmeden geldiğim yola çevrilince arkamda bir kan izi bıraktığımı fark ettim.

Arthur'un içeri girdiği bahçe kapısından dışarı çıkıp kurtuluş olduğuna inandığım şeye, hayatıma doğru yürüdüm. Arthur'un adımlarını takip edecektim. Arthur benim kurtuluşum olacaktı. Hâlâ kurtuluşum olmalıydı.

Simpton Malikânesi Güney Prairie Caddesi'nin çok ilerisinde değildi. Saatin geç olmasına minnettardım. Kaldırımda, sımsıkı sarındığım pelerinimin içinde sendeleyerek ilerlerken çok az insanla karşılaştım.

O acı verici yolculuk boyunca Arthur'a ne söyleyeceğimi tasarladığımı düşünüyor olabilirsiniz. Ama düşünmedim. Tıpkı bir süre önce bana itaat etmekten vazgeçen bedenim gibi, aklım da artık benim olmaktan çıkmıştı sanki. Tek düşüncem yürümeye devam etmem, güvenliğe, iyiliğe ve Arthur'a ulaşmam gerektiğiydi.

Beni Arthur buldu. Simpton Malikânesi'nin önünde, evi çevreleyen soğuk ferforje çite yaslanarak duraksamıştım. Nefesimi ve düşüncelerimi düzene sokmaya ve kapının sürgüsünü bulmaya çalışırken, Arthur yanında bisikletiyle, yaklaşmakta olduğum bahçe kapısından çıkıverdi.

Beni gördü ve karanlıkta pelerinli halimi tanımayarak duraksadı.

"Yardım edebilir miyim?" Nazik ve tanıdık sesi beni darmadağın etti.

Pelerinimin başlığını indirdim ve benim be tanıyamayacağım kadar hasarlı bir sesle, "Arthur, benim!" dedim. "Bana yardım et." Ardından öncekilerden daha ciddi bir öksürük nöbetinin vücudumu ele geçirmesiyle yere yığıldım.

"Ah, Tanrım! Emily!" Bisikletini bir kenara atıp beni tam düşecekken yakaladı. Pelerinimin önü açılınca yırtık elbise, kırık dökük ve kan içindeki bedenime baktı. "Sana ne oldu?"

Nefes almak için debelenirken, umutsuzca konuşmaya çabalayarak, "Babam," diye hıçkırdım. "Bana saldırdı."

"Hayır! Bu nasıl olabilir." Bakışlarının el sürülmemiş vücudumdan açıktaki göğüslerime, yırtık eteğime ve kanla kaplı uyluklarıma inmesini izledim. "Seni... seni iğfal etmiş!"

Mavi gözlerinin içine bakıyor, beni teselli etmesini ve şifa bulmam ve babamın yaptığı şeyin bedelini eninde sonunda ödemesi için evine, ailesinin yanına götürmesini bekliyordum.

Ancak sevgi, şefkat ve hatta nezaket yerine, gözlerinde sadece şok ve dehşeti görebildim.

Kendimi pelerinle örtmek için kıpırdandım. Arthur beni kollarının arasında tutmak için herhangi bir hamle yapmadı.

Tuhaf ve yüksek bir sesle, "Emily," diye başladı. "Tecavüze uğradığın aşikâr ve ben..."

Arthur'un ne diyeceğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğim çünkü tam o anda, karanlıkların arasından uzun boylu, zarif bir karaltı belirdi ve uzun, soluk tenli parmağını bana doğru uzatarak, "Emily Wheiler! Gece seni seçti; ölümün doğuşun olacak. Gecenin tatlı sesine kulak ver. Kaderin seni Gece Evi'nde bekliyor," dedi.

Alnımda patlayan kör edici acıyla ellerimi başımın üstüne yerleştirdim. Deli gibi titriyor ve ölmek istiyordum.

Aldığım bir sonraki nefeste göğsüm gevşedi ve içim tatlı bir havayla doldu. Gözlerimi açınca Arthur'un kaçmaya başlamış gibi yere çöktüğüm yerden birkaç adım uzakta durduğunu gördüm. Uzun boylu karaltı bir erkekti. Onda dikkatimi çeken ilk şey alnının ortasındaki hilalden çıkan, helezonlar çizerek alnı ve yanakları boyunca uzanan safir renkli dövme oldu.

Arthur, "Tanrım! Sen bir vampirsin!" dedi.

Adam, "Evet," dese de Arthur'dan tarafa bakmadı bile. Bütün dikkati bana çevrilmişti. "Emily, sana ne olduğunu anlıyor musun?" diye sordu.

"Babam beni dövdü ve iğfal etti." Sözcükleri net ve sade bir şekilde telaffuz ederken, hastalık halimin bedenimi terk ettiğini hissettim.

"Ve Tanrıça Nyx seni kendisinin olarak İşaretledi. Bu gece insan soyluların hayatını geride bırakıyorsun. Şu andan itibaren sadece Tanrıçamıza, Yüksek Konsey'e ve kendi vicdanına karşı sorumlusun."

Tam olarak anlamayarak kafamı salladım. "Ama Arthur ve ben..."

"Emily, sana iyilikler diliyorum ama bütün bunlar benim için çok fazla. Ben... Hayatımda böyle şeyler barındıramam, barındırmayacağım." Ve Arhur Simpton arkasını dönüp ailesinin evine koştu.

Vampir yanıma geldi ve zarafet ve doğaüstü bir güçle beni kucaklayarak, "Onu ve eski hayatının acısını arkada bırak, Emily," dedi. "Gece Evi'nde seni şifa ve kabul bekliyor."

Bu korkunç ve harika gecede başıma gelenleri kâğıda dökmeyi işte bu sayede tamamlıyorum. Vampir beni birbirinin eşi simsiyah dört kısrağın çektiği siyah bir arabaya taşıdı. İçerideki koltuklar da siyah kadifeyle kaplıydı. Hiç ışık yoktu ve ben huzur bulduğum karanlığı sımsıkı kucakladım.

Araba bizi Şikago'daki insanların fuarları için yarattığı sahte taştan değil, gerçekten mermerden yapılma bir saraya götürdü.

Bahçe kapısından kalın yüksek duvarların arkasına geçince beni ön basamaklarda bir kadın karşıladı. Onun da alnının or-

tasında safir renkli bir hilal dövmesi ve etrafında başka işaretler vardı. Neşeyle el salladı ama araba durup İz Sürücü beni kucağında indirmek zorunda kalınca telaşla bana koştu. Büyüleyici bakışlarını bana çevirmeden önce diğer vampirle uzun uzun bakıştılar. Yüzüme usulca dokundu ve "Emily, ben senin akıl hocan Cordelia'yım," dedi. Burada güvendesin. Sana artık kimse zarar veremeyecek."

Sonra beni gösterişli, özel bir revire götürdü. Orada bedenimi yıkayıp bandajladıktan sonra sıcak ve metalik tatlı bir şeyin katıldığı bir şarap içirdi.

Yazarken hâlâ içeceğimi yudumluyorum. Vücudum sızlıyor ama aklım yeniden başımda. Ve her zamanki gibi, öğrendiğimi görüyorum.

8 Mayıs 1893

~~*Emily Wheiler'ın Günlüğü*~~

Neferet'in Günlüğü

İlk ve son kayıt

Kararımı verdim. Seçimimi yaptım. Bu son günce tutuşum olacak. Emily Wheiler'ın hikâyesinin sonunu ve Neferet'in harikulâde yeni hayatının başlangıcını aktararak altı ay önce bu sayfalarda başladığım şeyi tamamlıyorum.

Deli değilim.

Başıma gelen ve bu sayfalarda kayıt altına alınan korkunç olaylar isteri ya da paranoya yüzünden yaşanmadı.

Başıma gelenler insan soylu genç bir kız olarak kendi hayatım üstünde kontrolüm olmadığı için yaşandı. Haset kadınlar bana hüküm giydirdi. Güçsüz bir erkek beni reddetti. Bir canavar beni taciz etti. Hepsi kendi kaderimi etkileyecek güçten mahrum olduğum içindi.

Bir çaylak ve umarım tamamen Değişmiş bir vampir olarak bu yeni hayat bana her ne getirecekse, kendime tek bir söz veriyorum. Bir daha asla kimsenin üzerimde kontrol sahibi

olmasına izin vermeyeceğim. Bedeli ne olursa olsun, kendi kaderimi kendim seçeceğim.

Dün gece onu bu yüzden öldürdüm. Beni kullandı ve taciz etti. Bunu yaparken, üzerimde tam kontrol sahibiydi. O kontrolü geri kazanmak için onu öldürmeye mecburdum. Hiç kimse bana karşılığında denk ya da daha fazla acı çekmeden zarar veremeyecek. Cordelia ve Okul Konseyi'ne niyetim onu öldürmek değilmiş, beni buna o mecbur etmiş gibi rol yaptım ama gerçek bu değil. Güncemin bu son sayfalarında, sadece gerçeği anlatacağım.

Ve sonra gerçek bu kitapla birlikte gömülecek. Beraberinde geçmişimi de gömüyorum.

Eşit ölçüde güç ve güzellik sahibi, neredeyse iki yüz yıldır Gece'nin Tanrıçası Nyx'in hizmetinde olan akıl hocam Cordelia, hayatımın kefelerini dengelemem gerektiğini anlamıyor. İşaretlenip Gece Evi'ne girmemden sonra, revirden ayrılınca bana yeni odamı gösterdi. Güzel, geniş ve yaralı vücudum yüzünden sadece bana ait bir odaydı. Orada benimle onun hakkında konuşmaya çalıştı.

"Emily, o adam sana korkunç bir şey yaptı. Beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Sana uyguladığı şiddette en ufak bir suçun yok," dedi.

"Ne onun, ne arkadaşlarının durumu böyle göreceklerine inanmıyorum," dedim.

"İnsanların ve vampirlerin kanunları aynı değil. İnsanların bizim üstümüzde yargı yetkisi yok.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü insanlar ve vampirler aynı değiller. Aslında onlar bizden sayıca fazla ama biz, onların birey olarak edinmeyi umabileceklerinden çok daha büyük bir servet ve güce sahibiz. Daha güçlü, daha zeki, daha yetenekli ve daha güzeliz. Vampirler olmasa, dünyaları söndürülmüş bir mumdan başka bir şey olmazdı."

"Ya peşime düşerse?"

"Durdurulacak. O adam sana bir daha asla zarar veremez. Bunun için sana yemin ederim." Cordelia sesini yükseltmemişti ama sözlerinde tenimi okşayıp geçen öfkenin gücünü hissetmiş ve ona inanmıştım.

"Ya ben onun peşine düşersem?"

"Hangi amaçla?"

"Bana yaptığı şeyin bedelini ödetmek için!"

Cordelia iç geçirdi. "Emily, o nasıl bizi tutuklatamazsa, biz de onu hapsedemeyiz."

"Ben hapsedilmesini istemiyorum ki!" diye haykırdım.

"İstediğin nedir?"

Az kalsın gerçeği itiraf edecektim ama dingin bakışlarında ve yüzündeki dürüstlükte sözlerimi durduran bir şey vardı. Henüz kararımı vermemiştim ama içgüdülerim en derin düşünce ve arzularımı kendime saklamam gerektiğini söylüyordu. Öyle yaptım.

"Canavar olduğunu ve bana yaptığı şeyin yanlışlığını itiraf etmesini istiyorum," demekle yetindim.

"Bunun iyileşmene faydası olacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"Emily, sana dürüstçe içinde oluşmayı bekleyen eşsiz bir güç olduğuna inandığımı söylemeliyim. Seni ilk gördüğüm anda hissettim. Tanrıçamızın senin için büyük yetenekler hazırladığını hissediyorum. Özellikle kötülük tarafından böyle gaddarca yaralandığın için, büyük bir iyilik gücü olabilirsin ama iyileşmeyi ve sana yapılan kötülüğü unutmayı seçmeli ve onu eski hayatınla birlikte ölmeye bırakmalısın."

"Yani bana yaptığı şeyin bedelini asla ödemeyecek." Cümleyi soru biçiminde kurmamıştım ama Cordelia cevabını verdi.

"Belki bu hayatta değil. Bu artık senin endişen değil. Kızım, son iki yüz yılda öğrendiğim bir şey varsa, intikam ihtiyacı bir lanettir çünkü elde edilmesi imkânsızdır. İnsan ya da vampir, iki kişi asla aynı şekilde sevemez, nefret edemez, acı çekemez ya da affedemez. Bu yüzden tatmin edilemeyecek bir öç ya da intikam ihtiyacı hayatını lekeleyen ve ruhunu yok eden bir zehre dönüşür." Koluma dokundu ve daha nazik bir sesle, "Senden önceki sayısız çaylağın geleneğine uyup yeni hayatını simgeleyecek yeni bir isim seçmenin faydası dokunabilir," dedi.

"Düşüneceğim," dedim. "Ve onu unutmaya da çalışacağım."

Fazla düşünmem gerekmedi. Yeni hayatıma taşımak istediğim adı biliyordum.

Onu unutmaya çalıştım. Aynaya bakıp beyaz tenimdeki morlukları görünce onu hatırlıyorum. Bedenimin en mahrem yerleri sızlayıp kanayınca onu hatırlıyorum. Uykumdan bana yaptığı şeyin kâbusunu tekrar yaşamaktan boğuklaşan bir sesle çığlık atarak uyandığımda, onu hatırlıyorum.

Bu yüzden ölmesi gerekiyordu. Öç ve intikam ihtiyacım yüzünden lanetleneceksem, varsın, öyle olsun.

Bir hafta bekledim. Bedenimin iyileşmesi o kadar zaman aldı. Ve iyileştim de. İşaretleneli sadece yedi gün olmuştu ama daha şimdiden insan soylu bir dişiden kat kat güçlüydüm. Tırnaklarım sertleşmiş ve uzamıştı. Saçlarım eskisinden daha gür, daha dolgun ve daha uzundu. Zümrüt gözlerim bile değişmeye başlamıştı.

Tek görevi çaylakları ve dişi vampirleri korumak olan Savaşçılar'dan, Erebus'un Oğulları'ndan birinin gözlerimin gördüğü en büyüleyici zümrütlere dönüştüğünü duydum.

Dönüştüğüm şeyi seviyordum ve bu geçmişimden kurtulmayı daha çok kafaya koymama neden oluyordu.

Gece Evi'nden çıkmak zor olmadı. Tutsak değildim. Saygı duyulan, güzelliği ve Cordelia'nın potansiyelim olarak adlandırdığı şey yüzünden takdir edilen bir öğrenciydim. Öğrenciler olarak Hermes Kulübü'ndekilerin tamamından daha fazla araba ve bisiklete sahiptik. Kampüsten ne zaman istersek ayrılabiliyorduk. Neredeyse sınırsız bir özgürlüğe sahiptim. Tek ihtar, olabildiğince az dikkat çekmek için alnımızın ortasındaki içi boş hilalleri gizlemek için makyaj yapmamız ve mütevazı giyinmemiz gerektiği yönündeydi.

Elbisem hayli mütevazıydı. Şık bir kumaştan zarif bir kesimle dikilmiş olsa da, güvercin grisi, yüksek yakalı ve sade bir elbiseydi. Ne kadar pahalı olduğunu kimse bana dokunmadan anlayamazdı ve kimsenin bana dokunmasına izin verilmeyecekti.

Başlıklı pelerinim kılığımın mütevazılıktan uzak tek parçasını, Alice Wheiler'ın incilerini kolayca gizliyordu. İncileri tekrar dizip o gece takma seçimim, önceden düşünülmüştü. Bunu yapma fikri yeni bahçemde oturup bedenimin kendini iyileştirmesini beklerken gelmişti.

Gece Evi bir okul ama sıradışı bir okul. Dersler sadece geceleri yapılıyor. Öğrenciler, profesörler ve akıl hocalarımız, rahibeler ve savaşçılar gün içinde, gücünü geceden, aydan ve hepimizi yöneten Tanrıça'dan alan dünya dışı bir sihirle korunan kalın mermer duvarların arkasında güven içinde uyuyor.

Cordelia bana bedenim tamamen iyileşene dek derslerden izinli olduğumu söyledi ama diğer çaylakların arasına karışınca

iki seçenekten biriyle, ya tam bir vampire Değişimim ya da ölümümle son bulacak, dört yıl boyunca artarak sürecek, büyüleyici bir müfredatı deneyimleyecektim.

Beni ilgilendiren tek ölüm, onunkiydi.

Gücümü ve iyiliğimi toplarken, bir sarayı andıran Gece Evi'ni ve beyaz mermer duvarların çevrelediği arazisini keşfediyordum. Wheiler Malikânesi'ndeki bahçeleri güzel bulurdum ama söğüdümü, çeşmemi ve oradaki gölgelerde bulduğum huzuru asla unutamayacak olsam da, vampirlerin bahçelerini gördükten sona diğerleri sönük kalmıştı.

Gece Evi bahçeleri keyfi sadece günbatımından sonra çıkarılacak şekilde yaratılmıştı. Gece açan yaseminler, kaktüsler, gecesefası ile aya açan ve mis gibi, tatlı ve tatmin edici bir koku veren leylaklar dönümlerce uzanıyordu. Düzinelerce çeşme ve Tanrıça Nyx'in farklı versiyonlarını sergileyen sayısız heykel, arazinin dört bir yanına serpiştirilmişti.

Kendime Tanrıça'nın kolları havaya kalkmış, dolgun vücudunu utanmaz bir çıplaklıkla sergileyen, özellikle güzel, mermer bir heykeline çok uzak olmayan bir alanı perdeleyen bir söğüt ağacı bulmam çok zor olmamıştı. Yeni söğüdümün altında tanıdık bir karanlık ve harap bedenim ile ruhumu yatıştıran gölgelere de yeniden kavuşmuştum.

İşte orada, çim bir halının üstüne bağdaş kurarak Alice Wheiler'ın kopan kolyesini koyu renk bir kumaşın üstüne döktüm. Sonra huzur veren gölgelerin arsında saç teli kadar ince

bir tele eskisinden kalan inci taneleriyle yeni bir kolye dizdim. Bu seferki kolye üç sıralı ve zarif olmayacaktı. Bu seferki daha çok bir ilmiği andıran, uzun bir inci çemberi olacaktı.

Teli, dizme iğnesini, kıvırıcıyı ve makası istemem, Cordelia'yı şaşırtmıştı. Annemin kolyesini yenilemek istediğimi söyleyince bana istediğim malzemeleri vermişti ama tavrından onaylamadığını anlamıştım.

Onayına ihtiyacım yoktu.

O gece kolyeyi tamamlayıp teli zümrüt kopçaya sarmak için kıvırırken, telin keskin kenarıyla parmağımı kestim. İncecik ipi takip eden kanımın incilerin arasında kaybolmasını büyülenmiş gözlerle seyrettim. Kanımın kolyenin yeniden yapılmasını mühürlemesi doğru gelmişti.

Gece Evi'nden çıkıp Güney Prairie Caddesi'ne doğru beş kulometrelik yürüyüşüme başlarken, göğüslerimin üstünden sarkan uzun, tek sıra inci kolye bana büyük huzur veriyordu. Küçülmeye yüz tutan ay gökyüzünde yükseliyordu ama bulutların arkasında kaldığı için çok az ışık veriyordu. Bulutların varlığından hoşnuttum. Karanlıkla rahatladığımı, gölgelerle bütünleştiğimi hissediyordum. Wheiler Malikânesi'ne vardığımda, kendimi bir gölgeye dönüşmüş gibi hissediyordum.

Bahçe kapısının sürgüsünü çektiğimde saat geceyarısını geçmişti. Bir hafta önce, kanımı akıtarak yürüdüğüm yolda sessizce ilerledim.

Hizmetkârların girişi, her zamanki gibi sürgüsüzdü.

Ev uykudaydı. Merdivenlerin altındaki iki gaz lambası dışında her yer karanlıktı. Basamaklara ulaşınca lambaları üfleyerek söndürdüm. Gölgelerin arasında önce bir sahanlığı, sonra ikincisini arkada bırakırken, kendimi karanlıkta süzülüyor gibi hissediyordum.

Kapısı sürgüsüzdü. Odasındaki tek ışık, uzun, eğik açılı pencerelerinden görünen, bulutların ardında parlayan aydan geliyordu.

Bana yetecek kadar aydınlıktı.

Pis kokusu odasına sinmişti. Alkol, ter ve kötülüğün birbirine geçtiği berbat koku dudaklarımın bükülmesine neden olsuysa da beni yıldırmadı.

Sessizce yatağının kenarına kadar geldim, tıpkı bir hafta önce onun bana yaptığı gibi, tepesine dikildim.

Boynumdaki incileri çıkardım ve iyice gererek hazırladım.

Sonra ağzımın içindeki salyaları toplayıp yüzüne tükürdüm.

Uyandı ve ne olduğunu anlamayarak ve gözlerini kırpıştırarak yüzündeki tükürüğü sildi.

"Uyanık mısın? İyi. Uyanık olsan iyi olur. Aramızda halletmemiz gereken şeyler var," diyerek onun sözlerini tekrarladım.

Bir yağmur fırtınasından çıkar gibi kafasını salladı. Beni tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Emily, sensin! Bana döneceğini biliyordum. O Simpton oğlanının bir vampirin seni İşaretleyip götürdüğü hikâyesinin yalan olduğunu biliyordum."

Oturmak için doğrulmaya çalışırken darbemi indirdim. İnsan soylu hiçbir kızın hükmedemeyeceği bir hız ve güçle, incilerin dizili olduğu teli şişman boğazına sardım. Sonra ilmiği sıktım. Giderek, daha fazla sıkarken, gözlerimi gözlerine kilitledim ve insan yumuşaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir sesle konuştum.

"*Sana* gelmedim. *Senin için* geldim." Vücudu kıvranmaya, kalın, sıcak elleriyle bana vurmaya başlamıştı ama ben artık hasta ve güçsüz bir kız değildim. Darbeleri bana denk geliyor ama beni durdurmuyordu. "Evet, vur bana. Tenimi morart. Sadece hikâyeme kanıt eklemiş olursun. Anlarsın ya, bana tekrar saldırdığında kendimi savunmak zorunda kaldım. Tek istediğim, bana yaptığın şeyin yanlış olduğunu itiraf etmendi ama sen bana bir kez daha tecavüz etmeye yeltendin. Bu kez başaramadın."

Gözleri kıpkırmızı suratındaki yuvalarından kanlı gözyaşları akıtmış gibi fırlamıştı. Boğulmasından hemen önce, son nefesinde ona "Ve ben Emily değilim," dedim. "Adım Neferet."

Sonrasında, boynundaki incileri çözdüm. Sarkık etini derinlemesine kesmişlerdi ve kan içindeydiler. Şikago'nun karanlık sokaklarından geri dönerken, kolyeyi dikkatle taşıdım. Şikago Nehri'nin kokuşmuş sularının üstünden uzanan metal State Sokağı Köprüsü'ne gelince durup kolyeyi nehre attım. Karanlık suyun üstünde uzun süre süzülür gibi durduktan sonra, kolyenin üzerine kapanan siyah, yağımsı dalgalar incileri adak kabul eder gibi yüzeyin altına çekti.

Gecenin karanlığına yüksek sesle yemin ettim: "Buraya kadar. Onun ölümüyle, Neferet olarak yeni hayatım başlıyor."

Gece Evi'nin bahçe kapısından girdiğimde, Cordelia yine beni bekliyordu. Ona yaklaşırken, ağlamaya başladım. Akıl hocam bana kollarını açtı ve bir annenin inceliğiyle beni yatıştırdı.

Elbette, hikâyemi Okul Konseyi'ne anlatmak zorunda kaldım. Hiç de akıllıca olmadığını şimdi görsem de, onlara o gece tek isteğimin Barrett Wheiler'ın kızına korkunç bir şey yaptığını itiraf etmesi olduğunu anlattım. Oysa o bana saldırmıştı. Ben sadece kendimi savunmuştum.

Yerel polis rüşvete boğulup banka yönetim kurulu susturulurken, Şikago'dan uzaklaşmama karar verildi. Gece Evi treninin bir sonraki akşam güneybatı istikametine, yeni bir Gece Evi yeri baktıkları Oklahoma Bölgesi'ne doğru yola çıkacak olması mutlu bir tesadüftü. Ben de onlara katılacaktım.

Ve öyle oldu. Şu anda konforlu ve ihtişamlı bir tren vagonunda oturuyor ve güncemi tamamlıyorum.

Cordelia bana Oklahoma'nın Amerikan Yerlileri'nden kalma, toprak sihri kadar eski gelenekler açısından da kutsal ve zengin bir bölge olduğunu anlattı. Güncemi, Emily Wheiler'ı, geçmişi ve sırlarıyla birlikte buraya, toprağın derinliklerine gömmeye karar verdim. Gerçekten sıfırdan başlayacak ve Tanrıçam Nyx'in gücünü, ayrıcalığını ve sihrini kabul edeceğim.

Toprağa gömüldüğü, güvenle saklandığı ve ölüm kadar sessiz olduğu için sırlarımı kimse öğrenemeyecek. Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim ve eğer bu beni lanetleyecekse, o zaman son duam o lanetin bu günceyle birlikte gömülmesi ve kutsal topraklarda sonsuza dek hapsedilmesi olsun.

Emily Wheiler'ın hüzünlü hikâyesi burada bitiyor ve Neferet'in sihirli hayatı başlıyor. Bu Neferet, Küçük Mısır'ın değil, *Gece'nin Kraliçesi*!

Sevgili okuyucular,

Neferet'in Laneti benim için yazılması çok güç ancak içimi dökmemi sağlayan bir kitap oldu. Romanlarımdaki bütün karakterler kurgu eseri olmasına rağmen, zaman zaman karşılaştıkları durumlar bir dereceye kadar kendi hayat tecrübemi yansıtıyor. Yazar olarak ben yazarken kitaplarımdaki karakterler canlanıp bana kendilerini açıyor. Tıpkı sizin gibi, bölümler ve olaylar ilerlerken, onları seviyor, anlıyor ve tanıyorum.

Daha sonra Neferet'e dönüşecek olan Emily'yi bu kitapta daha derinden anladım. Her ne kadar bu novellanın sonunda tecrübesinin acısını karanlık tarafa taşımaya karar verdiyse de, Neferet için acıma, şefkat ve endişe duydum. Okuyucularımın bu kitaptan çıkarmasını istediğim sonuç, Neferet'e seçiminin ona gerçek güç veren bir seçim olmadığıdır. Sadece tecrübeli profesyonellerin ve güvenilir yetişkinlerin yardımıyla şifa bulmak ve hasar bırakan tecrübelerden kişisel güç kazanmak için çaba göstermek gerçek huzuru ve mutluluğu getirebilir.

Kendi tecrübeleriniz konusunda endişeleriniz varsa ya da hayatınızdaki herhangi bir insanın size davranışından rahatsızsanız güvenebileceğiniz bir yetişkine başvurun. Size yardım etmek isteyecek insanlar olacaktır. Ebeveynleriniz, profesyonel danışmanlar, öğretmenler, din adamları ya da yaşadığınız toplumdaki genç yetişkinleri tacizden korumayı amaçlayan

organizasyonlar hak ettiğiniz yardımı ve sizi güçsüz kılan bir tecrübeden korunmak ya da iyileşmek için ihtiyaç duyduğunuz desteği almanızı sağlayacaktır. Gerekirse bir kişiye başvurmakla kalmayın. Gücünüzü geri kazanmanın getireceği ışığa sizin de dünyanın da ihtiyacı var.

Size kutsamaların ve sevginin en aydınlığını diliyorum... her zaman.

P. C. Cast